paulo

coelho

Brida

BIBLIOTECA
„PAULO COELHO"

PAULO COELHO, scriitor brazilian, s-a născut la Rio de Janeiro în 1947. Înainte de a deveni unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii și un veritabil fenomen al culturii de masă, a fost un hippy rebel, apoi autor dramatic, director de teatru, jurnalist, poet. În 1986 face pelerinajul la Santiago de Compostela, eveniment care i-a marcat viața și cariera literară. Deși profund atașat de Brazilia natală, romanele lui dezvoltă drame universale, valabile oriunde și pentru oricine, ceea ce explică primirea entuziastă de care se bucură pe toate meridianele. Cărțile lui Paulo Coelho, traduse în 66 de limbi și editate în 150 de țări, s-au vândut în peste nouăzeci de milioane de exemplare. Este consilier special UNESCO în cadrul programului „Convergențe spirituale și dialoguri interculturale", membru al comitetului director al Fundației Shimon Peres, al Schwab Foundation for Social Entrepreneurship, al Lord Menuhin Foundation. Distins cu numeroase premii (printre care premiul german Bambi 2001, acordat personalității culturale a anului, premiul italian Fregene pentru literatură) și importante distincții (Cavaler al Legiunii de Onoare din Franța, martie 2000; Ordinul Rio Branco, Brazilia etc.), membru al Academiei Braziliene de Litere (din 28 octombrie 2002). Fondator al Institutului Paulo Coelho, care acordă ajutoare îndeosebi copiilor și bătrânilor din păturile defavorizate ale societății braziliene. Colaborator permanent al unor reputate ziare, printre care *Corriere della Sera* (Italia), *El Semanal* (Spania), *Welt am Sonntag* (Germania), *The China Times Daily* (Taiwan).

Opere principale: *Jurnalul unui Mag* (1987); *Alchimistul* (1988); *Walkiriile* (1992); *La râul Piedra am șezut și-am plâns* (1994); *Al cincilea munte* (1996); *Manualul războinicului luminii* (1997); *Veronika se hotărăște să moară* (1998); *Diavolul și domnișoara Prym* (2000); *Unsprezece minute* (2003); *Zahir* (2005); *Vrăjitoarea din Portobello* (2006). Numeroase dramatizări, CD-uri și jocuri electronice după cărțile sale. Drepturile de ecranizare pentru *Alchimistul* au fost achiziționate de Warner Bros, scenariul și regia fiindu-i încredințate actorului Laurence Fishburne (*Matrix*).

PAULO COELHO

Brida

Traducere din portugheză de
ROBERTINA SFETCU

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Concepție grafică
RĂZVAN LUSCOV

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COELHO, PAULO
Brida / Paulo Coelho; trad. din portugheză de Robertina Sfetcu –
București: Humanitas, 2008
ISBN 978-973-50-2178-8

I. Sfetcu, Robertina (trad.)

821.134.3(81)-31=135.1

PAULO COELHO
BRIDA
Copyright © 1990 by Paulo Coelho
This edition was published by arrangements with Sant Jordi Asociados,
Barcelona, Spain.
All rights reserved.
www.paulocoelho.com

© HUMANITAS, 2008, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Care femeie, având zece drahme, dacă pierde
o drahmă, nu aprinde lumina și nu mătură casa
și nu caută cu grijă până ce o găsește?
Și găsind-o, cheamă prietenele și vecinele sale
spunându-le: Bucurați-vă cu mine,
căci am găsit drahma pe care o pierdusem.

LUCA 15, 8–9

AVERTISMENT

În cartea *Jurnalul unui Mag* am înlocuit două dintre practicile RAM cu niște exerciții de percepție pe care le-am învățat când făceam teatru. Deși rezultatele erau oarecum aceleași, asta m-a costat o mustrare severă din partea Maestrului meu. „Nu contează dacă există mijloace mai rapide sau mai ușoare, tradiția nu poate fi schimbată niciodată", a spus el.

Din această cauză, puținele ritualuri descrise în *Brida* sunt aceleași practicate de-a lungul secolelor în Tradiția Lunii – o tradiție ce necesită experiență și practică pentru a putea fi executată. Folosirea ritualurilor de acest fel, fără nici un fel de orientare, este periculoasă și neindicată, nu este necesară și poate dăuna grav căutării spirituale.

PAULO COELHO

PROLOG

Am stat toată noaptea într-o cafenea din Lourdes. Eu, un pelerin al Drumului sfânt al Romei ce trebuia să meargă multe zile pentru a-și căuta Darul. Ea, Brida O'Fern, deținea controlul asupra unei părți din acest drum.

Într-una din nopțile acelea m-am hotărât s-o întreb dacă fusese emoționată să vadă abația ce făcea parte din drumul în formă de stea pe care inițiații îl parcurg în Pirinei.

— N-am ajuns acolo, a răspuns ea.

Am rămas surprins. Totuși, ea deja avea un Dar.

— Toate drumurile duc la Roma, zise Brida, folosindu-se de un vechi proverb pentru a-mi spune că darurile se pot descoperi în orice loc. Eu am parcurs drumul Romei în Irlanda.

La următoarele întâlniri mi-a spus povestea căutării ei, iar când a terminat de povestit am întrebat-o dacă îmi îngăduie să aștern pe hârtie la un moment dat ceea ce am aflat de la ea.

A fost de acord fără nici o ezitare, deși, de fiecare dată când ne întâlneam, îmi punea câte o condiție. Mi-a cerut să schimb numele reale, voia să știe ce fel de oameni o vor citi și cum vor reacționa.

— Nu știu, i-am răspuns. Dar nu cred că din cauza asta îți faci probleme.

— Ai dreptate, mi-a spus. Pentru mine a fost o experiență deosebită și nu știu dacă oamenii au ceva de învățat de pe urma ei.

Brida, acesta e un risc pe care ni-l asumăm împreună. Un text anonim al Tradiției spune că fiecare om, de-a lungul vieții, poate să aibă două atitudini: să construiască sau să planteze. Constructorii pot petrece ani întregi lucrând la proiectele lor, însă într-o zi vor termina ceea ce fac. Atunci se opresc și se simt limitați de propriii pereți. Viața își pierde sensul atunci când construcția s-a realizat.

Dar mai sunt și cei care plantează. Uneori ei au de suferit din cauza furtunilor, a anotimpurilor, și rareori au odihnă. Spre deosebire de o clădire, grădina crește necontenit și însuși faptul că are nevoie de grija grădinarului face ca, pentru el, viața să fie o mare aventură.

Grădinarii se vor recunoaște între ei, fiindcă știu că în povestea fiecărei plante stă creșterea întregii planete Terra.

AUTORUL

IRLANDA

august 1983–martie 1984

VARA ȘI TOAMNA

— Vreau să învăț magie, spuse fata.

Magul se uită la ea. Blugi prespălați, cămașă și acea atitudine agresivă pe care orice persoană timidă o are atunci când nu trebuie. „Cred că am dublul vârstei ei", se gândi el. Și, în ciuda acestui fapt, știa că se afla în fața Celeilalte Părți a lui.

— Numele meu este Brida, continuă tânăra. Îmi cer scuze că nu m-am prezentat mai devreme. Aștept de mult acest moment și sunt mai emoționată decât credeam că aș putea fi.

— De ce vrei să înveți magie? întrebă el.

— Pentru a găsi răspunsul la întrebările din viața mea, pentru a cunoaște puterile oculte și, poate, pentru a călători în trecut și în viitor.

Nu era prima dată când cineva venea să-l caute în pădure ca să-i ceară asta. Fusese cândva un Maestru foarte cunoscut și respectat al Tradiției. Acceptase mai mulți discipoli și credea că lumea avea să se shimbe pe măsură ce îi va putea schimba pe cei din jur, însă a făcut o greșeală. Iar maeștrilor Tradiției nu le e permis să facă greșeli.

— Nu crezi că ești prea tânără?

— Am 21 de ani, spuse Brida. Dacă aș vrea să învăț balet acum, mi s-ar zice că sunt bătrână.

Magul îi făcu semn să-l urmeze. Merseră împreună prin pădure, în liniște. „E frumoasă", se gândea el în timp ce umbrele copacilor își schimbau repede poziția din cauza soarelui care era deja aproape de orizont. „Dar am dublul vârstei ei." Asta însemna că era posibil să sufere.

Brida era deranjată de tăcerea bărbatului care mergea alături de ea; ultima frază pe care o rostise nu meritase nici măcar un comentariu din partea lui. Poteca din pădure era umedă și acoperită de frunze uscate; iar ea observa umbrele care își schimbau poziția și noaptea care se apropia cu repeziciune. Peste puțin timp urma să se întunece și nu aveau lanternă la ei.

„Trebuie să am încredere în el", se încuraja singură. „Dacă am încredere că mă poate învăța magie, atunci trebuie să am încredere că îmi poate fi ghid printr-o pădure."

Au continuat să meargă. El părea să meargă la întâmplare, dintr-o parte în alta, schimbând direcția chiar dacă nu era vreun obstacol să-i întrerupă drumul. Au mers încă o dată în cercuri, trecând de trei sau de patru ori prin același loc.

„Cine știe, poate mă testează." Era hotărâtă să meargă până la capăt cu acea experiență și încerca să demonstreze că tot ce se întâmpla, inclusiv mersul în cerc, era perfect normal.

Venise de foarte departe și așteptase mult acea întâlnire. Dublinul era la aproape 150 de kilometri distanță. Autobuzele nu erau confortabile și circulau la ore absurde. A trebuit să se trezească devreme, să călătorească trei ore, să întrebe de el în orășel și să explice ce treabă avea cu un om așa de ciudat. Într-un târziu, cineva i-a spus unde stătea de obicei

în timpul zilei, dar nu înainte de a o preveni că încercase deja să seducă o fată din sat.

„E un bărbat interesant", se gândi ea.

Drumul urca acum și începu să simtă dorința ca soarele să mai rămână pe cer. Îi era frică să nu alunece pe frunzele umede de pe jos.

— Dar de ce ții neapărat să înveți magie?

Brida se bucură că nu mai era nevoită să tacă și repetă răspunsul pe care-l dăduse și înainte.

Însă el nu era mulțumit.

— Poate că vrei să înveți magie pentru că este misterioasă și ocultă. Pentru că are răspunsuri pe care puțini oameni reușesc să le găsească în toată viața lor. Și, mai ales, pentru că reînvie un trecut romantic.

Brida nu spuse nimic. Nu știa ce să zică. Își dorea ca Magul să se întoarcă la tăcerea de dinainte, pentru că se temea să-i dea un răspuns care să nu-i fie pe plac.

Ajunseră în sfârșit în vârful unui munte, după ce au traversat toată pădurea. Acolo, peisajul era alcătuit din multe stânci și era lipsit de vegetație, însă nu mai era așa de alunecos, iar Brida îl însoțea pe Mag fără dificultate.

Se așeză în partea cea mai înaltă și îi ceru Bridei să facă același lucru.

— Au venit și alții înaintea ta, spuse Magul. Voiau să învețe magie. Eu i-am învățat ce trebuia să-i învăț și am înapoiat deja umanității ce mi-a dat ea, iar acum vreau să rămân singur, să urc pe munte, să am grijă de plante și să intru în comuniune cu Dumnezeu.

— Nu-i adevărat, răspunse fata.

— Ce nu-i adevărat? întrebă el surprins.

— Poate că vrei să intri în comuniune cu Dumnezeu, dar nu-i adevărat că vrei să rămâi singur.

Bridei îi păru rău. Vorbise dintr-un impuls și acum era prea târziu să-și repare greșeala. Poate că există persoane cărora le place să rămână singure și poate că femeile au mai multă nevoie de bărbați decât au bărbații de femei.

Dar Magul nu păru deranjat și, întorcându-se spre ea, îi zise:

— O să-ți pun o întrebare. Trebuie neapărat să-mi spui adevărul. Dacă-mi spui adevărul, te învăț ce vrei tu. Dacă minți, nu te vei mai întoarce niciodată în această pădure.

Brida respiră ușurată. Era doar o întrebare. Nu trebuia să mintă, asta era tot. Întotdeauna a crezut că maeștrii, pentru a-și accepta discipolii, cereau lucruri mai dificile.

Se așeză chiar în fața ei. Avea o sclipire în ochi.

— Să presupunem că încep să te învăț ce am învățat și eu la rândul meu, spuse Magul privind-o în ochi. Încep să-ți arăt universurile paralele care ne înconjoară, îngerii, Tradiția Soarelui și Tradiția Lunii și, într-o zi, mergi în oraș, la cumpărături, și-l întâlnești pe stradă pe omul vieții tale.

„N-aș putea să-l recunosc", se gândi ea. Dar se hotărî să nu spună nimic; întrebarea părea mai grea decât și-ar fi închipuit.

— El se gândește la același lucru și se apropie de tine, vă îndrăgostiți, tu îți continui studiile cu mine, eu îți arăt știința Cosmosului în timpul zilei, iar el îți arată știința Dragostei în timpul nopții. Însă ajungeți

la un punct în care cele două lucruri nu mai pot merge împreună și trebuie să alegi.

Magul tăcu preț de câteva clipe. Înainte de a-i pune întrebarea, îi fusese teamă de răspunsul fetei. Venirea ei, în acea după-amiază, însemna sfârșitul unei etape din viața amândurora. Ea știa asta, căci cunoștea tradițiile și scopurile maeștrilor. El avea nevoie de ea, așa cum și ea avea nevoie de el. Dar trebuia să spună adevărul; era singura condiție.

— Acum răspunde-mi cu toată sinceritatea, spuse el în cele din urmă, după ce își făcu curaj. Ai lăsa tot ce ai învățat până atunci, toate avantajele și toate misterele pe care lumea magiei ți le poate oferi, pentru a rămâne cu bărbatul vieții tale?

Brida își luă ochii de la el. În jurul ei erau munții, pădurile, iar jos începeau să se aprindă luminile în orășel. Coșurile caselor scoteau fum, iar peste puțin timp familiile aveau să se reunească în jurul mesei pentru a lua cina. Munceau cinstit, le era frică de Dumnezeu și căutau să-și ajute aproapele. Făceau toate aceste lucruri pentru că știau ce înseamnă dragostea. Viețile lor erau simple și puteau înțelege tot ce se întâmpla în univers, fără să fi auzit vreodată de lucruri precum Tradiția Soarelui și Tradiția Lunii.

— Nu văd nici o contradicție între căutarea și fericirea mea, spuse.

— Răspunde la ce te-am întrebat.

Ochii Magului erau fixați asupra ochilor ei.

— Ai lăsa totul pentru acea persoană?

Brida simți o dorință puternică de a plânge. Nu era doar o întrebare, era o alegere, alegerea cea mai grea pe care oamenii trebuie s-o facă în viață. Deja se gândise mult la asta. Era o perioadă în care nimic

pe lume nu era mai important decât ea însăși. Avusese mulți iubiți, și pe fiecare crezuse că îl iubește, dar îi fusese dat să vadă dragostea stingându-se de la un ceas la altul. Dintre toate, dragostea era cea mai grea. Era îndrăgostită de cineva care era cu câțiva ani mai mare, studia fizica și vedea lumea dintr-o perspectivă complet diferită de a ei. Încă o dată credea în dragoste, bazându-se pe sentimente, dar fusese decepționată de atâtea ori, încât nu mai era sigură de nimic. Chiar și așa, aceasta era cea mai mare provocare a vieții ei.

Evită să se uite la Mag. Își fixă ochii asupra orășelului cu coșuri fumegânde. Prin dragoste încearcă toți să înțeleagă universul de la începutul timpurilor.

— Eu aș renunța, spuse în sfârșit.

Bărbatul din fața ei nu avea cum să știe ce se întâmplă în inima oamenilor. El cunoștea puterea, misterele magiei, dar nu cunoștea oamenii. Avea părul cărunt, pielea arsă de soare și constituția unei persoane obișnuite să urce și să coboare acei munți. Era fermecător, avea ochi care-i reflectau sufletul plin de răspunsuri, și probabil că era, încă o dată, dezamăgit de sentimentele oamenilor obișnuiți. Și ea era dezamăgită de sine, dar nu putea să mintă.

— Uită-te la mine, spuse Magul.

Bridei îi era rușine. Se uită însă la el.

— Ai spus adevărul. O să te învăț.

Noaptea se lăsă de tot, iar stelele străluceau pe un cer fără lună. În două ore Brida îi povesti acelui necunoscut toată viața ei. Încercă să găsească amintiri care să-i explice interesul pentru magie, viziuni din copilărie, premoniții, chemări interioare, dar nu

reuși să găsească nimic. Simțea dorința de a cunoaște, și atâta tot. Mersese la cursuri de astrologie, tarot, numerologie.

— Astea sunt doar limbaje, spuse Magul. Și nu sunt singurele. Magia vorbește în toate limbile inimii oamenilor.

— Atunci ce este magia? întrebă ea.

Chiar și în întuneric, Brida își dădu seama că Magul își întorsese chipul. Se uita absorbit la cer, căutând, poate, un răspuns.

— Magia este o punte, spuse în sfârșit. O punte care îți permite să treci din lumea vizibilă în lumea invizibilă. Înseamnă să înveți lecțiile ambelor lumi.

— Și cum pot învăța să traversez această punte?

— Descoperindu-ți modul propriu de a-l traversa. Fiecare persoană are metoda sa.

— Exact asta vreau să caut aici.

— Există două forme, răspunse Magul. Tradiția Soarelui, care ne învață secretele prin intermediul spațiului, al lucrurilor care ne înconjoară, și Tradiția Lunii, care ne învață secretele prin intermediul Timpului, al lucrurilor care rămân prinse în memoria lui.

Brida înțelese. Tradiția Soarelui era acea noapte, copacii, frigul ce-i cuprinsese corpul, stelele de pe cer. Iar Tradiția Lunii era acel om din fața ei, cu înțelepciunea predecesorilor sclipindu-i în ochi.

— Am învățat Tradiția Lunii, spuse Magul, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile. Însă niciodată n-am fost Maestru. Sunt un Maestru al Tradiției Soarelui.

— Arată-mi Tradiția Soarelui, spuse Brida neîncrezătoare, pentru că simțise blândețe în vocea Magului.

— Te voi învăța tot ce știu, însă drumurile spre Tradiția Soarelui sunt multe. Trebuie să ai încredere în capacitatea pe care fiecare om o are ca să se autoeduce.

Brida nu se înșelase. Chiar simțea blândețe în vocea lui, iar asta o speria, în loc s-o facă să se simtă în largul ei.

— Sunt gata să înțeleg Tradiția Soarelui, spuse.

Magul nu se mai uită la stele și se concentră asupra fetei. Știa că nu era încă în stare s-o învețe Tradiția Soarelui. Dar trebuia s-o facă. Unii discipoli își aleg maeștrii.

— Vreau să-ți reamintesc un lucru înainte de a începe prima lecție, spuse. Când cineva își întâlnește drumul, nu-i mai este frică. E nevoie de mult curaj pentru a face pași greșiți. Decepțiile, înfrângerile, descurajarea sunt instrumente pe care Dumnezeu le folosește pentru a-ți arăta drumul.

— Ciudate instrumente, spuse Brida. De multe ori îi determină pe oameni să renunțe.

Magul știa despre ce era vorba. Corpul și sufletul său cunoșteau deja instrumentele curioase ale lui Dumnezeu.

— Învață-mă Tradiția Soarelui, insistă ea.

Magul îi ceru Bridei să se sprijine de o stâncă și să se relaxeze.

— Nu e nevoie să închizi ochii. Privește lumea din jurul tău și înțelege tot ce poți înțelege. În fiecare moment, în fața tuturor, Tradiția Soarelui își arată înțelepciunea eternă.

Brida făcu ceea ce îi cerea Magul, însă își spuse că mergea prea repede.

— Aceasta este prima și cea mai importantă lecție, spuse el. A fost creată de un mistic spaniol care a înțeles semnificația credinței. Numele lui e Ioan al Crucii.

Se uită la fata aceea hotărâtă și încrezătoare.

Se rugă din tot sufletul ca ea să înțeleagă ce îi arăta. Până la urmă, era Cealaltă Parte a lui, chiar dacă nu știa încă, chiar dacă era tânără și fascinată de lucrurile și de oamenii lumii.

Era întuneric, dar Brida îl văzu pe Mag intrând în pădure și dispărând printre copacii ce rămâneau în stânga ei. Îi era frică să stea acolo singură, și încercă să rămână relaxată. Aceasta era prima ei lecție, nu trebuia să se lase copleșită de emoție.

„M-a acceptat ca discipol. Nu pot să-l dezamăgesc."

Era mulțumită de ea însăși și în același timp surprinsă de repeziciunea cu care se întâmplase totul. Însă niciodată nu s-ar fi îndoit de sine – era mândră de ea și de realizările ei de până atunci. Era sigură că, dintr-un loc sau altul de pe stâncă, Magul îi privea reacțiile pentru a vedea dacă este în stare să facă față primei lecții de magie. El îi vorbise despre curaj; și, chiar dacă îi era teamă – începuse să se gândească la cobrele și scorpionii de pe acel munte –, trebuia să dea dovadă de curaj. În scurt timp el avea să se întoarcă pentru a o învăța prima lecție.

„Sunt o femeie puternică și hotărâtă", repetă încet în sinea ei. Era privilegiată că se afla acolo, cu un om pe care ceilalți îl adorau sau de care se temeau. Îi reveni în minte întreaga după-amiază pe care o petrecuseră împreună și își aminti momentul în care simțise tandrețe în vocea lui. „Cine știe, poate chiar m-a găsit interesantă. Poate vrea chiar să facă

dragoste cu mine. Nu ar fi o experiență rea; era ceva curios în ochii lui. Ce gânduri prostești!" Se afla acolo, în fața unui lucru foarte concret – un drum al cunoașterii – și dintr-odată se simțea ca o femeie oarecare. Încercă să nu se mai gândească la asta și abia atunci își dădu seama că trecuse mult timp de când Magul o lăsase singură.

Începu să intre în panică; faima ce roia în jurul lui era contradictorie. Unii spuneau că este cel mai puternic Maestru pe care l-au cunoscut, că era capabil să schimbe direcția vântului, să deschidă găuri în nori folosindu-și numai forța gândului. Brida, ca toată lumea, era fascinată de miracole de acest fel.

Alții însă, cei care făceau parte din lumea magiei și care frecventau aceleași cursuri ca și ea –, garantau că este un vrăjitor întunecat care a distrus odată un bărbat cu puterea sa doar pentru că se îndrăgostise de iubita lui. Pentru asta, chiar dacă era Maestru, a fost condamnat să rătăcească în singurătatea pădurilor.

„Poate că singurătatea l-a înnebunit și mai mult." Brida începu să se simtă din nou cuprinsă de panică. În ciuda vârstei, știa că singurătatea îi putea afecta pe oameni, mai ales atunci când îmbătrâneau. Întâlnise persoane care își pierduseră toată pofta de viață pentru că nu reușeau să mai lupte cu singurătatea și ajungeau să fie viciate de ea. Cei mai mulți vedeau lumea ca pe un loc fără demnitate și fără glorie, își pierdeau după-amiezile și nopțile vorbind fără încetare despre greșelile altora. Erau oameni pe care

singurătatea îi transformase în judecători ai lumii, iar sentințele lor erau răspândite de cele patru vânturi către oricine voia să-i audă. Poate că Magul înnebunise din cauza singurătății.

Deodată, un zgomot puternic din apropiere o făcu să tresalte și să-i sară inima din piept. Nu mai exista nici măcar urma de abandon pe care o simțise cu doar puțin timp înainte. Se uită în jur, însă fără să poată distinge ceva. Un val de spaimă părea că-i pornește din stomac și se răspândește în tot corpul.

„Trebuie să mă controlez", se gândi, însă îi era imposibil. Cobrele, scorpionii, fantomele din copilărie începeau să-i apară în față. Brida era prea îngrozită ca să mai reușească să se controleze. Îi apăru o altă imagine: cea a unui vrăjitor puternic, care făcuse pactul cu diavolul, oferindu-i viața ei.

— Unde ești? țipă într-un târziu.

Nu mai voia să impresioneze pe nimeni. Tot ce își dorea era să iasă de acolo.

Nu-i răspunse nimeni.

— Vreau să ies de aici! Ajută-mă!

Însă nu era decât pădurea cu zgomotele ei stranii. Brida înnebuni de frică, crezu că o să leșine. Dar nu putea; acum că era sigură că el se afla departe, să leșine era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla. Trebuia să-și păstreze controlul.

Acest gând o făcu să descopere că o forță dinăuntrul ei lupta pentru a-și menține acest control. „Nu pot să țip întruna" a fost primul gând ce-i veni în minte. Țipetele ei ar fi putut atrage atenția altor oameni care trăiau în acea pădure, iar oamenii care trăiesc în păduri pot fi mai periculoși decât animalele sălbatice.

„Am credință", începu ea să repete cu voce joasă. „Cred în Dumnezeu, în Îngerul Păzitor care m-a adus până aici și care rămâne cu mine. N-aș putea spune cum este el, dar știu că-mi este aproape. *Ca nu cumva să împiedici de piatră piciorul tău.*"

Ultima frază era dintr-un psalm pe care-l învățase în copilărie; de multă vreme nu se mai gândise la el. Îl învățase de la bunica ei care murise de curând. I-ar fi plăcut să fie aproape de ea în acel moment. Simți imediat o prezență prietenească.

Începea să înțeleagă că era o mare diferență între pericol și teamă.

„Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt..." așa începea Psalmul. Și-l amintea, cuvânt cu cuvânt, ca și cum bunica ei l-ar fi recitat în acel moment. Îl repetă un timp, fără să se oprească, și se mai liniști. Nu avea de ales: ori credea în Dumnezeu, în Îngerul Păzitor, ori își pierdea speranța.

Simți o prezență protectoare. „Trebuie să cred în această prezență. Nu o pot explica, dar ea există. Și va fi aici cu mine toată noaptea, pentru că de aici nu știu să ies singură."

Când era mică, se trezea uneori în toiul nopții, îngrozită. Atunci, tatăl ei o ducea la fereastră și îi arăta orașul în care trăiau. Îi vorbea despre paznicii de noapte, de lăptarul care deja aducea laptele, de brutarul care pregătea pâinea de zi cu zi. Îi cerea să înlocuiască monștrii nopții cu acești oameni care vegheau în întuneric. „Noaptea este doar o parte din zi", spunea el.

Noaptea era doar o parte din zi. Și, așa cum se simțea protejată de lumină, se putea simți protejată și de întuneric. Întunericul o făcuse să invoce acea prezență protectoare. Trebuia să creadă în ea. Iar

această încredere se numea Credință. Nimeni, niciodată nu va putea înțelege Credința. Credința era exact ceea ce experimenta ea acum, o cufundare inexplicabilă într-o noapte întunecată. Exista doar pentru că se credea în ea. Așa cum nici miracolele nu au o explicație, dar apar în viața celor care cred în ele.

„Mi-a vorbit de prima lecție", spuse ea, înțelegând, deodată. Prezența protectoare era acolo pentru că credea în ea. Brida începea să simtă oboseala acelor ore tensionate. Își propuse să se relaxeze și se simți din ce în ce mai protejată.

Avea credință. Iar credința nu lăsa ca pădurea să fie din nou stăpânită de scorpioni și cobre. Credința îi ținea treaz Îngerul Păzitor, veghind-o.

Se sprijini de stâncă și nici nu-și dădu seama când o luă somnul.

Când s-a trezit era deja lumină și un soare minunat colora totul în jur. Îi era puțin frig, avea hainele murdare, însă sufletul ei se bucura. Petrecuse o noapte întreagă singură, într-o pădure.

Îl căută cu privirea pe Mag, deși era conștientă de inutilitatea acelui gest. Probabil că era prin pădure, căutând să „comunice cu Dumnezeu", întrebându-se dacă fata de noaptea trecută a avut curaj să învețe prima lecție a Tradiției Soarelui.

— Am învățat despre Noaptea Întunecată, îi spuse ea pădurii care acum era tăcută. Am învățat că a-l căuta pe Dumnezeu înseamnă o Noapte Întunecată. Credința este o Noapte Întunecată. Nu a fost o surpriză. Fiecare zi din viața omului este o noapte întunecată. Nimeni nu știe ce se va întâmpla în următorul minut și chiar și așa oamenii merg înainte. Pentru că ei cred. Pentru că au Credință.

Sau, cine știe, poate merg înainte pentru că nu înțeleg misterul îngropat de următoarea secundă. Însă acest lucru nu avea nici cea mai mică importanță – important era să știe că ea înțelesese.

Că fiecare moment în viață era un act de credință.

Că putea să populeze pădurea cu cobre și scorpioni sau cu o forță protectoare.

Că nu existau explicații pentru credință. Era o Noapte Întunecată. Iar ei nu-i rămânea decât s-o accepte sau nu.

Brida se uită la ceas și văzu că deja se făcuse târziu. Trebuia să ia autobuzul, să călătorească trei ore și să găsească niște explicații convingătoare pentru prietenul ei, care nu ar crede niciodată că ea și-a petrecut o noapte întreagă, singură, în pădure.

— Este foarte grea Tradiția Soarelui! strigă în pădure. Trebuie să fiu propria mea Maestră și nu mă așteptam la asta!

Privi orășelul de jos, își trasă în minte drumul prin pădure și începu să meargă. Totuși, înainte să plece, se întoarse încă o dată la stâncă.

— Vreau să-ți spun un lucru, strigă ea, izbucnind cu o voce bucuroasă. Ești un bărbat foarte interesant.

Proptit de trunchiul unui copac bătrân, Magul văzu fata dispărând în pădure. Îi ascultase temerile și îi auzise țipetele din timpul nopții. La un moment dat se gândise să se apropie de ea, s-o îmbrățișeze, s-o apere de propria-i spaimă, să-i spună că nu avea nevoie de o asemenea provocare.

Acum era fericit că n-o făcuse. Și mândru că acea fată, cu atitutinea ei tinerească și confuză, era Cealaltă Parte a lui.

În centrul Dublinului există o librărie specializată în tratate de ocultism mai avansate. Este o librărie care niciodată nu și-a făcut publicitate în ziare sau reviste – cei interesați ajung acolo doar la recomandarea altora, iar librarul este bucuros că are o clientelă selectă și specializată.

Și totuși, librăria este mereu plină. După ce auzise multe despre ea, Brida reuși în sfârșit să facă rost de adresă de la profesorul ce ținea cursul de călătorie astrală. A mers acolo într-o după-amiază, după serviciu, și a rămas încântată de acel loc.

De atunci, ori de câte ori putea, mergea să se uite la cărți – doar să se uite, pentru că toate erau importate și foarte scumpe. Obișnuia să le răsfoiască una câte una, acordând atenție desenelor și simbolurilor din anumite volume, simțind intuitiv vibrația tuturor acelor cunoștințe acumulate. De când cu experiența pe care o avusese cu Magul, era mai prudentă. Câteodată obișnuia să-și reproșeze că reușea să participe numai la lucruri pe care le putea înțelege. Presimțea că pierdea ceva important în această viață, că trăia mereu aceleași lucruri. Dar nu avea curaj să schimbe ceva. Voia să-și presimtă mereu drumul; acum, că știa ce înseamnă Noaptea Întunecată, știa și că nu-și dorește să treacă prin ea.

Și, deși de câteva ori fusese nemulțumită de ea însăși, îi era imposibil să meargă mai departe de propriile limite.

Cărțile erau mai sigure. Etajerele conțineau reeditări ale unor tratate scrise în urmă cu mai bine de o sută de ani – foarte puțini riscau să spună ceva nou în acest domeniu. Iar înțelepciunea ocultă părea că-i zâmbește din acele pagini, distantă și absentă, amuzată de efortul fiecărei generații de a o descoperi.

În afară de cărți, Brida mai avea un motiv important pentru a frecventa acel loc: îi observa pe cei care veneau acolo. Câteodată se prefăcea că răsfoiește tratate de alchimie respectabile, însă era atentă la oamenii care intrau – bărbați și femei, în general mai în vârstă decât ea –, știau ce-și doresc și mergeau mereu la raftul potrivit. Încerca să-și închipuie cum sunt în intimitate. Unii păreau înțelepți, capabili să trezească forța și puterea pe care muritorii de rând nu le cunosc. Alții păreau doar cuprinși de disperare, încercând parcă să descopere din nou răspunsuri pe care le uitaseră de mult – și fără de care viața nu mai avea sens.

A observat de asemenea că cei mai fideli clienți vorbeau întotdeauna cu librarul. Vorbeau despre lucruri stranii, precum fazele lunii, proprietățile pietrelor și pronunțarea corectă a cuvintelor folosite în ritualuri.

Într-o după-amiază, Brida își făcu curaj pentru a-i vorbi librarului. Se întorcea de la serviciu, unde totul mersese bine. Se gândi că ar trebui să profite de ziua norocoasă.

— Știu că există societăți secrete, spuse.

Crezuse că ar fi fost un bun început de conversație. „Știa" ea ceva.

Însă librarul nu făcu decât să ridice capul de la socotelile lui și se uită speriat la fată.

— Am vorbit cu Magul din Folk, spuse Brida deja confuză, fără să știe cum să continue. El mi-a explicat totul despre Noaptea Întunecată. Mi-a spus că drumul înțelepciunii înseamnă să nu-ți fie teamă să greșești.

Observă că librarul era mai atent. Dacă Magul o învățase ceva, însemna că era o persoană specială.

— Dacă știi că drumul este Noaptea Întunecată, atunci de ce cauți cărțile? spuse el într-un târziu, iar ea înțelese că referirea la Mag nu fusese o idee bună.

— Pentru că nu vreau să învăț în acel mod, adăugă ea.

Librarul se uita la fata din fața lui. Ea avea un Dar. Însă era ciudat că Magul din Folk îi acordase atâta atenție numai pentru asta. Trebuia să fie altceva. Putea chiar să fie o minciună, însă pomenise de Noaptea Întunecată.

— Te-am văzut mereu pe aici, spuse. Intri, răsfoiești toate cărțile și niciodată nu cumperi nimic.

— Sunt scumpe, spuse Brida, presimțind că era interesat să continue conversația. Dar am citit deja alte cărți și am urmat niște cursuri.

Îi spuse numele profesorilor. Poate așa reușea să-l impresioneze.

Rezultatul i-a contrazis din nou așteptările. Librarul o întrerupse și se duse să-i acorde atenție unui client care dorea să știe dacă ajunsese almanahul cu pozițiile planetare pentru următorii o sută de ani.

Librarul căută în pachetele de sub tejghea. Brida observă că aveau ștampile din diverse colțuri ale lumii.

Era din ce în ce mai emoționată; curajul o părăsise. Însă trebui să-l aștepte pe client să verifice cartea, să plătească, să primească restul și să plece. Abia atunci se întoarse librarul la ea.

— Nu știu cum să continui, spuse Brida.

Ochii începeau să i se înroșească.

— Ce știi să faci bine? întrebă el.

— Să urmez ceea ce cred.

Nu exista alt răspuns. Își petrecea viața alergând după ceea ce credea. Problema era că în fiecare zi credea în ceva diferit.

Librarul scrise un nume pe o hârtie pe care își făcea socotelile. Rupse bucata pe care scrisese.

— O să-ți dau o adresă, spuse. A fost o vreme în care oamenii acceptau experiențele magice ca pe niște lucruri naturale. În acele timpuri nu existau nici măcar preoți. Și nimeni nu alerga după secrete oculte.

Brida nu știa dacă se referea la el însuși.

— Știi ce este magia? o întrebă.

— Este o punte. Între lumea vizibilă și lumea invizibilă.

Librarul îi întinse hârtia. Pe ea erau scrise un număr de telefon și un nume: Wicca.

Brida luă repede hârtia, mulțumi și plecă. Când ajunse la ușă, se întoarse spre el.

— Și mai știu că magia vorbește multe limbi. Inclusiv cea a librarilor care se prefac că sunt dificili, dar care sunt generoși și accesibili.

Îi trimise un sărut și dispăru pe ușă afară. Librarul își întrerupse socotelile și se uită prin librărie. „Magul din Folk a învățat-o aceste lucruri", se gândi el. Un Dar, oricât de mare ar fi, nu era suficient să stârnească interesul Magului; trebuia să existe alt motiv. Wicca e în stare să-l descopere.

Era timpul să închidă. Librarul se gândea la felul în care se schimbaseră clienții: erau din ce în ce mai tineri – cum spuneau vechile tratate înghesuite pe etajere, lucrurile începeau în sfârșit să se întoarcă la locul de unde au plecat.

Clădirea veche era în centrul orașului, într-un loc frecventat în zilele noastre de turiști care caută romantismul secolului trecut. Brida a trebuit să aștepte o săptămână ca Wicca s-o poată primi; iar acum se afla în fața unei construcții cenușii și misterioase, încercând să-și tempereze entuziasmul. Acea clădire se încadra perfect în modelul căutării ei; exact într-un loc ca acela își imagina că trăiesc cei care frecventau librăria.

Clădirea nu avea lift. Urcă scările încet pentru a nu ajunge gâfâind la destinație. Apăsă soneria singurei uși de la etajul trei.

Un câine lătra dinăuntru. După puțin timp, o femeie slabă, bine îmbrăcată și cu un aer sobru veni s-o întâmpine.

— Eu v-am telefonat, spuse Brida.

Wicca îi făcu semn să intre și Brida se trezi într-o cameră complet albă, cu lucrări de artă modernă pe pereți și mese. Perdelele, tot albe, ajutau la filtrarea luminii soarelui; încăperea era împărțită pe diverse planuri, distribuind armonios canapelele, masa pentru cină și biblioteca plină de cărți. Totul părea decorat cu extrem de mult bun-gust, iar Brida își aduse aminte de revistele de arhitectură pe care obișnuia să le răsfoiască la standurile de ziare.

„Cred că a fost foarte scumpă" – a fost singurul gând ce-i veni în minte.

Wicca o duse pe nou-venită până la unul din spațiile amenajate în sala imensă, unde erau două fotolii cu design italian, făcute din piele și oțel. Între cele două fotolii era o măsuță joasă, din sticlă, cu picioare tot din oțel.

— Ești foarte tânără, spuse Wicca într-un final.

Nu avea rost să vorbească despre balerine și așa mai departe. Brida stătea liniștită, așteptând următorul comentariu în timp ce încerca să-și explice de ce era atât de modern amenajat un apartament într-o clădire veche. Ideea ei romantică despre căutarea cunoașterii se risipi din nou.

—M-a sunat, spuse Wicca.

Brida înțelese că se referea la librar.

— Am venit să caut un Maestru. Vreau să străbat drumul magiei.

Wicca se uită la fată. Ea, de fapt, deținea un Dar. Însă trebuia să știe de ce Magul din Folk era atât de interesat de ea. Doar faptul că avea un Dar nu era suficient. Dacă Magul din Folk a început cu magia, s-ar putea să fi rămas impresionat de claritatea cu care Darul se manifesta asupra fetei. Însă ea trăise destul cât să știe că orice persoană avea un Dar; nu mai cădea în asemenea capcane.

Se ridică, se duse până la raft și își luă pachetul de cărți preferat.

— Știi să joci? întrebă.

Brida dădu din cap afirmativ. Făcuse niște cursuri, știa că erau cărți de tarot și că pachetul avea șaptezeci și opt de cărți. Învățase câteva moduri de a așeza tarotul și se bucura că o să-și poată arăta cunoștințele.

Însă femeia ținu pachetul de cărți la ea. Amestecă toate cărțile, le așeză pe măsuța de sticlă, cu fața în jos. Se uită la cărți: erau complet dezorganizate, nu semăna cu nici o etalare învățată de Brida la cursuri. Apoi, spuse câteva cuvinte într-o limbă ciudată și întoarse numai una din cărțile de pe masă.

Era cartea numărul 23. Regele de bate.

— Ai parte de o bună protecție, spuse Wicca. Din partea unui om puternic, cu părul negru.

Prietenul ei nu era nici puternic, nici tare. Iar Magul avea părul cărunt.

— Nu te gândi la înfățișarea lui, spuse Wicca, ghicindu-i parcă gândurile. Gândește-te la Cealaltă Parte a ta.

— Ce este Cealaltă Parte a mea?

Brida era surprinsă de femeie. Îi inspira un respect misterios, o senzație diferită de cea provocată de Mag sau de librar.

Wicca nu-i răspunse la întrebare. Amestecă din nou cărțile și încă o dată le întinse dezordonat pe masă – numai că de data asta erau cu fața în sus. Cartea din centrul acelei aparente confuzii era cea cu numărul 11. Forța. O femeie care deschidea gura unui leu.

Wicca luă cartea și îi ceru Bridei s-o țină. Brida o ținu fără să știe exact ce trebuia să facă.

— Partea cea mai puternică din tine a fost mereu femeie în alte încarnări, spuse ea.

— Ce este Cealaltă Parte a mea? insistă Brida.

Era prima dată când o provoca pe acea femeie, și era o provocare plină de timiditate.

Wicca rămase un moment în liniște. Își dădu seama că Magul nu o învățase nimic despre Cealaltă Parte

și căzu pe gânduri. „Prostii", își spuse în sinea ei și lăsă gândul să treacă.

— Cealaltă Parte este primul lucru pe care trebuie să-l învețe cine vrea să urmeze Tradiția Lunii, răspunse ea. Doar înțelegând Cealaltă Parte înțelegem cum poate fi transmisă în timp cunoașterea.

Urma să-i explice. Brida nu spuse nimic, nerăbdătoare.

— Suntem eterni pentru că suntem manifestări ale lui Dumnezeu, continuă Wicca. Din cauza asta trecem prin multe vieți și prin multe morți, ieșim dintr-un punct pe care nimeni nu-l cunoaște și ne îndreptăm către un alt punct pe care de asemenea nu-l cunoaștem. Obișnuiește-te cu faptul că multe lucruri în magie nu sunt și niciodată nu vor fi explicate. Dumnezeu a ales să facă unele lucruri într-un anume fel, și motivul pentru care le-a făcut așa este un secret pe care numai El îl știe.

Noaptea Întunecată a Credinței, se gândi Brida, exista și în Tradiția Lunii.

— Important e că așa se întâmplă, continuă Wicca. Iar când oamenii se gândesc la reîncarnare, inevitabil se întreabă: dacă la început erau așa de puțini oameni pe fața Pământului, și azi sunt atât de mulți, de unde au venit aceste suflete noi?

Brida respira încordată. Își pusese deja de multe ori întrebarea asta.

— Răspunsul e simplu, spuse Wicca, după ce savură un timp nerăbdarea fetei. În anumite reîncarnări, noi ne divizăm. Precum cristalele și stelele, precum celulele și plantele, și sufletele noastre se divizează. Sufletul nostru se transformă în două, aceste suflete noi se transformă în alte două, și așa se face că, în timp, ne răspândim pe o bună parte a Terrei.

— Și numai una din aceste părți știe cine e? întrebă Brida.

Avea multe întrebări, dar voia să le pună pe rând, și asta i se păru cea mai importantă.

— Facem parte din ceea ce alchimiștii numesc *Anima Mundi*, sau *Alma Mundi*, Sufletul Lumii, spuse Wicca, fără să-i răspundă Bridei. De fapt, dacă Anima Mundi s-ar diviza numai, ar crește, dar ar rămâne din ce în ce mai slabă. Din această cauză, așa cum ne divizăm, ne și reîntâlnim. Pentru că atunci când un suflet se divide, întotdeauna se divizează într-o parte masculină și una feminină. Astfel este explicat în cartea Genezei: sufletul lui Adam s-a divizat, iar Eva s-a născut din el.

Wicca se opri dintr-odată și se uită la cărțile împrăștiate pe masă.

— Sunt multe cărți, continuă ea, dar fac parte din același pachet. Pentru a înțelege mesajul, avem nevoie de toate, fiecare e la fel de importantă. Așa sunt și sufletele. Ființele umane sunt toate legate una de cealaltă, precum cărțile din acest pachet. În fiecare viață avem o obligație misterioasă de a reîntâlni cel puțin una din Părți. Iubirea cea mai Mare, care le-a separat, are parte de Iubirea care le unește din nou.

— Și cum pot ști că este Partea mea?

Considera această întrebare ca fiind cea mai importantă pe care o pusese în toată viața ei.

Wicca râse. Și ea se întrebase același lucru, cu aceeași nerăbdare pe care o avea și fata de lângă ea. Era posibil să cunoști Cealaltă Parte prin licărul din ochi – de la începutul timpurilor așa își recunoșteau oamenii adevărata dragoste. Tradiția Lunii avea o altă metodă: un fel de viziune care arăta un punct luminos deasupra umărului stâng al Celeilalte Părți.

Dar încă nu voia să-i vorbească despre asta; Brida ar fi trebuit să fie în stare la un moment dat să vadă singură acest punct. În scurt timp urma să afle.

— Asumându-ne riscuri, îi spuse Bridei. Asumându-ne riscul pentru eșecuri, decepții, dezamăgiri, fără să renunțăm vreodată să căutăm Iubirea. Cine nu va renunța să caute va învinge.

Brida își aminti că Magul îi spusese ceva asemănător când s-a referit la drumul magiei.

„Poate că este același lucru", se gândi ea.

Wicca începu să strângă cărțile de pe masă și Brida înțelese că timpul s-a scurs. Mai avea ceva de întrebat.

— Putem întâlni mai multe Părți în viața noastră?

„Da", se gândi Wicca, nu fără amărăciune. Și când se întâmplă așa, inima se împarte, iar rezultatul este durere și suferință. Da, putem să întâlnim trei sau patru Părți pentru că suntem mulți și suntem foarte răspândiți. Fata punea întrebările potrivite, iar ea trebuia să scape de ele.

— Esența Creației este una singură, spuse ea. Iar această esență se numește Dragoste. Dragostea este forța care ne reunește, pentru a concentra experiența răspândită în multe vieți, în multe locuri ale lumii. Suntem răspunzători pentru tot Pământul, fiindcă nu știm unde sunt Celelalte Părți care ne aparțin de la începutul timpurilor. Dacă ele sunt bine, și noi vom fi fericiți. Dacă nu sunt bine, vom simți, inconștient, o parte din acea durere. În primul rând însă trebuie să ne reunim, cel puțin o dată în fiecare reîncarnare, cu Cealaltă Parte, cu care mai mult ca sigur ne vom încrucișa drumul. Chiar dacă ar fi doar pentru câteva clipe; căci aceste clipe aduc o Dragoste atât de intensă, încât justifică restul zilelor noastre.

Câinele lătra în bucătărie. Wicca termină de strâns cărțile de pe masă și se uită încă o dată la Brida.

— Sigur, ne putem lăsa Partea să meargă înainte, fără s-o acceptăm, fără s-o observăm măcar. Atunci vom avea nevoie de mai multe reîncarnări pentru a ne putea reuni cu ea. Din cauza egoismului nostru, vom fi condamnați la cel mai cumplit chin pe care l-a inventat pentru noi înșine: singurătatea.

Wicca se ridică și o conduse pe Brida până la ușă.

— Nu ai venit aici ca să afli despre Cealaltă Parte, spuse ea înainte de a-și lua rămas-bun. Tu ai un Dar și, după ce voi ști ce Dar este, poate că voi putea să te învăț Tradiția Lunii.

Brida se simți specială. Avea nevoie să se simtă așa – acea femeie îi inspira un respect pe care puțină lume i-l inspirase.

— Voi face tot posibilul. Vreau să învăț Tradiția Lunii.

„Pentru că Tradiția Lunii nu are nevoie de păduri întunecate", se gândi ea.

— Fii atentă, domnișoară! spuse Wicca cu severitate. În fiecare zi, începând de azi, la o oră pe care o vei alege tu, să rămâi singură și să desfaci un pachet de cărți de tarot pe masă. Așază-le la întâmplare și nu căuta să înțelegi nimic. Privește-le doar. La timpul potrivit, ele te vor învăța tot ce ai nevoie să știi în acel moment.

„Seamănă cu Tradiția Soarelui; din nou voi învăța singură", se gândi Brida în timp ce cobora scările. Și abia când era în autobuz își dădu seama că femeia îi vorbise despre un Dar. Însă puteau discuta despre asta altă dată.

Timp de o săptămână, Brida își dedică o jumătate de oră pe zi pentru a așeza cărțile pe masa din sufragerie. Se culca la zece seara și punea ceasul să sune la unu dimineața. Se trezea, făcea repede o cafea și se așeza pentru a privi cărțile, încercând să le înțeleagă limbajul ocult.

În prima noapte a fost plină de entuziasm. Brida era convinsă că Wicca îi transmisese un fel de ritual secret și încercă să așeze pachetul de cărți la fel ca ea, convinsă că până la urmă i se vor dezvălui mesajele oculte. După o jumătate de oră, cu excepția câtorva viziuni pe care le consideră rodul propriei imaginații, nu se întâmplă nimic special.

Brida făcu la fel și în a doua noapte. Wicca îi zisese că pachetul de cărți își va spune singur povestea, și – judecând după cursurile pe care le urmase – trebuia să fie o poveste foarte veche, de mai bine de trei mii de ani, când oamenii încă erau aproape de înțelepciunea originară.

„Desenele par atât de simple", se gândea Brida.

O femeie care deschide gura unui leu, o mașinărie împinsă de două animale misterioase, un bărbat cu o masă plină de obiecte în față. Învățase că acel pachet era o carte – o carte în care Înțelepciunea Divină a notat principalele schimbări ale omului în călătoria lui prin viață. Creatorul, știind că oamenii sunt mai degrabă legați de vicii decât de virtuți, a

făcut ca acea carte sacră să fie transmisă din generație în generație sub forma unui joc. Pachetul de cărți era o invenție a divinităților.

„Nu poate fi atât de simplu", își spunea de fiecare dată când așeza cărțile pe masă. Cunoștea metode complicate, sisteme elaborate, iar acele cărți fără nici o ordine începeau deja să-i dezordoneze raționamentul. În cea de-a șasea noapte aruncă toate cărțile pe jos, enervată. Pentru un moment se gândi că acel gest avea o inspirație magică, însă rezultatele au fost la fel de nesemnificative; erau doar niște intuiții pe care nu reușea să le definească și pe care le considera rodul imaginației sale.

În același timp, gândul la Cealaltă Parte nu-i ieșea din minte nici măcar un minut. La început a crezut că se întorcea în adolescență, la visele cu un Făt-Frumos care străbătea munți și văi pentru a căuta proprietara unui condur de cristal sau pentru a săruta o frumoasă adormită. „Basmele întotdeauna ne vorbesc de Cealaltă Parte", își spunea în glumă. Basmele fuseseră pentru ea primul prilej de a se cufunda în universul magic în care acum era nerăbdătoare să intre, și nu doar o dată se întrebase de ce oamenii ajung să se îndepărteze atât de mult de acea lume, chiar și după ce cunosc imensele bucurii pe care copilăria le lasă în viețile lor.

„Poate pentru că nu sunt fericiți prin bucurie."

Găsi această frază cam absurdă, însă o înregistră în jurnalul ei ca pe ceva creativ.

După o săptămână în care se tot gândise la Cealaltă Parte, Brida începu să fie cuprinsă de o teamă înspăimântătoare: posibilitatea de a alege bărbatul greșit. În cea de-a opta noapte, trezindu-se încă o dată ca să privească fără nici un rezultat cărțile de tarot, se hotărî ca în ziua următoare să-și invite iubitul la cină.

Alese un restaurant nu foarte scump, pentru că el insista mereu să plătească, deși salariul lui de asistent la Catedra de fizică a universității era mai mic decât salariul ei de secretară. Încă era vară și s-au așezat la una din mesele de pe malul râului.

— Vreau să știu când mă vor lăsa spiritele să dorm din nou cu tine, spuse Lorens, binedispus.

Îl privi cu tandrețe. Îi ceruse să stea cincisprezece zile fără să vină la ea acasă, iar el acceptase, protestând doar atât cât trebuia pentru ca Brida să înțeleagă cât de mult o iubea. Și el, în felul lui, căuta aceleași mistere ale Universului; dacă într-o zi i-ar cere să stea departe de el cincisprezece zile, ea va trebui să accepte.

Luară cina fără grabă și fără să vorbească mult, uitându-se la bărcile care traversau râul și la persoanele care se plimbau pe mal. Sticla de vin alb de pe masă se goli și fu imediat înlocuită cu alta. Jumătate de oră mai târziu, cele două scaune erau alăturate și priveau amândoi cerul înstelat de vară, îmbrățișați.

— Uită-te la cerul ăsta! spuse Lorens, mângâindu-i părul. Privim un cer vechi de mii de ani.

Îi mai spusese asta și la prima întâlnire. Însă Brida nu a vrut să-l întrerupă – era modul lui de a-și împărtăși lumea cu ea.

— Multe din aceste stele s-au stins deja și totuși luminile lor încă străbat Universul. Alte stele s-au născut în depărtări, iar luminile lor încă n-au ajuns la noi.

— Atunci nimeni nu știe cum arată adevăratul cer?

Și ea mai pusese această întrebare în prima noapte. Dar era bine să repete momente atât de plăcute.

— Nu știm. Studiem ceea ce vedem, și nu întotdeauna ceea ce vedem este și ceea ce există.

— Vreau să te întreb ceva. Din ce materie suntem noi? De unde au venit acești atomi din care este format corpul nostru?

Lorens îi răspunse uitându-se spre cerul vechi.

— Au fost creați odată cu aceste stele și cu acest râu pe care-l vezi. În prima secundă a Universului.

— Atunci, după acest prim moment al Creației nu a mai fost adăugat nimic?

— Nimic altceva. Totul a fost și va fi în mișcare. Totul s-a transformat și continuă să se transforme. Dar materia Universului este aceeași cu cea din urmă cu milioane de ani. Nici un atom în plus.

Brida se uita la cursul râului și la cel al stelelor. Era ușor de înțeles cum râul curgea pe Pământ, însă era dificil să observi stelele care se mișcau pe cer. Totuși, și una și alta erau în mișcare.

— Lorens, spuse în sfârșit, după un răstimp în care amândoi rămăseseră în liniște uitându-se la o barcă care trecea. O să-ți pun o întrebare care poate părea absurdă: fizic, este posibil ca atomii care ne alcătuiesc corpul să fi fost în corpul cuiva care a trăit înainte?

Lorens se uită la ea speriat.

— Ce vrei să știi?

— Doar ce te-am întrebat. E posibil?

— Pot fi în plante, în insecte sau poate au devenit molecule de heliu și sunt la milioane de kilometri de Terra.

— Dar e posibil ca atomii din corpul cuiva care a murit deja să fie în corpul meu sau în corpul unei alte persoane?

El tăcu un timp.

— Da, este posibil, răspunse într-un târziu.

O muzică începu să se audă de undeva, de departe. Venea dintr-un șlep ce traversa râul și chiar și de la distanță Brida putea distinge silueta unui marinar, încadrată de fereastra luminată. Era o muzică ce-i aducea aminte de adolescență și o făcea să retrăiască balurile de la liceu, mirosul camerei, culoarea panglicii cu care-și prindea părul. Brida înțelese că Lorens nu se gândise niciodată la ce l-a întrebat ea și poate că în acest moment încerca să afle dacă în corpul lui erau atomi de războinici vikingi, de explozii vulcanice sau de animale preistorice dispărute misterios.

Însă ea se gândea la cu totul altceva. Voia de fapt să știe dacă bărbatul care o ținea cu atâta dragoste în brațe făcuse cândva parte din ea.

Barca ajunse aproape, iar muzica acoperea totul în jur. La alte mese se întrerupseseră și conversațiile pentru a descoperi de unde veneau sunetele acelea, fiindcă toți avuseseră odată o adolescență, baluri de liceeni și vise fabuloase cu războinici și zâne.

— Te iubesc, Lorens.

Și Brida se rugă ca bărbatul din fața ei, care știa atâtea despre lumina stelelor să aibă puțin din cea care fusese ea odinioară.

„Nu voi reuși."

Brida se așeză în pat și luă pachetul de țigări de pe noptieră. Contrar tuturor obiceiurilor ei, se hotărî să fumeze în post.

Mai erau două zile până să se întâlnească din nou cu Wicca. În timpul acelor două săptămâni era sigură că dăduse tot ce avea mai bun în ea. Își pusese toate speranțele în învățăturile acelei femei frumoase și misterioase și luptă tot timpul pentru a nu o dezamăgi; însă cărțile refuzau să-și dezvăluie secretul.

În cele trei nopți anterioare, ori de câte ori termina exercițiul, o copleșea nevoia de a plânge. Era vulnerabilă, singură și simțea că o mare oportunitate îi scăpa printre degete. Încă o dată simțea că viața o trata diferit: îi oferea toate șansele pentru a reuși, dar când era aproape de obiectivul său, pământul se deschidea și o înghițea. La fel se întâmplase cu studiile ei, cu unii iubiți, cu niște vise pe care nu le-a povestit nimănui. Și așa era și cu drumul pe care dorea să-l străbată.

Se gândi la Mag – poate el ar fi în stare s-o ajute. Însă își promisese că o să se întoarcă la Folk numai când va înțelege din magie suficient cât să-l poată înfrunta.

Iar acum părea că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

Rămase timp îndelungat în pat înainte de a se decide să se ridice și să pregătească micul dejun. Într-un final prinse curaj și se hotărî să mai înfrunte o zi, încă o „Noapte Întunecată Cotidiană", așa cum obișnuia s-o numească de când avusese experiența din pădure. Pregăti cafeaua, se uită la ceas și văzu că avea destul timp.

Se duse până la raft și căută, printre cărți, hârtia de la librar. Existau și alte drumuri, se consola singură. Dacă ar reuși să meargă până la Mag, dacă ar reuși să ajungă la Wicca, ar ajunge la persoana care putea s-o învețe într-un fel în care să înțeleagă.

Însă știa că asta era doar o scuză.

„Îmi petrec viața renunțând la tot ceea ce încep", se gândi ea cu tristețe. Poate că în scurt timp viața o va înțelege și se va opri să-i dea șansele. Sau poate că, renunțând mereu chiar de la început, va epuiza toate drumurile fără să facă măcar un pas.

Dar așa era ea și se simțea din ce în ce mai slabă, mai puțin capabilă să facă o schimbare.

În urmă cu câțiva ani încă își făcea reproșuri, încă era capabilă de gesturi eroice; acum se obișnuia cu propriile greșeli. Nu era ea singura care se obișnuia cu greșelile ei, confundând apoi greșelile cu virtuțile. Când se ajunge aici, deja e prea târziu să-ți mai schimbi viața.

Se gândi să n-o sune pe Wicca și să dispară pur și simplu. Însă exista librăria, iar ea n-ar mai avea curaj să apară acolo. Dacă ar dispărea pur și simplu, librarul ar trata-o rău data viitoare. „De multe ori, din cauza unui gest nechibzuit pe care l-am făcut față de cineva, am ajuns să mă îndepărtez de oameni și locuri care-mi erau dragi." Acum nu putea să se întâmple așa. Era pe un drum unde contactele importante erau foarte dificile.

Prinse curaj și formă numărul de pe hârtie. Wicca răspunse.

— Nu voi putea veni mâine, spuse Brida.

— Nici tu, nici instalatorul, răspunse Wicca.

Brida rămase câteva clipe fără să înțeleagă ce voia să spună femeia.

Dar Wicca începu să se plângă că avea o defecțiune la chiuveta din bucătărie, că a chemat de mai multe ori pe cineva ca s-o repare, dar instalatorul nu mai apărea. Începu să spună o poveste lungă despre clădirile vechi, foarte impunătoare, dar cu probleme nerezolvabile.

— Ai tarotul aproape? întrebă Wicca în mijlocul poveștii despre instalator.

Brida, surprinsă, spuse că da. Wicca îi ceru să așeze cărțile pe masă ca să-i arate o metodă de joc pentru a descoperi dacă instalatorul va apărea sau nu în dimineața următoare.

Brida, și mai surprinsă, făcu ce i se cerea. Așeză cărțile și se uită absentă la masă în timp ce aștepta instrucțiuni de la celălalt capăt al firului. Curajul de a-i spune motivul pentru care i-a telefonat dispărea puțin câte puțin.

Wicca nu se mai oprea din vorbit și Brida se hotărî s-o asculte cu răbdare. Poate va reuși să se împrietenească cu ea. Poate că așa va fi mai înțelegătoare și o va învăța metodele cele mai ușoare pentru a întâlni Tradiția Lunii.

Între timp, Wicca trecea de la un subiect la altul și, după ce a epuizat toate reproșurile care le puteau fi făcute instalatorilor, a început să povestească discuția avută mai devreme cu administratorul clădirii despre salariul portarului. Apoi schimbă subiectul și îi vorbi de un reportaj despre pensii.

Brida o urmărea cu murmure afirmative. Era de acord cu tot ce auzea, dar deja nu mai putea fi atentă la nimic. O cuprinse o plictiseală de moarte; monologul acela ciudat despre instalatori, portari și pensionari, la o asemenea oră din dimineață, era unul dintre cele mai plictisitoare lucruri pe care le auzise în viața ei. Încercă să se distreze cu cărțile de pe masă, uitându-se la mici detalii care trecuseră neobservate până atunci.

Din când în când Wicca întreba dacă o ascultă, iar ea bombănea că da. Însă mintea îi era departe, hoinărind prin locuri în care nu fusese niciodată. Fiecare detaliu din cărți o purta și mai departe în călătorie.

Dintr-odată, ca o apariție dintr-un vis, Brida își dădu seama că nu mai reușea să asculte ce vorbea cealaltă. O voce, o voce care părea să vină dinlăuntrul ei – dar știa că vine din afară –, începu să-i susure ceva. „Înțelegi?" Brida spunea că da. „Da, da, înțelegi", spuse vocea misterioasă.

Dar nu avea nici cea mai mică importanță. Tarotul pe care-l avea în față începu să arate scene fantastice; bărbați îmbrăcați doar cu slip, corpuri bronzate de soare și unse cu ulei. Unii purtau măști care păreau uriașe capete de pește. Norii treceau alergând pe cer, totul se mișca mult mai repede decât de obicei, iar scena se schimba brusc și apăru o piață cu clădiri monumentale, unde niște bătrâni își transmiteau secretele unor tineri. În privirea bătrânilor se puteau citi disperarea și graba, ca și cum o cunoaștere foarte veche era pe punctul de a se pierde definitiv.

„Adună șapte cu opt și vei obține numărul meu."
„Sunt diavolul și am semnat cartea", spuse un băiat

îmbrăcat în haine medievale, după care scena se schimbă într-un fel de petrecere. Femei și bărbați zâmbeau și erau beți. Scenele se perindau una după alta, acum vedea temple construite pe stânci de la malul râului, iar cerul începu să se acopere cu nori negri, prin care ieșeau raze foarte strălucitoare.

Apăru o poartă. Era o poartă grea, de castel vechi. Poarta se apropia de Brida și ea presimți că peste puțin timp va putea s-o deschidă.

„Întoarce-te de acolo!", spuse vocea.

— Întoarce-te, întoarce-te! spuse vocea de la telefon.

Era Wicca. Brida se supără că îi întrerupea o experiență așa de fantastică, pentru a se întoarce la conversația despre portari și instalatori.

— Un moment, răspunse.

Se străduia să aducă înapoi acea poartă, dar totul dispăru din fața ei.

— Știu ce s-a întâmplat, spuse Wicca.

Brida era în stare de șoc, complet surprinsă. Nu reușea să înțeleagă nimic din ce se petrecea.

— Știu ce s-a întâmplat, repetă Wicca, văzând că Brida continuă să tacă. N-o să-ți mai spun nimic despre instalator – a fost aici săptămâna trecută și a reparat totul.

Înainte de a închide, îi spuse că o așteaptă la ora stabilită.

Brida puse telefonul în furcă fără să-și ia rămas-bun. Rămase încă mult timp uitându-se la peretele din bucătărie, înainte de a izbucni într-un plâns convulsiv și eliberator.

— A fost un truc, îi spuse Wicca unei Bride speriate, când se așezară amândouă în fotoliile italienești. Știu cum te simți. Câteodată o apucăm pe un drum doar pentru că nu credem în el. E mai ușor: nu trebuie decât să demonstrăm că nu este drumul nostru. Dar, când încep să se întâmple tot felul de lucruri și drumul ni se dezvăluie, ne e teamă să mergem mai departe.

Wicca spuse că nu înțelegea de ce mulți preferau să-și petreacă toată viața epuizând drumurile pe care nu doreau să le parcurgă, în loc să meargă pe singurul drum care i-ar duce undeva.

— Nu pot să cred că a fost un truc, spuse Brida.

Deja nu mai avea acel aer de aroganță și provocare. Respectul său pentru acea femeie crescuse considerabil.

— Viziunea nu a fost un truc. Trucul la care mă refer este cel cu telefonul. Timp de milioane de ani, omul a vorbit cu ceea ce putea să vadă. Dintr-odată, în doar un secol, „văzutul" și „vorbitul" au fost separate. Credem că ne-am obișnuit cu asta și nu înțelegem impactul imens pe care l-a avut asupra reflexelor noastre. Corpul nostru pur și simplu nu este încă obișnuit. Rezultatul practic este că, atunci când vorbim la telefon, reușim să intrăm într-o stare

foarte asemănătoare cu anumite transe magice. Mintea noastră intră pe o altă frecvență, devine mai receptivă la lumea invizibilă. Cunosc vrăjitori care au mereu creion și hârtie lângă telefon; mâzgălesc lucruri aparent fără sens, în timp ce vorbesc cu cineva. Când închid, lucrurile pe care le-au desenat sunt în general simboluri ale Tradiției Lunii.

— Și de ce mi s-a dezvăluit tarotul?

— Asta e marea problemă a celor care doresc să studieze magia, răspunse Wicca. Când o pornim pe un drum, avem mereu o idee mai mult sau mai puțin clară despre ceea ce dorim să întâlnim. În general, femeile caută Cealaltă Parte, iar bărbații caută Puterea. Dar nu-și doresc să învețe: vor doar să ajungă la ceea ce și-au stabilit ca scop. Însă drumul magiei, ca și drumul vieții, în general, este și mereu va fi drumul Misterului. Să înveți un lucru înseamnă să intri în contact cu o lume despre care nu ai nici cea mai mică idee. Trebuie să fii umil pentru a învăța.

— Trebuie să te cufunzi în Noaptea Întunecată, spuse Brida.

— Nu mă întrerupe!

Vocea Wiccăi arăta o enervare reținută. Brida înțelese că nu era din cauza comentariului său – până la urmă avea dreptate. „Poate că este enervată din cauza Magului", se gândi ea. Cine știe, poate că a fost cândva îndrăgostită de el. Amândoi aveau mai mult sau mai puțin aceeași vârstă.

— Scuză-mă, spuse ea.

— Nu-i nimic.

Wicca păru surprinsă de reacția ei.

— Îmi vorbeai despre tarot.

— De fiecare dată când ai așezat cărțile pe masă, ai avut o idee despre ce urma să se întâmple. Niciodată nu ai lăsat cărțile să-ți spună povestea lor; încercai să la faci să-ți confirme ceea ce îți imaginai că știi. Când am început să vorbim la telefon, mi-am dat seama de asta. Am înțeles și că acolo era un semn și că telefonul era aliatul meu. Am început o conversație plictisitoare și ți-am cerut să te uiți la cărți. Ai intrat în transa pe care o provoacă telefonul, iar cărțile te-au condus în lumea lor magică.

Wicca îi ceru să fie atentă la ochii persoanelor care vorbesc la telefon. Sunt ochi foarte interesanți.

— Vreau să-ți pun o întrebare, spuse Brida, în timp ce amândouă își beau ceaiul. Bucătăria Wiccăi era surprinzător de modernă și funcțională.

— Vreau să știu de ce nu m-ai lăsat să abandonez drumul.

„Pentru că vreau să înțeleg ce a văzut Magul mai departe de Darul tău", se gândi Wicca.

— Pentru că tu ai un Dar, răspunse.

— Cum știi că am un Dar?

— E simplu. După urechi.

„După urechi. Ce dezamăgire", își spuse Brida în sinea ei. „Eu mă gândeam că-mi vede aura."

— Toată lumea are un Dar. Însă unii se nasc cu acest Dar mai dezvoltat, în timp ce alții, ca mine, de exemplu, trebuie să lupte mult pentru a și-l dezvolta. Persoanele cu un Dar din naștere au lobii urechilor mici și lipiți de cap.

Instinctiv, Brida își atinse urechile. Așa era.

— Ai mașină?

Brida răspunse că nu.

— Atunci pregătește-te să dai mulți bani pe taxi, spuse Wicca, ridicându-se. Este timpul să facem următorul pas.

„Totul merge foarte repede", se gândea Brida în timp ce se ridica. Viața semăna cu norii pe care îi văzuse în transă.

Pe la mijlocul amiezii ajunseră aproape de niște munți care erau la vreo 30 de kilometri la sud de Dublin. „Am fi putut merge cu autobuzul", își zise Brida în timp ce plătea taxiul. Wicca luase cu ea o sacoșă cu niște haine.

— Dacă vreți, aștept, spuse șoferul. Va fi greu să găsiți un taxi pe aici. Suntem în mijlocul străzii.

— Nu vă faceți griji, răspunse Wicca, iar Brida răsuflă ușurată. Mereu reușim ceea ce ne propunem.

Șoferul se uită la amândouă cu un aer ciudat și porni mașina. Se aflau în fața unei păduri de eucalipți care ajungea până la baza muntelui cel mai apropiat.

— Cere voie să intri, spuse Wicca. Spiritelor pădurii le place să fie respectate.

Brida ceru voie. Pădurea care înainte era o simplă pădure păru să prindă viață.

— Să te menții mereu pe puntea dintre vizibil și invizibil, îi spuse Wicca, în timp ce mergeau printre eucalipți. Totul în Univers are viață, încearcă să fii mereu în contact cu această Viață. Ea îți înțelege limbajul. Iar lumea o să aibă o altă importanță pentru tine.

Brida era surprinsă de agilitatea femeii. Parcă ar fi levitat, nici nu i se auzeau pașii.

Ajunseră la o poiană, aproape de o stâncă enormă. În timp ce încerca să-și dea seama cum a apărut stânca acolo, Brida observă resturi de foc.

Locul era superb. Mai era mult până la căderea serii, iar soarele avea coloritul tipic după-amiezilor de vară. Păsările cântau, o briză ușoară sufla printre frunzele copacilor. Se aflau pe o culme și putea să vadă orizontul acolo jos.

Wicca scoase din sacoșă un fel de tunică arabă, pe care o îmbrăcă pe deasupra hainelor. Apoi duse sacoșa aproape de copaci ca să nu poată fi văzută din poiană.

— Așază-te! spuse ea.

Wicca era diferită. Brida nu știa să explice dacă era din cauza hainelor sau a profundului respect pe care i-l inspira locul.

— Mai întâi, trebuie să-ți explic ce voi face. O să descopăr cum se manifestă Darul în tine. Poți învăța de la mine numai dacă știu cât mai multe despre Darul tău.

Wicca îi ceru Bridei să se relaxeze și să se dăruiască frumuseții locului, la fel cum se lăsase dominată de tarot.

— În una din viețile tale trecute ai fost pe drumul magiei. Știu asta din viziunile pe care ți le-a provocat tarotul.

Brida închise ochii, însă Wicca îi ceru să-i deschidă din nou.

— Locurile magice sunt mereu superbe și merită să fie contemplate. Sunt cascade, munți, păduri, unde spiritele Terrei obișnuiesc să glumească, să zâmbească și să vorbească cu oamenii. Ești într-un loc sfânt care-ți arată păsările și vântul. Mulțumește-i lui Dumnezeu pentru asta; pentru păsări, pentru

vânt și pentru spiritele care populează acest loc. Păstrează puntea dintre vizibil și invizibil.

Vocea Wiccăi o făcea să se relaxeze din ce în ce mai mult. Simțea un respect aproape religios pentru acel moment.

— Zilele trecute ți-am vorbit despre unul dintre cele mai mari secrete ale magiei: Cealaltă Parte. Toată viața omului se rezumă la căutarea Celeilalte Părți. Chiar dacă pretinde că aleargă după înțelepciune, după bani sau după putere. Orice ar obține, va fi incomplet dacă nu va reuși să-și găsească Cealaltă Parte. Cu excepția puținelor creaturi ce provin din îngeri – și care au nevoie de singurătate pentru a se întâlni cu Dumnezeu –, restul umanității va reuși Uniunea cu Dumnezeu numai dacă, la un moment dat în viață, va reuși să comunice cu Cealaltă Parte.

Brida observă o energie ciudată în aer. Preț de câteva momente ochii i se umplură de lacrimi, fără să poată explica de ce.

— În Noaptea Timpurilor, când am fost separați, uneia dintre părți, bărbatului i-a revenit cunoașterea. El a început să înțeleagă agricultura, natura și mișcările astrelor de pe cer. Cunoașterea a fost mereu puterea care a ținut Universul la locul său și stelele ce se învârt pe orbitele lor. Aceasta a fost gloria bărbatului: să păstreze cunoașterea. Iar asta a făcut ca întreaga rasă să supraviețuiască. Nouă, femeilor, ne-a fost dat ceva foarte subtil, mult mai fragil, dar fără de care toată cunoașterea nu are nici un sens: transformarea. Bărbații fertilizau pământul, noi semănam, iar acest sol se transforma în copaci și plante. Pământul are nevoie de sămânță, iar sămânța, de pământ. Unul nu are sens fără celălalt. La fel se

întâmplă și cu oamenii. Când cunoașterea masculină se unește cu transformarea feminină se creează marea uniune magică, numită Înțelepciune. Înțelepciunea înseamnă să cunoști și să transformi.

Brida începu să simtă un vânt mai puternic și înțelese că vocea Wiccăi o făcea să intre din nou în transă. Spiritele pădurii păreau vii și atente.

— Întinde-te! îi spuse Wicca.

Brida se înclină pe spate și își întinse picioarele. Deasupra ei strălucea un cer albastru profund, fără nori.

— Mergi și caută-ți Darul. Nu pot să vin cu tine azi, dar poți merge fără frică. Cu cât înțelegi mai multe despre tine însăți, cu atât o să înțelegi mai multe despre lume și vei fi mai aproape de Cealaltă Parte a ta.

Wicca se aplecă și privi fata de lângă ea. „La fel cum am fost și eu cândva", se gândi ea cu duioșie. „În căutarea unui sens pentru tot, capabilă să privesc lumea ca femeile de altădată, care erau puternice și încrezătoare și nu se fereau să troneze în comunitățile lor."

În acea vreme, totuși, Dumnezeu avea chip feminin. Wicca se înclină deasupra Bridei și îi desfăcu cureaua. Apoi trase puțin fermoarul blugilor. Brida era încordată.

— Nu-ți face griji, spuse Wicca, cu duioșie.

Îi ridică puțin cămașa, pentru a-i lăsa buricul descoperit. Apoi scoase din buzunarul pelerinei un cristal de cuarț și i-l puse pe buric.

— Acum vreau să închizi ochii, spuse ea cu blândețe. Vreau să-ți imaginezi culoarea cerului, numai să fii cu ochii închiși.

Scoase din pelerină un mic ametist și-l puse între ochii închiși ai Bridei.

— Mergi și urmează exact ceea ce îți voi spune de acum încolo. Nu te gândi la nimic altceva. Ești în mijlocul Universului. Poți vedea stelele în jurul tău și câteva planete mai strălucitoare. Simte acest peisaj ca pe ceva ce te învăluie complet, și nu ca pe o pânză. Simte plăcerea de a contempla Universul;

nimic altceva nu te poate îngrijora. Te concentrezi doar asupra plăcerii tale, fără să te simți vinovată.

Brida văzu Universul înstelat și înțelese că putea să intre în El, în timp ce asculta vocea Wiccăi. Aceasta îi ceru să vadă, în mijlocul Universului, o catedrală uriașă. Brida văzu o catedrală gotică, cu pietre închise la culoare, care parcă făcea parte din Universul din jurul său – oricât de absurd părea să fie.

— Mergi până la catedrală. Urcă scările. Intră.

Brida făcu ce îi dicta Wicca. Urcă scările catedralei, simțind pietrele reci sub picioarele desculțe. La un moment dat avu impresia că este însoțită, iar vocea Wiccăi părea că vine de la cineva care se afla în spatele ei. „E imaginația mea", se gândi Brida și dintr-odată își aduse aminte că trebuia să creadă în puntea dintre vizibil și invizibil. Nu putea să-i fie teamă că va fi dezamăgită sau că va da greș.

Brida se afla acum în fața ușii catedralei. Era o ușă enormă, lucrată în metal, cu desene din viețile sfinților. Complet diferită de cea pe care o văzuse în călătoria sa prin tarot.

— Deschide ușa. Intră.

Brida simți metalul rece în mâinile ei. Ușa era foarte mare, dar se deschise fără nici un efort. Intră într-o biserică imensă.

— Fii atentă la tot ce vezi, spuse Wicca.

Brida văzu că, deși afară era întuneric, intra multă lumină prin vitraliile imense ale catedralei. Putea să distingă băncile, altarele laterale, coloanele împodobite și niște lumânări aprinse. Dar catedrala părea abandonată; băncile erau acoperite de praf.

— Mergi în partea stângă. Vei găsi undeva o altă ușă. Numai că de data asta va fi mult mai mică.

Brida merse prin catedrală. Picioarele desculțe pășeau prin praful de pe jos, provocându-i o senzație neplăcută. Era condusă de o voce prietenoasă. Știa că era Wicca, însă mai știa și că nu mai avea control asupra propriei imaginații. Era conștientă și totuși nu reușea să opună nici o rezistență.

Găsi ușa.

— Intră! Există o scară în formă de spirală care coboară.

Brida trebui să se aplece ca să intre. Scara în formă de spirală avea făclii prinse în perete, care luminau treptele. Era curat pe jos; cineva fusese acolo înainte, pentru a aprinde făcliile.

— Tu mergi pentru a-ți întâlni viețile trecute. În subsolul acestei catedrale există o bibliotecă. Să mergem până acolo. Te voi aștepta la capătul scării în formă de spirală.

Brida coborî, dar nu ar fi putut să spună cât timp îi luase. O cuprinse o ușoară amețeală. Imediat ce ajunse jos, o găsi pe Wicca, îmbrăcată cu pelerina ei. Acum era mai ușor, se simțea mai protejată. Era în transa ei.

Wicca deschise ușa de la capătul scării.

— Acum te voi lăsa aici singură. O să te aștept afară. Alege o carte și ea îți va spune ce trebuie să știi.

Brida nici nu își dădu seama că Wicca rămăsese în urmă; privea îndelung volumele prăfuite.

„Trebuie să mai vin pe aici, să fac curățenie." Trecutul era murdar și abandonat, iar ei îi părea rău că nu citise înainte toate acele cărți. Poate ar fi reușit să readucă în viața ei câteva lecții importante pe care le uitase.

Se uită la cărțile de pe etajeră. „Cum am trăit", se gândi ea. I se părea că era foarte bătrână; s-ar fi

cuvenit să fie mai înțeleaptă. I-ar fi plăcut să citească totul din nou, dar nu avea mult timp și trebuia să aibă încredere în intuiția ei. Putea să se întoarcă oricând voia, acum, că învățase drumul.

Rămase puțin timp fără să știe ce decizie să ia. Dintr-odată, fără să se gândească mult, alese un volum și împinse. Nu era un volum foarte gros iar Brida se așeză pe podea.

Luă cartea, însă îi era frică.

Îi era teamă că o s-o deschidă și n-o să se întâmple nimic.

Îi era teamă că n-o să poată citi ce era scris în ea.

„Trebuie să-mi asum riscuri. Să nu-mi fie frică de înfrângere", se gândi în timp ce deschidea volumul. Brusc, uitându-se la pagini, se simți rău. Era din nou ametită.

„O să leșin", se gândi ea, înainte ca totul să se întunece complet.

Se trezi când apa îi picura pe față. Avusese un vis foarte straniu și nu știa ce înseamnă; erau catedrale ce pluteau prin aer și biblioteci pline de cărți. Niciodată nu intrase într-o bibliotecă.

— Loni, ești bine?

Nu, nu era bine. Nu reușea să-și simtă piciorul drept și știa că ăsta era un semn rău. Și nici nu avea chef de vorbă pentru că nu voia să uite ce visase.

— Loni, trezește-te!

E posibil să fi delirat din cauza febrei. Delirul păruse foarte real. Voia să înceteze, să nu mai încerce s-o trezească, pentru că visul dispărea fără ca ea să-l poată înțelege.

Cerul era înnorat, iar norii joși aproape atingeau turnul cel mai înalt al castelului. Se uita la nori. Bine că nu reușea să vadă stelele; preoții spuneau că nu toate stelele erau bune.

Ploaia se opri puțin după ce ea deschise ochii. Loni era bucuroasă că ploua – asta însemna că rezervorul castelului se umplea cu apă. Își luă ușor ochii de la nori și văzu din nou turnul, focurile aprinse din curte și mulțimea care mergea dezorientată dintr-o parte în alta.

— Talbo, spuse ea încet.

El o îmbrățișă. Simți răceala armurii lui și mirosul de funingine din păr.

— Cât timp a trecut? În ce zi suntem?

— Ai dormit trei zile, spuse Talbo.

Îl privi și îi păru rău de el; era mai slab, cu fața murdară, pielea lipsită de culoare. Dar nu conta – ea îl iubea.

— Mi-e sete, Talbo.

— Nu avem apă. Francezii au descoperit drumul secret.

Auzi din nou Vocile din capul ei. Mult timp urâse acele Voci. Soțul ei era un războinic, un mercenar care lupta cea mai mare parte a anului, iar ei îi era teamă ca Vocile să nu-i spună că a murit într-o bătălie. Descoperise o modalitate de a evita Vocile – era de ajuns să se concentreze asupra unui copac bătrân din apropierea satului. Când făcea asta, Vocile se opreau.

Dar acum era prea slăbită, iar Vocile se întorseseră.

„Vei muri", spuseră Vocile, „însă el va fi salvat."

— A plouat, Talbo, insistă ea. Am nevoie de apă.

— Au fost doar câteva picături. Mai nimic.

Loni se uită din nou la nori. Fuseseră acolo toată săptămâna – alungaseră soarele, făcuseră ca iarna să fie și mai rece, iar castelul mai sumbru. Poate că aveau dreptate catolicii francezi. Poate că Dumnezeu era de partea lor.

Niște mercenari se apropiară de locul în care erau cei doi. Peste tot erau focuri aprinse, iar Loni avu senzația că se afla în infern.

— Preoții adună toată lumea, comandante, îi spuse unul dintre ei lui Talbo.

— Am fost angajați ca să luptăm, și nu ca să murim, spuse un altul.

— Francezii ne-au învins, răspunse Talbo. Au spus că cei care se vor întoarce la credința catolică vor putea pleca fără probleme.

„Perfecții nu vor accepta", îi șoptiră Vocile lui Loni. Știa. Îi cunoștea bine pe Perfecți. Din cauza lor Loni era acolo, și nu acasă, unde obișnuia să-l aștepte pe Talbo când se întorcea din bătălii. Perfecții erau asediați în acel castel de patru luni, iar femeile din sat cunoșteau drumul secret. În tot acest timp le aduseseră mâncare, haine, muniție; în tot acest timp au putut să-și întâlnească soții și, datorită lor, ei au putut să continue lupta. Însă drumul secret fusese descoperit, iar acum ea nu putea să se întoarcă. Și nici celelalte femei.

Încercă să se așeze. Piciorul n-o mai durea. Vocile îi spuneau că era un semn rău.

— Nu avem nici o treabă cu Dumnezeul lor. Nu vom muri din această cauză, comandante, spuse altul.

Un gong începu să sune în castel. Talbo se ridică.

— Ia-mă cu tine, te rog, îl imploră ea. Talbo își privi camarazii, apoi se uită la soția lui, care tremura. A fost un moment în care nu știu ce decizie să ia; oamenii săi erau obișnuiți cu războiul și știau că războinicii îndrăgostiți obișnuiau să se ascundă în timpul unei bătălii.

— Voi muri, Talbo. Ia-mă cu tine, te rog.

Unul dintre mercenari se uită la comandant.

— Nu e bine s-o lăsați aici singură, spuse mercenarul. Francezii pot deschide focul din nou.

Talbo pretinse că acceptă argumentul. Știa că francezii n-aveau să deschidă focul; erau în armistițiu, negociau capitularea lui Monségur. Însă mercenarul înțelegea ce se întâmpla în sufletul lui Talbo – probabil că și el era îndrăgostit.

„El știe că tu vei muri", îi spuseră Vocile lui Loni, în timp ce Talbo o luă tandru în brațe. Loni nu voia să asculte ce spuneau Vocile; își aducea aminte de o zi în care mergeau așa, pe un câmp de grâu, într-o după-amiază de vară. Și în acea după-amiază i se făcuse sete, și băuseră apă dintr-un pârâiaș ce cobora din munți.

O mulțime de oameni se reuni în jurul marii stânci care forma muralul occidental al fortăreței Monségur. Erau bărbați, soldați, femei și copii. Era o liniște sufocantă în aer, iar Loni știa că nu era din cauza preoților, ci din cauza fricii față de ceea ce se putea întâmpla.

Preoții intrară. Erau mulți, cu pelerine negre ce aveau imense cruci galbene brodate pe partea din față. Se așezară pe stâncă, pe scările exterioare, în fața turnului. Ultimul care intră avea părul complet alb și urcă până în partea cea mai înaltă a stâncii. Chipul îi era luminat de flăcările focului, iar vântul îi flutura mantia neagră.

Când se opri, în vârf, aproape toți cei prezenți îngenuncheară și cu mâinile întinse făcură trei plecăciuni. Talbo și mercenarii săi rămaseră în picioare; fuseseră angajați numai pentru luptă.

— Suntem eliberați, spuse preotul, din vârful stâncii. Toți sunteți liberi să plecați.

Un suspin de ușurare se auzi din partea mulțimii.

— Sufletele Dumnezeului Străin vor rămâne în regatul acestei lumi. Cele ale Dumnezeului adevărat se vor întoarce prin infinita sa mizericordie. Războiul va continua, dar nu va fi unul etern. Pentru că Dumnezeul Străin va fi învins în cele din urmă,

chiar dacă a corupt o parte din îngeri. Dumnezeul Străin va fi învins, dar nu va fi distrus; o să rămână în infern pentru eternitate, împreună cu sufletele pe care a reușit să le câștige.

Oamenii se uitau la bărbatul de pe stâncă. Nu mai erau așa de siguri că voiau să scape acum și să sufere pentru eternitate.

— Biserica Catară este adevărata Biserică, continuă preotul. Datorită lui Isus Cristos și Sfântului Duh, am reușit să ajungem la comuniunea cu Dumnezeu. Nu avem nevoie să ne reîncarnăm din nou. Nu avem nevoie să ne întoarcem în împărăția Dumnezeului Străin.

Loni observă că trei preoți ieșiră din grup și deschiseră niște Biblii în fața mulțimii.

— *Consolamentum* va fi acum distribuit celor care vor dori să moară împreună cu noi. Acolo jos ne așteaptă un rug. Va fi o moarte îngrozitoare, cu multă suferință. Va fi o moarte lentă, iar durerea flăcărilor ce ne vor arde carnea nu se va compara cu nici o durere pe care ați simțit-o înainte. Dar nu toți vor avea această onoare, ci numai adevărații catari. Ceilalți vor fi condamnați la viață.

Două femei se apropiară timid de preoții care aveau Bibliile deschise. Un adolescent reuși să se elibereze din brațele mamei și li se alătură.

Patru mercenari se apropiară de Talbo.

— Vrem să primim sacramentul, comandante. Vrem să fim botezați.

„Așa este păstrată Tradiția", spuseră Vocile. „Când oamenii sunt gata să moară pentru o idee."

Loni aștepta decizia lui Talbo. Mercenarii luptaseră toată viața pentru bani, până au descoperit că

unii sunt gata să lupte doar pentru ceea ce cred că este bine.

Într-un târziu, Talbo aprobă. Însă își pierdea unii dintre cei mai buni oameni.

— Să ieșim de aici, spuse Loni. Să mergem la ziduri. Au spus deja că cine vrea poate să plece.

— Mai bine ne odihnim, Loni.

„Vei muri", șoptiră Vocile din nou.

— Vreau să privesc Pirineii. Vreau să mai privesc valea o dată, Talbo. Știi că voi muri.

Da, știa. Era un bărbat obișnuit cu câmpul de luptă, cunoștea rănile care îi secerau soldații. Rana lui Loni era deschisă de trei zile, înveninându-i sângele.

Oamenii ale căror răni nu se cicatrizează pot trăi două zile sau două săptămâni. Niciodată mai mult de atât.

Iar Loni era aproape de moarte. Febra îi trecuse. Talbo știa și el că era un semn rău. Cât timp o duruse piciorul și avea febră, organismul încă lupta. Acum nu mai exista nici o luptă – numai așteptarea.

„Să nu-ți fie frică", îi spuseră Vocile. Nu, lui Loni nu-i era frică. De când era mică știa că moartea e doar un alt început. În acea vreme, Vocile erau marile ei însoțitoare. Și aveau chipuri, corpuri, gesturi pe care doar ea putea să le vadă. Erau ființe care veneau din lumi diferite, stăteau de vorbă și niciodată n-o lăsau singură. Avusese o copilărie foarte frumoasă – se juca cu ceilalți copii, folosindu-și prietenii invizibili, muta lucrurile din loc, făcea diverse tipuri de zgomot, mici sperieturi. În acea vreme, mama ei era mulțumită că trăiau într-o țară catară. „Dacă ar fi aici

catolicii, ai fi arsă de vie", obișnuia ea să-i spună. Catarii nu dădeau importanță acestui lucru – credeau că cei buni erau buni, cei răi erau răi, și nici o forță din Univers nu era capabilă să schimbe asta.

Însă au venit francezii și au spus că nu exista o țară catară. Iar de la vârsta de opt ani nu mai văzuse altceva decât război.

Războiul îi adusese ceva foarte bun: pe soțul ei, angajat de pe un tărâm îndepărtat de către preoții catari, care niciodată nu puneau mâna pe arme. Dar îi mai aduse și ceva rău: teama de a fi arsă de vie, fiindcă francezii catolici erau din ce în ce mai aproape de satul ei. Începu să-i fie frică de prietenii invizibili, iar ei au dispărut încet, încet din viața ei. Însă rămaseră Vocile. Acestea continuau să-i spună ce urma să se întâmple și ce avea de făcut. Dar ea nu voia prietenia lor pentru că mereu știau prea multe; atunci, o Voce o învățâ trucul copacului sacru. De când începuse ultima cruciadă împotriva catarilor, iar catolicii francezi obțineau victorie după victorie, ea nu mai auzi Vocile.

Totuși azi nu mai avea forța să se mai gândească la copac. Vocile erau din nou acolo, iar pe ea n-o deranjau. Din contră, avea nevoie de ele fiindcă urmau s-o învețe drumul, după ce va muri.

— Nu-ți face griji pentru mine, Talbo. Nu-mi este frică să mor, spuse ea.

Ajunseră în vârful zidului. Un vânt rece sufla fără oprire, iar Talbo căută să se adăpostească sub pelerină. Loni nu mai simțea frigul. Se uita la luminile unui oraș din zare și la cele ale taberei de la poalele muntelui. Erau focuri aprinse aproape pe toată întinderea văii. Soldații francezi așteptau decizia finală.

Ascultară sunetul unui flaut ce venea de jos. Câțiva cântau.

— Sunt soldați, spuse Talbo. Știu că pot muri în orice moment, așa că, pentru ei, viața este mereu o mare petrecere.

Loni simți că e furioasă pe viață. Vocile îi povesteau că Talbo va întâlni alte femei, va avea copii și se va îmbogăți din jefuirea orașelor. „Dar niciodată nu va ajunge să iubească așa cum te-a iubit pe tine, pentru că tu ești parte din el pentru totdeauna", îi spuseră Vocile.

Rămaseră pentru un timp să se uite la peisajul de jos, îmbrățișați, ascultând cântecul războinicilor. Loni simți că acel munte fusese scena altor războaie din trecut, un trecut atât de îndepărtat, că nici măcar Vocile nu reușeau să și-l amintească.

— Suntem eterni, Talbo. Vocile mi-au povestit asta atunci când puteam să le văd corpurile și chipurile.

Talbo cunoștea Darul soției sale. Însă trecuse ceva timp de când nu mai vorbise despre asta. Poate că era din cauza delirului.

— Oricum, nici o viață nu este la fel ca alta. Și e posibil să nu ne mai întâlnim niciodată unul cu celălalt. Vreau să știi că te-am iubit toată viața mea. Te-am iubit și înainte de a te cunoaște. Tu ești parte din mine. Voi muri. Și, cum mâine este o zi mai bună decât oricare alta pentru a muri, mi-ar plăcea să mor împreună cu preoții. Niciodată n-am înțeles ce gândeau ei despre lume, însă ei m-au înțeles mereu. Vreau să-i însoțesc până la cealaltă viață. Poate voi fi un ghid bun, pentru că am mai fost și înainte în aceste lumi.

Loni se gândi la ironia destinului. Îi fusese frică de Voci pentru că ele puteau s-o ducă pe drumul focului. Și totuși, focul era pe drumul său.

Talbo își privea soția. Ochii ei își pierdeau strălucirea, însă încă își păstra farmecul pe care îl avea când o cunoscuse. Niciodată nu îi spusese anumite lucruri – nu îi povestise despre femeile pe care le primise ca trofee de război, femeile pe care le întâlnise când călătorea prin lume, femeile care îl așteptau să se întoarcă într-o zi. Nu îi povestise lucrurile astea fiindcă era sigur că ea știa totul și îl ierta pentru că el era marea ei Dragoste, iar dragostea cea mare este deasupra lucrurilor din această lume.

Dar mai erau și alte lucruri pe care nu i le povestise și pe care probabil niciodată nu le va descoperi; că fusese, prin dragostea și bucuria ei, cea care l-a ajutat să regăsească sensul vieții. Iubirea acelei femei îl purtase până în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, pentru că trebuia să fie destul de bogat pentru a cumpăra pământ și pentru a trăi cu ea în pace,

pentru tot restul zilelor. Încrederea imensă în acea creatură fragilă al cărei suflet se stingea îl făcuse să lupte cu onoare, fiindcă știa că după bătălie putea să uite terorile războiului când se afla în brațele ei. Singura care era a lui cu adevărat, în ciuda tuturor femeilor pe care le cunoscuse prin lume. Singura alături de care reușea să închidă ochii și să doarmă ca un copil.

— Du-te și cheamă un preot, Talbo, spuse ea. Vreau să primesc botezul.

Talbo ezită pentru un moment; numai războinicii își alegeau modul de a muri. Dar femeia de lângă el își dăduse viața pentru dragoste – poate că pentru ea dragostea era o formă necunoscută de război.

Se ridică și coborî scările. Loni încercă să se concentreze asupra muzicii care venea de jos și care îi făcea moartea mai ușoară. Între timp, Vocile nu se opreau din vorbit.

„Fiecare femeie, în viața sa, poate folosi cele Patru Inele ale Revelației. Tu ai folosit un singur inel, și era inelul greșit", îi spuseră Vocile.

Loni își privi degetele. Erau rănite, iar unghiile îi erau murdare. Nu avea nici un inel. Vocile râdeau.

„Știi tu despre ce vorbim", îi spuseră. „Fecioara, sfânta, martira, vrăjitoarea."

În adâncul inimii, Loni știa despre ce vorbeau Vocile. Dar nu își aducea aminte. Aflase asta acum mult timp, într-o vreme în care oamenii se îmbrăcau diferit, vedeau lumea într-un alt fel. În acel timp ea avea un alt nume și vorbea o altă limbă.

„Acestea sunt cele patru moduri ale femeii de a comunica cu Universul", îi spuseră Vocile, ca și cum

era important pentru ea să-și aducă aminte de lucruri așa de vechi. „Fecioara deține puterea bărbatului și a femeii. Este condamnată la Singurătate, însă Singurătatea îi revelează secretele. Acesta este prețul Fecioarei – să nu aibă nevoie de nimeni, să se consume prin dragostea pentru toți, și prin Singurătate să descopere înțelepciunea lumii."

Loni continua să se uite la tabăra de jos. Da, știa.

„Și Martira", continuau Vocile, „Martira deține puterea celor cărora durerea și suferința nu le pot face rău. Se dăruiește, suferă, și prin Sacrificiu descoperă înțelepciunea lumii."

Loni își privi din nou mâinile. Acolo, cu o strălucire invizibilă, inelul Martirei îi înconjura unul din degete.

„Ai fi putut alege revelația Sfintei, deși nu acesta era inelul tău", spuseră Vocile. „Sfânta deține curajul celor pentru care a da este singura formă de a primi. Este un izvor nesecat, din care oamenii beau fără să se oprească. Și, dacă apa lipsește, Sfânta își dă sângele, pentru ca oamenii să nu se oprească niciodată din băut. Prin Dăruire, Sfânta descoperă înțelepciunea lumii."

Vocile tăcură. Loni asculta pașii lui Talbo care urca scările de piatră. Știa care era inelul lui în această viață, pentru că era același pe care îl folosise în viețile trecute, când avea alte nume și vorbea limbi diferite. Cu inelul său, înțelepciunea lumii era descoperită prin Plăcere.

Dar nu dorea să-și aducă aminte de asta. Inelul Martirei strălucea, invizibil, pe degetul ei.

Talbo se apropie. Și dintr-odată, ridicându-și ochii spre el, Loni observă că noaptea avea o strălucire magică, ca și cum ar fi fost o zi cu soare.

„Trezește-te!", îi spuneau Vocile.

Dar erau voci diferite, pe care nu le mai auzise niciodată. Simți că îi era masată încheietura mâinii stângi.

— Să mergem, Brida, ridică-te!

Deschise ochii și îi închise repede, pentru că lumina cerului era prea intensă. Moartea era ceva straniu.

— Deschide ochii, insistă Wicca încă o dată.

Dar ea trebuia să se întoarcă la castel. Bărbatul pe care-l iubea ieșise să caute preotul. Nu putea să dispară așa. Era singur și avea nevoie de ea.

— Vorbește-mi despre Darul tău!

Wicca nu-i dădu timp să se gândească. Știa că participase la ceva extraordinar, ceva mai puternic decât experiența pe care o avusese cu tarotul. Dar nu îi lăsă timp. Nu înțelegea și nu îi respecta sentimentele; nu voia decât să-i descopere Darul.

— Vorbește-mi despre Darul tău, repetă Wicca.

Ea respiră adânc, stăpânindu-și furia. Dar nu avea de ales. Femeia va insista până îi va povesti ceva.

— Am fost o femeie îndrăgostită de...

Wicca îi acoperi repede gura. Apoi se ridică, făcu niște gesturi stranii prin aer și se uită din nou la ea.

— Dumnezeu este Cuvântul. Ai grijă! Ai grijă ce spui, în orice situație sau clipă a vieții tale!

Brida nu înțelegea de ce reacționase așa.

— Dumnezeu se manifestă în tot, însă cuvântul este unul din mijloacele sale favorite pentru a acționa. Fiindcă cuvântul este gândul transformat în vibrație; tu pui în aerul din jurul tău ceea ce înainte era doar energie. Ai mare grijă ce spui, continuă Wicca. Cuvântul are o putere mai mare decât multe ritualuri.

Brida tot nu înțelegea. Nu avea cum să-și povestească experiența altfel decât prin cuvinte.

— Ai vorbit despre o femeie, continuă Wicca. N-ai fost tu aceea. Tu ai fost o parte din ea. Alte persoane pot avea aceleași amintiri.

Brida se simți înșelată. Acea femeie era puternică și nu i-ar fi plăcut s-o împartă cu nimeni. Mai presus de tot, era Talbo.

— Vorbește-mi despre Darul tău, spuse Wicca încă o dată.

N-o putea lăsa să rămână fascinată de experiență. În general, călătoriile în timp aduceau cu ele multe probleme.

— Am multe lucruri de spus. Trebuie să vorbesc cu tine, pentru că nimeni altcineva n-o să mă creadă. Te rog, insistă Brida.

Începu să povestească totul, din momentul în care ploaia îi picura pe chip. Avea o șansă și nu putea s-o piardă – șansa de a fi cu cineva care credea în extraordinar. Știa că nimeni altcineva n-o s-o asculte cu același respect, fiindcă oamenilor le este frică să știe cât de magică este viața; obișnuiți cu

casele lor, cu locurile lor de muncă, cu așteptările pe care le aveau, dacă cineva ar fi apărut și ar fi spus că se poate să călătorești în timp – că era posibil să vezi castele în Univers, taroturi care spun povești, oameni care merg în Noaptea Întunecată –, s-ar fi simțit înșelați de viață pentru că ei nu aveau parte de așa ceva, viața lor era la fel în fiecare zi, în fiecare noapte și în fiecare sfârșit de săptămână.

Din cauza asta, Brida trebuia să profite de șansa care i se oferise; dacă cuvintele erau Dumnezeu, aerul care o înconjoară să-i fie martor că ea a călătorit în trecut și că își aducea aminte de fiecare detaliu, ca și cum ar fi în prezent, ca și cum ar fi în pădure. Astfel, când mai târziu cineva ar reuși să-i demonstreze că nu se întâmplase deloc așa, când timpul și spațiul ar face ca ea însăși să se îndoiască de tot, când, în sfârșit, ea ar fi sigură că ce s-a întâmplat nu a fost mai mult decât o iluzie, cuvintele din acea după-amiază petrecută în pădure ar vibra încă în aer și cel puțin o persoană, cineva pentru care magia face parte din viață va ști că totul s-a întâmplat cu adevărat.

Descrise castelul, preoții cu hainele lor negre și galbene, imaginea văii cu focurile aprinse, soțul gândindu-se la lucruri pe care ea reușea să le capteze. Wicca ascultă cu răbdare, arătându-se interesată doar atunci când povestea despre vocile care apăreau în capul lui Loni. În acele momente, o întrerupea și întreba dacă erau voci masculine sau feminine (erau de ambele sexe), dacă îi transmiteau vreun fel de emoție, ca agresivitatea sau alinarea (nu, erau voci impersonale), și dacă ea reușea să trezească vocile ori de câte ori dorea (nu știa, nu avusese timp pentru asta).

— OK, putem pleca, spuse Wicca, scoțându-și pelerina și punând-o din nou în sacoșă. Brida era dezamăgită – credea că va fi lăudată. Sau, cel puțin, că i se va da o explicație. Însă Wicca era ca unul dintre acei medici care se uită la pacient cu un aer impersonal, mai interesați să noteze simptomele decât să înțeleagă durerea și suferința pe care acestea le cauzează.

Drumul de întoarcere dură mult. De fiecare dată când Brida voia să deschidă subiectul, Wicca se arăta interesată de creșterea costului vieții, de traficul congestionat de la sfârșitul zilei și de dificultățile pe care i le crea administratorul clădirii.

Abia când se așezară din nou pe cele două fotolii, Wicca îi analiză experiența.

— Vreau să-ți spun un lucru. Nu încerca să explici emoțiile. Trăiește totul intens și păstrează ceea ce ai simțit ca pe un dar de la Dumnezeu. Dacă tu crezi că nu vei reuși să suporți o lume în care a trăi e mai important decât a înțelege, atunci renunță la magie. Cea mai bună modalitate de a distruge puntea dintre vizibil și invizibil este să încerci să explici emoțiile.

Emoțiile erau ca niște cai sălbatici, iar Brida știa că niciodată rațiunea nu reușea să le domine complet. La un moment dat avusese un prieten care plecase dintr-un motiv oarecare. Brida rămăsese acasă luni de zile, repetându-și toată ziua sutele de defecte, miile de inconveniente ale acelei relații. Însă în fiecare dimineață se trezea gândindu-se la el și știa că, dacă ar fi sunat-o, ar fi acceptat o întâlnire.

Câinele din bucătărie lătra. Brida știa că era un cod și că vizita se terminase.

— Te rog, nici măcar nu am discutat! imploră ea. Iar eu voiam să-ți pun cel puțin două întrebări.

Wicca se ridică. Fata întotdeauna avea câteva întrebări importante exact înaintea plecării.

— Voiam să știu dacă preoții pe care i-am văzut existau cu adevărat.

— Avem experiențe extraordinare și, la mai puțin de două ore după ce le trăim, încercăm să ne convingem pe noi înșine că sunt produsul imaginației noastre, spuse Wicca, în timp ce se îndrepta spre etajeră.

Brida își aminti că în pădure se gândise la oamenii care se tem de extraordinar. Și i se făcu rușine de ea.

Wicca se întoarse cu o carte în mână.

— Catarii, sau Perfecții, erau preoții unei biserici create în sudul Franței, la sfârșitul secolului al XII-lea. Credeau în reîncarnare și în Binele și Răul absolute. Lumea era împărțită între cei aleși și cei pierduți. Nu avea rost să încerce să convertească pe nimeni. Nepăsarea catarilor față de bunurile pământești i-a făcut pe feudalii din regiunea Languedoc să adopte această religie; îi scutea de taxele mari pe care le cerea în acea vreme Biserica Catolică. În același timp, cum numărul celor buni și al celor răi era deja hotărât înainte chiar ca ei să se nască, catarii aveau o atitudine foarte tolerantă față de sex, și în special față de femeie. Erau riguroși numai cu aceia care primeau ordinul sacerdotal. Totul mergea foarte bine, până când catarismul a început să se răspândească în multe orașe. Biserica Catolică a simțit amenințarea și a organizat o cruciadă contra ereticilor. Timp de patruzeci de ani, catarii și catolicii au purtat bătălii sângeroase, însă forțele legaliste, cu sprijinul mai multor țări, au reușit în cele din urmă să distrugă

toate orașele care adoptaseră noua religie. A mai rămas doar fortăreața Monségur, în Pirinei, unde catarii au rezistat până când drumul secret, pe unde primeau provizii, a fost descoperit. Într-o dimineață din martie 1244, după capitularea castelului, două sute douăzeci de catari s-au aruncat, cântând, în imensul foc aprins la baza muntelui unde era construit castelul.

Wicca spuse toate acestea cu cartea închisă în brațe. Numai când termină povestea o deschise și căută o fotografie.

Brida privi fotografia. Erau ruine, cu turnul distrus, însă cu zidurile intacte. Acolo era curtea, stânca ce se confunda cu zidurile și cu turnul.

— Ai spus că mai aveai o întrebare.

Întrebarea nu mai avea importanță. Brida nu reușea să gândească clar. Se simțea ciudat. Cu puțin efort, își aduse aminte ce voia să afle.

— Vreau să știu de ce-ți pierzi timpul cu mine. De ce vrei să mă înveți.

— Pentru că așa poruncește Tradiția, răspunse Wicca. Tu te-ai divizat puțin în reîncarnările succesive. Aparții aceluiași tip de oameni ca mine și prietenii mei. Nouă ne-a fost încredințată păstrarea Tradiției Lunii. Tu ești o vrăjitoare.

Brida nu fusese atentă la ce îi spusese Wicca. Nici măcar nu-i trecu prin minte că trebuia să fixeze o altă întâlnire: în acel moment nu-și dorea decât să plece, să descopere lucruri care s-o aducă înapoi într-o lume familiară; o infiltrație în perete, un pachet de țigări aruncat pe jos, niște scrisori uitate pe masa portarului.

„Mâine trebuie să merg la serviciu." Brusc, era interesată de toate lucrurile de care trebuia să se ocupe.

Îndreptându-se spre casă, începu să facă o serie de calcule pentru facturarea exporturilor de săptămâna trecută și reuși să descopere un mod de a simplifica anumite proceduri de la birou. Se bucură: șefului său avea să-i placă ideea ei și, cine știe, poate îi mărea și salariul.

Ajunse acasă, luă cina și se uită puțin la televizor. Apoi trecu pe hârtie calculele referitoare la exporturi și căzu extenuată în pat.

Facturarea exporturilor era importantă fiindcă pentru astfel de lucruri era ea plătită.

Restul nu exista. Restul era minciună.

Timp de o săptămână, Brida se trezi în fiecare dimineață la aceeași oră, lucră la firma de exporturi cu cea mai mare abnegație posibilă, și primi laude din partea șefului. Nu pierdu nici un curs la facultate și citi cu mult interes toate revistele care se găseau la standurile de ziare. Tot ceea ce trebuia să facă era să nu se gândească. Atunci când, fără să vrea, se întâmpla să-și aducă aminte că a cunoscut un Mag în munți și o vrăjitoare în oraș, următoarea sesiune de examene și comentariul unei prietene despre o alta îi alungau aceste amintiri.

Veni ziua de vineri, iar prietenul ei o aștepta la poarta facultății pentru a merge la film. Apoi s-au dus la barul lor, au vorbit despre film, despre prieteni și despre ceea ce se întâmplase la serviciul fiecăruia. S-au întâlnit cu prietenii care se întorceau de la o petrecere, au luat cina cu ei, mulțumindu-i lui Dumnezeu că Dublinul are mereu un restaurant deschis.

La două dimineața au rămas singuri și hotărâră să meargă la ea acasă. Când au ajuns, a pus discul cu Iron Butterfly și servi un whisky dublu pentru fiecare. Stăteau îmbrățișați pe canapea, tăcuți și distrați, în timp ce el îi mângâia părul și sânii.

— A fost o săptămână nebună, spuse ea brusc. Am lucrat fără încetare, m-am pregătit pentru

examene și am făcut toate cumpărăturile de care mai aveam nevoie.

Discul se termină și se ridică pentru a-l întoarce pe cealaltă parte.

— Știi ușa de la dulapul din bucătărie, cea care s-a desprins din cuie? În sfârșit mi-am făcut timp să chem pe cineva s-o repare. Și a trebuit să merg de mai multe ori la bancă. O dată ca să iau banii pe care mi i-a trimis tata, altă dată ca să depun cecurile de la firmă, pe urmă...

Lorens se uita fix la ea.

— De ce te uiți așa la mine? îl întrebă ea.

Tonul ei era agresiv. Bărbatul de lângă ea, întotdeauna liniștit, privind-o întruna, incapabil să spună ceva inteligent, reprezenta o situație absurdă. Nu avea nevoie de el. Nu avea nevoie de nimeni.

— De ce te uiți așa la mine? insistă ea.

Dar Lorens nu spuse nimic. Se ridică și el și, cu toată dragostea, o aduse înapoi pe canapea.

— Nu ești atent la nimic din ce-ți spun, zise Brida dezorientată.

O luă din nou în brațe.

„Emoțiile sunt ca niște cai sălbatici."

— Povestește-mi tot, îi spuse Lorens cu tandrețe. Voi ști să ascult și să-ți respect decizia. Chiar dacă este vorba de un alt bărbat. Chiar dacă este vorba de o despărțire. Suntem împreună de ceva timp. Nu te cunosc în întregime, nu știu cum ești. Dar știu cum nu ești. Și nu ai fost tu toată noaptea.

Bridei îi venea să plângă. Dar irosise deja multe lacrimi cu Nopțile Întunecate, cu taroturile care vorbeau, cu pădurile fermecate. Emoțiile erau ca niște cai sălbatici – nu mai rămânea nimic altceva decât să le elibereze până la urmă.

Se așeză în fața lui, aducându-și aminte că atât Magului, cât și Wiccăi le plăcea să stea astfel. Apoi, fără întrerupere, îi povesti tot ce se întâmplase de la întâlnirea cu Magul în munți. Lorens ascultă în liniște completă. Când ea vorbi despre fotografie, Lorens o întrebă dacă la vreunul din cursurile ei a auzit vorbindu-se despre catari.

— Știu că nu crezi nimic din ce ți-am povestit, răspunse ea. Crezi că a fost subconștientul meu, că mi-am adus aminte de lucruri pe care le știam deja. Nu, Lorens, niciodată înainte nu am auzit vorbindu-se despre catari. Dar știu că tu ai explicații pentru tot.

Mâinile îi tremurau, fără să le poată controla. Lorens se ridică, luă o foaie și îi făcu două găuri, la o distanță de douăzeci de centimetri una de cealaltă. Puse foaia pe masă, sprijinită de sticla de whisky, în așa fel încât să rămână în poziție verticală.

Apoi merse până în bucătărie și aduse un dop. Se așeză pe marginea mesei și împinse foaia cu sticla până la celălalt capăt. Puse dopul în fața sa.

— Vino până aici, spuse el.

Brida se ridică. Încerca să-și ascundă mâinile tremurânde, însă el părea că nu acordă nici cea mai mică importanță.

— Să ne prefacem că acest dop este un electron, una dintre particulele mici care alcătuiesc un atom. Ai înțeles?

Ea îi făcu semn din cap că da.

— Bine, atunci fii atentă! Dacă aș avea aici cu mine aparate foarte complicate care să-mi permită să „împușc cu un electron" și dacă aș trage în direcția acelei foi, ar trece prin cele două găuri în același timp, știai? Numai că ar trece prin cele două găuri *fără să se împartă*.

— Nu cred, spuse ea. Este imposibil.

Lorens luă hârtia și o aruncă la gunoi. Apoi puse dopul de unde îl luase – era foarte ordonat.

— Nu crezi, dar e adevărat. Toți oamenii de știință știu asta, deși nu reușesc s-o explice. Nici eu nu cred în nimic din ce mi-ai povestit. Dar știu că e adevărat.

Mâinile Bridei încă tremurau. Dar nu plângea și nu-și pierdea controlul. Nu înțelesese decât că efectul alcoolului trecuse de tot. Era lucidă, deși era o luciditate ciudată.

— Și ce fac oamenii de știință în fața misterelor științei?

— Intră în Noaptea Întunecată, ca să folosesc un termen pe care l-am învățat de la tine. Știm că misterul nu ne va părăsi niciodată, și atunci trebuie să învățăm să-l acceptăm și să conviețuim cu el. Cred că despre asta e vorba în multe situații ale vieții. O mamă care își educă fiul trebuie să se simtă cufundată în Noaptea Întunecată. Sau un imigrant care merge departe de patria lui în căutare de serviciu și bani. Toți cred că eforturile le vor fi recompensate și că într-o zi vor înțelege ce li s-a întâmplat pe drum – tot ceea ce la un moment dat li s-a părut înfricoșător. Nu explicațiile sunt cele care ne duc înainte, ci dorința noastră de a merge mai departe.

Brida simți dintr-odată o oboseală copleșitoare. Avea nevoie să doarmă. Somnul era singurul tărâm magic în care ar fi reușit să intre.

În acea noapte a avut un vis superb, cu mări și insule acoperite de copaci. Se trezi în zori și se bucură că Lorens dormea alături de ea. Se ridică și se duse la fereastră ca să privească Dublinul adormit.

Își aduse aminte de tatăl ei, care obișnuia să facă asta când ea se trezea speriată. Amintirea îi readuse în minte o altă scenă din copilărie.

Era la plajă cu tatăl său, iar el i-a cerut să vadă dacă temperatura apei era bună. Avea cinci ani și s-a bucurat că putea să-l ajute; s-a dus până la mal și și-a udat picioarele.

— Am băgat picioarele, este rece, i-a spus tatălui.

Tatăl a luat-o în brațe, a mers cu ea până la mal și, fără s-o avertizeze, a aruncat-o în apă. S-a speriat, dar s-a bucurat de glumă.

— Cum este apa? a întrebat-o tatăl.

— Este plăcută, i-a răspuns ea.

— Atunci, de acum încolo, când vei dori să știi ceva, cufundă-te!

Uitase destul de repede lecția aceea. Deși avea doar 21 de ani, multe lucruri o interesaseră, dar renunțase la fel de repede cum se îndrăgostise de ele. Nu îi era teamă de dificultăți, o speria nevoia de a alege un drum.

Să alegi un drum însemna să abandonezi altele. Avea o viață întreagă de trăit și mereu se gândea că poate mai târziu o să regrete lucrurile pe care voia să le facă acum.

„Îmi este frică de angajamente", se gândi.

Dorea să parcurgă toate drumurile posibile și sfârșea prin a nu parcurge nici unul.

Nici măcar în cel mai important lucru din viața ei, iubirea, nu reușise să meargă până la capăt; după prima decepție, niciodată nu se mai dărui în întregime. Îi era teamă de suferință, de pierdere, de despărțirea inevitabilă. Bineînțeles că aceste lucruri erau mereu prezente pe drumul iubirii, iar singurul mod de a le evita era să renunți la drum. Pentru a nu suferi, trebuia să nu iubești.

Ca și cum, pentru a nu observa lucrurile rele ale vieții, ar fi trebuit să-și scoată ochii.

„Este foarte complicat să trăiești."

E nevoie să-ți asumi riscuri, să urmezi anumite drumuri și să le abandonezi pe altele. Își aduse aminte cum vorbea Wicca despre cei care urmează drumurile numai pentru a dovedi că nu sunt bune pentru ele.

Dar asta nu era cel mai rău. Cel mai rău era să alegi și să stai tot restul vieții să te gândești dacă ai ales bine. Nimeni nu e capabil să aleagă fără teamă.

Totuși, asta e legea vieții. Așa e Noaptea Întunecată, și nimeni nu poate să fugă de ea, chiar dacă niciodată nu ar lua o decizie, chiar dacă nu ar avea curaj să schimbe nimic; pentru că asta era de fapt o decizie, o schimbare. Una lipsită de comorile ascunse în Noaptea Întunecată.

Poate că Lorens avea dreptate. La sfârșit, vor râde de temerile pe care le-au avut la început. Așa cum a râs ea de cobrele și de scorpionii pe care crezuse

că o să-i vadă în pădure. În disperarea ei, nu și-a adus aminte că patronul Irlandei, Sfântul Patrick, alungase toate cobrele din țară.

— Ce bine că exiști, Lorens, spuse ea încet, ca să n-o audă.

Se întoarse în pat, iar somnul îi veni repede. Totuși, înainte, își aduse aminte de încă o întâmplare cu tatăl ei. Era o zi de duminică și luau prânzul în casa bunicii, cu toată familia reunită. Trebuia să aibă deja vreo paisprezece ani și era supărată că nu reușea să facă anumite teme pentru școală pentru că tot ceea ce începea să facă se termina complet greșit.

„Poate că aceste greșeli te învață ceva", îi spuse tatăl. Însă Brida insista că nu; că ea intrase pe un drum greșit și că acum nu mai avea ce să facă.

Tatăl a luat-o de mână și au mers până în camera în care bunica obișnuia să se uite la televizor. Acolo era un ceas mare în picioare care nu mergea de mulți ani, din cauză că-i lipseau piese.

„Nu există nimic complet greșit pe lume, fata mea", i-a spus tatăl, uitându-se la ceas. „Chiar și un ceas care nu merge reușește să arate bine ora de două ori pe zi."

Merse un timp prin munți până îl găsi pe Mag. Stătea pe o piatră, aproape de culme, contemplând valea și munții dinspre apus. Locul avea o priveliște superbă, iar Brida își aduse aminte că spiritele preferau astfel de locuri.

— Oare Dumnezeu este numai Dumnezeul frumuseții? spuse în timp ce se apropia. Și cum rămâne cu persoanele și locurile urâte din această lume?

Magul nu răspunse, iar Brida rămase serioasă.

— Poate că nu-ți aduci aminte cine sunt. Am fost aici acum două luni. Am rămas o noapte întreagă, singură, în pădure. Și mi-am promis că mă voi întoarce numai când o să-mi știu drumul. Am cunoscut o femeie pe nume Wicca.

Magul clipi și știu că fata nu înțelesese nimic. Însă râdea de ironia destinului.

— Wicca mi-a spus că sunt o vrăjitoare, continuă fata.

— Nu ai încredere în ea?

A fost prima întrebare pe care Magul i-o punea de când se apropiase. Brida se bucură că o asculta; până atunci nu fusese sigură.

— Am încredere, răspunse ea. Și am încredere în Tradiția Lunii. Însă știu că Tradiția Soarelui m-a ajutat atunci când m-a obligat să înțeleg Noaptea Întunecată. Pentru asta mă aflu aici din nou.

— Atunci așază-te și admiră apusul, îi spuse Magul.

— Nu voi rămâne din nou singură în pădure, răspunse ea. Ultima dată când am fost...

Magul o întrerupse:

— Nu spune asta. Dumnezeu este în cuvinte.

Wicca îi spusese același lucru.

— Ce am spus greșit?

— Dacă spui că a fost „ultima", ea se poate transforma chiar în ultima. De fapt, tu ai vrut să spui „data trecută când am fost... "

Brida se îngrijoră. De acum înainte trebuia să aibă mare grijă ce cuvinte folosea. Se hotărî să rămână liniștită și să facă ce îi spusese Magul, și anume să admire apusul.

Apusul o emoționa. Mai era o oră până la crepuscul, iar Brida avea multe de discutat, multe lucruri de spus și de întrebat. Ori de câte ori stătea pe loc, contemplând, avea senzația că irosea un timp prețios din viața ei, în loc să facă ceva și să se întâlnească cu alte persoane; putea mereu să profite de timp într-un mod mult mai bun, pentru că încă mai avea destule de învățat. Totuși, pe măsură ce soarele se apropia de orizont, norii se umpleau de raze aurii și rozalii, iar Brida avea senzația că lupta pentru ca într-o zi să poată să se așeze și să privească un apus la fel ca acela.

— Știi să te rogi? o întrebă Magul la un moment dat.

Bineînțeles că știa. Orice om din lume știe să se roage.

— Atunci, când soarele atinge orizontul, să faci o rugăciune. În Tradiția Soarelui, prin rugăciuni comunică oamenii cu Dumnezeu. Rugăciunea, atunci când este făcută prin cuvinte care vin din suflet, este mult mai puternică decât orice ritual.

— Nu știu să mă rog astfel, pentru că sufletul meu este împăcat, răspunse Brida.

Magul râse.

— Numai marii iluminați au sufletul împăcat.

— Atunci de ce nu știu să mă rog cu sufletul?

— Pentru că îți lipsește smerenia de a-l asculta și de a ști ce-și dorește el. Îți este rușine să asculți ce-ți cere sufletul tău. Și ți-e teamă să duci aceste cereri până la Dumnezeu fiindcă tu crezi că nu are timp să se ocupe de așa ceva.

Se afla în fața unui apus și alături de un înțelept. Totuși, ori de câte ori apăreau astfel de momente în viața ei, avea impresia că nu le merita.

— Mă socotesc nedemnă, da. Cred că această căutare spirituală a fost făcută pentru persoane mai bune decât mine.

— Aceste persoane, dacă există, nu trebuie să caute nimic. Ele sunt deja însăși manifestarea spiritului. Căutarea a fost făcută pentru oamenii ca noi.

„Ca noi", a spus el. Și totuși, era cu mulți pași înaintea ei.

— Dumnezeu se află la înălțimi, atât în Tradiția Soarelui, cât și în Tradiția Lunii, spuse Brida, înțelegând că Tradiția era aceeași, și diferită numai în forma de a fi predată. Atunci, învață-mă să mă rog.

Magul se întoarse direct către soare și închise ochii.

— Suntem oameni și nu ne cunoaștem măreția, Doamne. Dă-ne smerenia de a cere ceea ce ne trebuie, Doamne, fiindcă nici o dorință nu este în zadar și nici o dorință nu este fără valoare. Fiecare știe cu ce să-și hrănească sufletul; dă-ne curaj să ne privim dorințele ca venite din fântâna Înțelepciunii Tale

eterne. Numai acceptându-ne dorințele putem avea o idee despre cine suntem, Doamne. Amin.

Apoi Magul spuse:

— Acum e rândul tău.

— Doamne, fă să înțeleg că dacă mi se întâmplă ceva bun în viață este pentru că merit. Fă ca eu să înțeleg că ceea ce mă face să caut adevărul Tău este aceeași forță care i-a ajutat și pe sfinți și că îndoielile pe care le am sunt aceleași îndoieli pe care le-au avut și sfinții, iar slăbiciunile pe care le am sunt aceleași pe care le-au avut și sfinții. Fă-mă să fiu destul de smerită pentru a accepta că nu sunt diferită de ceilalți, Doamne. Amin.

Rămaseră în liniște, privind apusul, până când ultima rază de soare a zilei aceleia a părăsit norii. Sufletele lor se rugau, cereau și mulțumeau că erau împreună.

— Să mergem până la barul din sat, spuse Magul.

Brida încălță pantofii și începură să coboare. Încă o dată își aduse aminte de ziua în care fusese pe munte ca să-l caute. Își promisese că va mai povesti această întâmplare doar o sigură dată în viața ei; nu trebuia să se convingă pe ea însăși.

Magul se uită la fata care cobora alături de el, încercând să se arate obișnuită cu pământul umed și cu pietrele, împiedicându-se întruna. Inima i se bucură puțin, dar imediat se controlă.

Uneori, binecuvântările lui Dumnezeu intră spărgând în bucățele toate vitraliile.

Cât de bine era s-o aibă pe Brida alături de el, se gândi Magul, în timp ce coborau de pe munte. Și el era un bărbat la fel ca toți ceilalți, cu aceleași slăbiciuni, cu aceleași virtuți, și până acum nu se obișnuise cu rolul de Maestru. La început, când oamenii veniți din diverse locuri ale Irlandei ajungeau în acea pădure în căutarea învățăturilor sale, el le vorbea de Tradiția Soarelui și le cerea să înțeleagă ce se afla în jurul lor. Acolo își păstrase Dumnezeu înțelepciunea, și toți erau capabili s-o înțeleagă prin câteva practici, nimic mai mult. Modul de predare a Tradiției Soarelui fusese deja descris cu două mii de ani înainte de către apostol: „Și eu întru slăbiciune și cu frică și cu cutremur mare am fost la voi. Iar cuvântul meu și propovăduirea mea nu stăteau în cuvinte de înduplecare ale înțelepciunii omenești, ci în adeverirea Duhului și a puterii, pentru ca credința voastră să nu fie în înțelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu."

Totuși, oamenii păreau incapabili să înțeleagă ce spunea el despre Tradiția Soarelui și rămâneau dezamăgiți că era un om ca toți oamenii.

El le spunea că era doar un Maestru, și nu făcea decât să dea fiecăruia mijloacele proprii pentru a obține Înțelepciunea. Dar ei aveau nevoie de mult mai mult, aveau nevoie de o călăuză. Nu înțelegeau

Noaptea Întunecată, nu înțelegeau că orice călăuză în Noaptea Întunecată ar ilumina cu făclia ei doar ceea ce ea însăși dorește să vadă. Și dacă, din întâmplare, făclia călăuzei s-ar stinge, oamenii ar fi pierduți, pentru că nu ar cunoaște drumul de întoarcere.

Dar ei au nevoie de o călăuză. Or, pentru a fi un bun Maestru, și el trebuia să accepte nevoile celorlalți.

Atunci a început să completeze învățăturile sale cu lucruri care nu erau necesare, dar erau fascinante, în așa fel încât toți să fie capabili să accepte și să învețe. Metoda a dat rezultate. Oamenii învățau Tradiția Soarelui și, când în sfârșit ajungeau să înțeleagă că multe lucruri pe care Magul le ceruse erau absolut inutile, râdeau de ei înșiși. Iar Magul era bucuros că în sfârșit reușea să învețe să predea.

Brida era altfel. Rugăciunea ei atinsese străfundul inimii Magului. Reușea să înțeleagă că nici un om de pe pământ n-a fost și nu este diferit de ceilalți. Puține persoane erau capabile să spună cu voce tare că marii Maeștri ai trecutului au avut aceleași calități și aceleași defecte ca toți oamenii, iar asta nu le-a afectat în nici un fel capacitatea de a-l căuta pe Dumnezeu. Să te crezi mai rău decât celălalt era unul dintre cele mai violente acte de mândrie pe care el le cunoștea, pentru că însemna să folosești modul cel mai distructiv posibil de a fi diferit.

Când au ajuns la bar, Magul îi ceru două pahare de whisky.

— Uită-te la oamenii ăștia, spuse Brida. Mai mult ca sigur vin aici în fiecare seară și fac mereu același lucru.

Magul nu mai era așa de convins că Brida se credea cu adevărat la fel ca ceilalți.

— Îți faci prea multe griji pentru oameni, răspunse el. Ei sunt o oglindă în care tu te vezi.

— Știu asta. Am descoperit deja ce mă bucură și ce mă întristează. Am înțeles imediat că trebuie să schimb aceste concepte. Însă este greu.

— Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

— Iubirea. Cunosc un bărbat care mă completează. Acum trei zile mi-a arătat că și lumea lui este plină de mistere. Așa că nu sunt singură.

Magul era nepăsător. Însă își aduse aminte de binecuvântările lui Dumnezeu care sparg vitraliile în mii de fărâme.

— Îl iubești?

— Am descoperit că aș putea să-l iubesc chiar mai mult. Dacă acest drum nu mă învață nimic nou de acum încolo, cel puțin am învățat ceva important: trebuie să-ți asumi riscul.

El pregătise o seară mare, în timp ce coborau muntele. Își propusese să-i arate cât de multă nevoie avea de ea, să-i arate că era un bărbat ca toți ceilalți, sătul de atâta singurătate. Însă tot ce dorea ea erau răspunsurile la întrebările pe care le punea.

— Există ceva ciudat în aer, spuse fata.

Atmosfera părea schimbată.

— Sunt Mesagerii, răspunse Magul. Demonii artificiali, cei care nu se află de partea brațului stâng al lui Dumnezeu, aceia care nu ne conduc spre lumină.

Ochii lui sclipeau. Într-adevăr ceva se schimbase, iar el vorbea despre demoni.

— Dumnezeu a creat legiunea Brațului Său Stâng pentru a ne perfecționa, pentru ca noi să știm ce să facem cu misiunea noastră, continuă el. Dar i-a lăsat omului puterea de a concentra forțele întunericului și de a-și crea propriii demoni.

Asta făcea el acum.

— Dar putem să concentrăm și forțele binelui, spuse fata, puțin speriată.

— Nu putem.

Era mai bine că întrebase, trebuia să-i distragă atenția. Nu voia să creeze un demon. În Tradiția Soarelui purtau numele de Mesageri și puteau face mult bine sau mult rău, și numai Marilor Maeștri le era permis să-i invoce. El era un Mare Maestru, însă nu dorea să facă asta acum: forța Mesagerului era periculoasă în special atunci când era amestecată cu o decepție în dragoste.

Brida era dezamăgită de răspuns. Magul se purta într-un mod ciudat.

— Nu putem să concentrăm binele, continuă el, făcând un efort imens pentru a fi atent la propriile-i cuvinte. Forța Binelui se răspândește mereu, ca Lumina. Când emani vibrațiile Binelui, toată omenirea are de câștigat. Însă, atunci când concentrezi forțele Mesagerului, ești singurul afectat, în bine sau în rău.

Ochii îi străluceau. Chemă proprietarul barului și plăti.

— Să mergem până acasă, spuse el. Voi pregăti un ceai, iar tu îmi vei spune care sunt întrebările importante din viața ta.

Brida ezită. Era un bărbat atrăgător. Și ea era o femeie atrăgătoare. Îi era teamă că acea noapte putea să-i strice ucenicia.

„Trebuie să îmi asum riscuri", își repetă ea.

Casa Magului nu era departe de orășel. Brida observă că, deși destul de diferită de casa Wiccăi, era confortabilă și frumos decorată. Totuși, nu avea nici o carte la vedere, predomina spațiul gol, cu puțină mobilă.

Merseră în bucătărie să pregătească ceaiul și se întoarseră în sufragerie.

— De ce ai venit aici azi? o întrebă Magul.

— Mi-am promis că o să mă întorc în ziua în care voi ști mai mult.

— Știi deja?

— Puțin. Știu că drumul este simplu, și din cauza asta mai greu decât mă gândisem. Însă îmi voi simplifica sufletul. Aceasta este prima întrebare. De ce îți pierzi timpul cu mine?

„Pentru că tu ești Cealaltă Parte a mea", se gândi Magul.

— Pentru că și eu am nevoie de cineva cu care să stau de vorbă, răspunse el.

— Ce crezi despre drumul pe care l-am ales, cel al Tradiției Lunii?

Magul trebuia să-i spună adevărul. Chiar dacă ar fi preferat ca adevărul să fie altul.

— Era drumul tău. Wicca are dreptate, tu ești o vrăjitoare. Vei învăța din memoria timpului lecțiile pe care Dumnezeu le-a predicat.

Se întreba de ce era viața așa, de ce își întâlnise o Cealaltă Parte care nu putea învăța decât prin Tradiția Lunii.

— Mai am doar o întrebare, spuse Brida.

Se făcea târziu și curând nu aveau să mai circule autobuzele.

— Trebuie să aflu răspunsul, și îmi dau seama că Wicca nu mă va învăța. Știu asta pentru că este o femeie, la fel ca mine, va fi mereu Maestra mea, însă când vom trata acest subiect va fi mereu o femeie. Vreau să știu cum să-mi găsesc Cealaltă Parte.

„Este în fața ta", se gândi Magul.

Dar nu îi răspunse nimic. Merse până într-un colț al sufrageriei și stinse luminile. Lăsă aprinsă numai sculptura din acrilat pe care Brida nu o observase până atunci; avea apă înăuntru și împrăștia raze roșii și albastre.

— Ne-am întâlnit deja de două ori, spuse Magul, cu ochii fixați pe sculptură. Îmi este permis să învăț numai prin Tradiția Soarelui. Tradiția Soarelui trezește în oameni înțelepciunea ancestrală pe care o dețin.

— Cum îmi descopăr Cealaltă Parte prin Tradiția Soarelui?

— Aceasta este marea căutare a oamenilor de pe fața Pământului.

Fără să vrea, Magul repetase cuvintele Wiccăi. Poate că învățaseră cu același Maestru, se gândi Brida.

— Iar Tradiția Soarelui a lăsat pe lume, ca toată lumea să-l vadă, semnul Celeilalte Părți: sclipirea din ochi.

— Am văzut sclipirea asta în mai mulți ochi, spuse Brida. Chiar azi, în bar, am văzut că ochii tăi sclipeau. Așa caută toată lumea.

„Deja și-a uitat rugăciunea", se gândi Magul. Iar se credea diferită de ceilalți. „Nu poate să recunoască ceea ce Dumnezeu îi arată cu atâta generozitate."

— Nu înțeleg ochii, insistă ea. Vreau să știu cum își descoperă oamenii Cealaltă Parte prin Tradiția Lunii.

Magul se întoarse spre Brida. Ochii îi erau reci și fără expresie.

— Ești trist din cauza mea, știu, continuă ea, pentru că încă nu reușesc să învăț prin lucruri simple. Ceea ce tu nu înțelegi e că oamenii suferă, se caută și mor din dragoste, fără să știe că își îndeplinesc misiunea divină de a-și întâlni Cealaltă Parte. Ai uitat, fiindcă ești un înțelept care nu-și mai aduce aminte de oamenii de rând, fiindcă uiți că eu am în spate milenii de dezamăgire și nu mai reușesc să învăț anumite lucruri ținând cont de simplitatea vieții.

Magului nu părea să-i pese.

— Un punct, spuse el. Un punct strălucitor deasupra umărului stâng al Celeilalte Părți. Așa este în Tradiția Lunii.

— Plec, spuse ea.

Ar fi vrut să-i ceară să rămână. Îi plăcea să fie acolo. El îi răspunsese la întrebare.

Între timp, Magul se ridică și o conduse până la ușă.

— Voi învăța tot ceea ce știi tu, spuse ea. Voi descoperi cum se vede acest punct.

Magul o urmări cu privirea până n-o mai văzu. Era un autobuz care se întorcea spre Dublin peste o jumătate de oră și nu avea de ce să-și facă griji. Apoi

merse până în grădină și execută ritualul din fiecare seară; era deja obișnuit să facă asta, dar de multe ori avea nevoie de mult efort pentru a atinge concentrarea necesară. Era mai distrat decât oricând.

Când termină ritualul, se așeză pe pragul ușii și privi cerul. Se gândi la Brida. O vedea în autobuz cu punctul luminos deasupra umărului stâng, pe care doar el era capabil să-l recunoască, pentru că ea era Cealaltă Parte a lui. Se gândea cu câtă nerăbdare aștepta să ajungă la capătul unei căutări pe care o începuse de când s-a născut. Se gândea că fusese rece și distantă la el acasă, iar ăsta era un semn bun. Însemna că era confuză și nu mai știa ce simte; se apăra de ceea ce nu putea să înțeleagă.

Se mai gândi, cu o anumită teamă, că era îndrăgostită.

„Brida, nu există oameni care nu reușesc să-și întâlnească Cealaltă Parte", le spuse Magul plantelor din grădină.

Însă, de fapt, înțelegea că și el, deși cunoștea de atâția ani Tradiția, încă trebuia să-și întărească credința, și vorbea pentru sine.

„Noi toți, într-un anumit moment al vieților noastre, dăm peste ea, și o recunoaștem", continuă. „Dacă nu aș fi Mag și nu aș vedea punctul de pe umărul tău stâng, ar mai dura puțin până să te accept. Însă tu ai lupta pentru mine și într-o zi aș înțelege sclipirea din ochii tăi. Sunt un Mag, totuși, și acum eu trebuie să lupt pentru tine, pentru ca toate cunoștințele mele să se transforme în înțelepciune."

Rămase mult timp să privească noaptea și să se gândească la Brida. Era mai frig ca de obicei, vara era pe sfârșite.

„Și nu există risc în Dragoste, iar tu vei învăța asta singură. Acum mii de ani oamenii se căutau și se întâlneau."

Dar, dintr-odată, își dădu seama că putea să se înșele. Exista mereu un risc, un singur risc.

Cineva putea întâlni mai multe Părți în aceeași încarnare.

Iar asta se întâmpla de mii de ani.

IARNĂ ȘI PRIMĂVARĂ

În următoarele două luni, Wicca o inițiie pe Brida în primele mistere ale vrăjitoriei. După părerea ei, femeile învățau astfel de lucruri mai repede decât bărbații, fiindcă în fiecare lună, în corpurile lor, avea loc ciclul complet al naturii: nașterea, viața și moartea. „Ciclul Lunii", îi zicea ea.

Brida cumpără un caiet ca să-și noteze toate experiențele psihice, începând cu prima întâlnire. Caietul trebuia să fie mereu actualizat și trebuia să aibă pe copertă o stea cu cinci colțuri care îi asocia conținutul cu Tradiția Lunii. Wicca îi spusese că toate vrăjitoarele aveau un astfel de caiet, cunoscut sub numele de *Cartea Umbrelor*, în amintirea surorilor moarte în timpul celor patru secole de vânătoare a vrăjitoarelor.

— De ce trebuie să fac toate aceste lucruri?

— Trebuie să trezim Darul. Fără el, nu poți cunoaște decât Micile Mistere. Darul este un mod de a servi lumea.

Brida transformă o cameră pe care nu prea o folosea în oratoriu, și acolo ardea zi și noapte o lumânare. În Tradiția Lunii, lumânarea simboliza cele patru elemente, și conținea pământul fitilului, apa parafinei, focul ce ardea și aerul care făcea ca

focul să ardă. Lumânarea era importantă și pentru a-i aminti că exista o misiune de îndeplinit, iar ea era implicată în acea misiune. Numai lumânarea trebuia să rămână la vedere, restul trebuia să fie ascuns pe o etajeră sau într-un sertar; din Evul Mediu Tradiția Lunii cerea ca vrăjitoarele să facă totul în cel mai mare secret – mai multe profeții anunțau că Întunericul se va întoarce la sfârșitul mileniului.

Ori de câte ori Brida ajungea acasă și se uita la flacăra lumânării care ardea, simțea o responsabilitate stranie, aproape sacră.

Wicca îi cerea să fie mereu atentă la zgomotul lumii. „În orice loc ai fi, poți auzi zgomotul lumii", spunea vrăjitoarea. „Este un zgomot care nu se oprește niciodată, care este prezent în munți, în orașe, în ceruri și pe fundul mării. Acest zgomot, asemănător cu o vibrație, este Sufletul Lumii care se transformă în drumul său spre lumină. Vrăjitoarea trebuie să fie atentă fiindcă ea este o piesă importantă din acest drum."

Tot de la Wicca a aflat că Strămoșii se folosesc de simboluri pentru a comunica cu lumea noastră. Chiar dacă nu-i aude nimeni, chiar dacă limbajul simbolurilor a fost uitat, Strămoșii ne vorbesc tot timpul.

— Sunt oameni și ei? întrebă Brida într-o zi.

— Noi suntem ei. Așa înțelegem tot ceea ce descoperim în viețile trecute și tot ceea ce marii înțelepți au lăsat scris în Univers. Isus a spus: „Așa este împărăția lui Dumnezeu, ca un om care aruncă sămânța în pământ, și doarme și se scoală, noaptea și ziua, și sămânța răsare și crește, cum nu știe el." Oamenii beau mereu din această fântână inepuizabilă, și atunci când toți spun că este pierdută,

găsește un mod de a supraviețui. A supraviețuit și când maimuțele i-au gonit pe oameni din copaci, când apele au acoperit pământul. Și va supraviețui și atunci când toți se vor pregăti de catastrofa finală."

— Suntem răspunzători pentru Univers fiindcă noi suntem Universul. Cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât o găsea mai frumoasă.

Wicca o inițiia în continuare în Tradiția Lunii. Îi ceru să facă rost de un pumnal cu două tăișuri, cu lama neregulată ca o flacără. Brida căută în mai multe magazine, fără nici un rezultat; însă Lorens rezolvă problema cerându-i unui specialist în metalurgie care lucra la universitate să-i facă lama. Apoi chiar el îi puse un mâner de lemn și îi dădu pumnalul drept cadou. Era modul său de a-i arăta Bridei că-i respectă căutarea.

Pumnalul a fost consacrat de Wicca, în cadrul unui ritual foare complicat ce cuprindea cuvinte magice, desene cu cărbune pe lamă și câteva lovituri cu o lingură de lemn. Pumnalul trebuia folosit ca o prelungire a brațului, concentrând în lamă toată energia corpului. Din cauza asta foloseau zânele o baghetă magică, iar magii aveau nevoie de o spadă.

Când Brida se arătă surprinsă de cărbune și de lingura de lemn, Wicca îi spuse că, în perioada de vânătoare a vrăjitoarelor, acestea erau obligate să folosească materiale care să poată fi confundate cu obiecte din viața cotidiană. Tradiția s-a păstrat sub forma lamei, a cărbunelui și a lingurii de lemn. Instrumentele pe care le foloseau Strămoșii în vechime se pierduseră în totalitate.

Brida învață să ardă tămâie și să folosească pumnalul în cercurile de magie. Exista un ritual pe care

era obligată să-l îndeplinească de fiecare dată când luna își schimba faza; mergea la fereastră cu o ceașcă plină de apă și lăsa ca luna să se reflecte în apă, în așa fel încât imaginea lunii să rămână în mijlocul frunții sale. Când era complet concentrată, atingea apa cu pumnalul, făcând ca ea și luna să se împartă în mai multe reflexii.

Această apă trebuia să fie băută imediat, iar atunci puterea lunii creștea înăuntrul ei.

— Nimic din toate acestea nu are sens, bombănea Brida câteodată.

Wicca nu-i dădea prea multă importanță, și ea gândise așa într-o zi. Dar îi aduse aminte de cuvintele lui Isus despre lucrurile care creșteau în fiecare fără să știe cum.

— Nu contează dacă are sens sau nu, îi spuse. Adu-ți aminte de Noaptea Întunecată. Cu cât faci asta mai mult, cu atât sunt mai mari șansele ca Strămoșii să-ți vorbească. Mai întâi, într-un mod pe care tu n-o să-l înțelegi, ci doar inima ta, căci ea îi aude. Într-o bună zi vocile se vor trezi din nou.

Brida nu dorea să trezească doar vocile, voia să cunoască Cealaltă Parte. Dar nu vorbea despre asta cu Wicca.

Îi era interzis să se reîntoarcă în trecut. Wicca spunea că de puține ori acest lucru era necesar.

— Și să nu folosești cărți ca să vezi viitorul. Cărțile sunt numai pentru o creștere fără cuvinte, cea care vine fără să ne dăm seama.

Brida trebuia să deschidă tarotul de trei ori pe săptămână și să se uite la cărțile împrăștiate. Viziunile nu apăreau mereu. Când se plângea de viziuni, Wicca spunea că aceste scene aveau o semnificație atât de profundă, că ea era încă incapabilă să o capteze.

— De ce nu trebuie să-mi văd destinul?

— Numai prezentul are putere asupra vieților noastre, răspunse Wicca. Când îți citești soarta în cărți, aduci viitorul în prezent. Iar asta ar putea dăuna serios: prezentul poate încurca viitorul.

O dată pe săptămână mergeau în pădure și vrăjitoarea o învăța pe ucenică secretul ierburilor. Pentru Wicca, fiecare lucru din această lume purta semnătura lui Dumnezeu, în special plantele. Anumite frunze semănau cu inima și erau bune pentru boli cardiace, în timp ce florile a căror formă semăna cu ochii vindecau bolile de vedere. Brida începu să înțeleagă că multe ierburi aveau cu adevărat o mare asemănare cu organele umane și, într-un compendiu despre medicina populară pe care Lorens reușise să-l împrumute de la Biblioteca Universității, descoperi studii care indicau că tradiția țăranilor și a vrăjitoarelor ar putea fi bună.

— Dumnezeu a pus farmacia în pădurile lui, spuse Wicca, într-o zi în care amândouă se odihneau sub un copac. Pentru ca toți oamenii să fie sănătoși.

Brida știa că profesoara ei avea și alți ucenici, însă era greu să-i descopere – câinele tot timpul lătra la ora potrivită. Totuși, se încrucișase deja pe scări cu o doamnă, cu o fată cam de aceeași vârstă cu ea, și cu un bărbat în costum. Brida le urmărea pașii în clădire, iar vechile bucăți de lemn din podea le denunțau destinația: apartamentul Wiccăi.

Într-o zi, Brida își luă inima-n dinți și întrebă despre ceilalți discipoli.

— Forța vrăjitoriei este o forță colectivă, răspunse Wicca. Sunt multe darurile care mențin energia muncii mereu în mișcare. Unul depinde de celălalt.

Wicca îi spuse că existau nouă daruri și că atât Tradiția Soarelui, cât și Tradiția Lunii au grijă ca acestea să traverseze secolele.

— Ce fel de daruri sunt?

Wicca îi răspunse că este leneșă, fiindcă nu făcea decât să pună întrebări, și că o adevărată vrăjitoare este o persoană interesată de toate căutările spirituale ale lumii. O invită pe Brida să citească Biblia („unde se află toată adevărata înțelepciune ocultă") și să caute darurile din prima epistolă a Sfântului Pavel către corinteni.

Brida căută și descoperi cele nouă daruri: cuvântul de înțelepciune, cuvântul cunoștinței, credința, vindecarea, facerea de minuni, prorocirea, deosebirea duhurilor, darul limbilor și tălmăcirea limbilor.

Numai atunci înțelese darul pe care îl căuta: deosebirea duhurilor.

Wicca o învață pe Brida să danseze. Îi spuse că trebuia să-și miște corpul după zgomotul lumii, acea vibrație mereu prezentă. Nu exista nici o tehnică specială – era de ajuns să faci orice mișcare îți venea în minte. Chiar și așa, Bridei îi luă puțin timp până se obișnui să acționeze și să danseze fără logică.

— Magul din Folk te-a învățat despre Noaptea Întunecată. În cele două Tradiții – care de fapt sunt numai una –, Noaptea Întunecată este singurul mod de a crește. Când te cufunzi în drumul magiei, primul act este să te dăruiești unei puteri mai mari. Ne vom confrunta cu lucruri pe care niciodată nu le vom putea înțelege. Nimic nu va avea logica cu care suntem obișnuiți. Vom înțelege lucrurile numai cu inima, iar asta ne poate speria puțin. Călătoria va părea, mult timp, o noapte întunecată. Fiecare căutare este un act de credință. Însă Dumnezeu, care e mai greu de înțeles decât o Noapte Întunecată, apreciază actul nostru de credință. El ne ține de mână și ne călăuzește prin Mister.

Wicca vorbea despre Mag cu o anumită ranchiună sau dezamăgire. Brida se înșelase, niciodată nu avusese o poveste de dragoste cu el; era scris în ochii ei. Poate iritarea aceea care o pusese pe gânduri se explica doar prin diferența dintre drumurile alese

de ei. Vrăjitorii și magii sunt mândri, și fiecare dorește să-i dovedească celuilalt că este mai potrivită căutarea lui.

Dintr-odată, își dădu seama la ce se gândise.

Wicca nu era îndrăgostită de Mag din cauza ochilor.

Erau filme în care se vorbea despre asta. Cărți. Lumea întreagă știa să recunoască ochii unei persoane îndrăgostite.

„Reușesc să înțeleg lucrurile simple numai după ce mă încurc în cele complicate", se gândi ea. „Poate că într-o zi voi fi în stare să urmez Tradiția Soarelui."

Toamna era deja în toi, iar frigul începea să devină insuportabil. Într-o zi, Brida primi un telefon de la Wicca.

— Hai să ne întâlnim în pădure. Peste două zile, în noaptea cu lună nouă, la lăsarea serii – a fost tot ce a zis.

În următoarele două zile Brida se gândi întruna la întâlnire. Făcu ritualurile dintotdeauna, dansă ascultând zgomotul lumii. „Aș fi preferat să fie un cântec", se gândea ori de câte ori trebuia să danseze. Însă începea deja să se obișnuiască să-și miște corpul după acea vibrație bizară, pe care reușea s-o înțeleagă mai bine noaptea – sau în locurile liniștite, de pildă în biserici. Wicca îi spusese că, dansând pe muzica lumii, sufletul se obișnuiește mai bine cu corpul, iar tensiunile scad. Brida începu să observe cum oamenii mergeau pe stradă fără să știe unde să-și țină mâinile, fără să-și miște șoldurile și umerii. Simți dorința de a-i învăța pe toți că lumea cânta o melodie; dacă ar dansa puțin pe această muzică, doar lăsându-și corpul să se miște fără logică, câteva minute pe zi, s-ar simți mult mai bine.

Totuși, acel dans era al Tradiției Lunii, și numai vrăjitoarelor le era cunoscut. Trebuia să existe ceva

asemănător și în Tradiția Soarelui. Mereu exista ceva asemănător în Tradiția Soarelui, deși nu-i plăcea nimănui să învețe după ea.

— Nu reușim să mai trăim cu secretele lumii, îi spuse lui Lorens. Și totuși ele sunt lângă noi. Vreau să fiu vrăjitoare pentru a reuși să le înțeleg.

În ziua stabilită, Brida se îndreptă spre pădure. Merse printre copaci, simțind prezența magică a spiritelor naturii. Acum șase sute de ani, acea pădure era locul sfânt al preoților druizi – până în ziua în care Sfântul Patrick a alungat șerpii din Irlanda, iar religia druizilor a dispărut. Dar respectul pentru acel loc a trecut din generație în generație, și până în ziua de azi locuitorii satului din apropiere îl respectă și se tem de el.

O găsi pe Wicca în poiană, îmbrăcată cu pelerina. Împreună cu ea mai erau încă patru persoane – toate cu haine normale și toate femei. În locul în care observase cenușa era aprins un foc. Brida se uită la foc cu o teamă inexplicabilă – nu știa dacă era din cauza părții Loni pe care o avea în ea sau dacă focul era o experiență repetată în alte încarnări.

Ajunseră și alte femei. Unele erau de vârsta ei, altele, mai bătrâne decât Wicca. În total erau nouă.

— Azi nu am invitat bărbații. Să așteptăm regatul Lunii!

Regatul Lunii era noaptea.

Rămaseră în jurul focului, discutând despre lucruri mărunte, și Brida avu senzația că fusese invitată la un ceai cu cumetrele – diferit numai ca decor.

Când cerul se acoperi de stele, atmosfera se schimbă. Nu a fost nevoie de nici un ordin din partea Wiccăi; puțin câte puțin, conversația se stinse, iar Brida se întrebă în sinea ei dacă abia acum observau prezența focului și a pădurii.

După o scurtă tăcere, Wicca vorbi.

— O dată pe an, în noaptea aceasta, vrăjitoarele din toată lumea se reunesc pentru a face o rugăciune și pentru a aduce un omagiu strămoașelor lor. Așa spune Tradiția; în a zecea lună a anului trebuie să ne adunăm în jurul focului, care a însemnat viața și moartea surorilor noastre urmărite.

Brida scoase din pelerină o lingură de lemn.

— Aici este simbolul, spuse ea, arătând tuturor lingura de lemn.

Femeile rămaseră în picioare și își dădură mâinile. Astfel, ridicând mâinile împreunate în sus, ascultară rugăciunea Wiccăi.

— Fie ca binecuvântarea Fecioarei Maria și a fiului său Isus să cadă asupra noastră în această noapte. În corpul nostru doarme Cealaltă Parte din strămoșii noștri; fie ca Fecioara Maria să ne binecuvânteze. Să ne binecuvânteze pentru că suntem femei, și azi trăim într-o lume în care bărbații ne iubesc și ne înțeleg din ce în ce mai mult. Totuși, mai purtăm în noi urmele vieților trecute, iar aceste urme încă dor. Fie ca Fecioara Maria să ne ferească de aceste urme, și să ne scape pentru totdeauna de sentimentul de vină. Ne simțim vinovate când ieșim din casă fiindcă pentru a le asigura copiilor noștri un trai liniștit trebuie să-i lăsăm singuri acasă. Ne simțim vinovate când rămânem în casă, pentru că nu profităm de libertatea lumii. Ne simțim vinovate pentru tot, și nu putem fi vinovate pentru că mereu am fost departe

de decizii și de putere. Fie ca Fecioara Maria să ne aducă aminte mereu că noi, femeile, am fost cele care au rămas alături de Isus atunci când bărbații au fugit și și-au negat credința. Noi am plâns în timp ce El purta crucea, noi am rămas la picioarele Lui în momentul morții, noi I-am vizitat mormântul gol. Nu-i nevoie să ne simțim vinovate. Fie ca Fecioara Maria să ne aducă mereu aminte că am fost arse și urmărite pentru că propovăduiam Religia Iubirii. În timp ce oamenii încercau să oprească timpul cu forța păcatului, noi ne adunam la sărbători interzise, pentru a sărbători ceea ce încă mai era frumos pe lume. Din cauza asta, am fost condamnate și arse în piețe. Fie ca Fecioara Maria să ne aducă mereu aminte că, în timp ce bărbații erau judecați în piața publică din cauza unor neînțelegeri legate de pământ, femeile erau judecate în piața publică pentru adulter. Fie ca Fecioara Maria să ne aducă aminte de cele din trecut, care erau nevoite să se facă asemenea bărbaților – precum Sfânta Ioana d'Arc – pentru a îndeplini Cuvântul Domnului. Și, chiar și așa, muream în foc.

Wicca apucă lingura de lemn cu ambele mâini și își întinse brațele în față.

— Acesta este simbolul suferințelor strămoașelor noastre. Fie ca flacăra care a devorat corpurile lor să ne țină mereu aprinse sufletele. Pentru că ele sunt în noi. Pentru că noi suntem ele.

Și aruncă lingura de lemn în foc.

Brida continuă să îndeplinească ritualurile învățate de la Wicca. Ținea mereu lumânarea aprinsă, dansa pe zgomotul lumii. Nota în *Cartea Umbrelor* întâlnirile cu vrăjitoarea și mergea în pădurea sacră de două ori pe săptămână. Observă, spre surprinderea ei, că deja înțelegea câte ceva din ierburi și plante.

Însă vocile pe care Wicca dorea să i le trezească nu apăreau.

Și nici nu reușea să vadă punctul luminos.

„Cine știe, poate că încă nu-mi cunosc Cealaltă Parte", se gândi ea cu o anumită teamă. Acesta era destinul celor care cunoșteau Tradiția Lunii: niciodată nu se înșelau în privința bărbatului din viața lor. Adică niciodată, din momentul în care se transforma într-o vrăjitoare adevărată, nu mai avea iluziile pe care oricare altă femeie le avea în ce privește dragostea. Însemna că suferea mai puțin, într-adevăr – poate chiar deloc, pentru că putea să iubească cu mult mai intens; Cealaltă Parte era o misiune divină în viața fiecărui om. Chiar dacă într-o bună zi va trebui să plece – așa spuneau cele două Tradiții –, era încununată de glorie, de înțelegere și de un dor purificator.

Însă mai însemna și că începând din momentul în care va putea să vadă punctul luminos, nu va mai

avea încântările Nopții Întunecate a Dragostei. Brida se gândi la multele dăți în care o chinuise pasiunea, la nopțile pe care le petrecuse trează, așteptând pe cineva care n-o mai suna, la weekendurile romantice care nu rezistau până săptămâna următoare, la petrecerile cu priviri nerăbdătoare din toate direcțiile, la bucuria cuceririi numai pentru a dovedi că era posibil, la tristețea singurătății când era sigură că iubitul unei prietene era singurul bărbat de pe lume în stare s-o facă fericită. Toate astea făceau parte din lumea ei – și din lumea tuturor oamenilor pe care-i cunoștea. Așa era dragostea, și așa își căutau oamenii Cealaltă Parte de la începutul timpurilor – privindu-se în ochi, căutând să descopere licărul și dorința. Niciodată nu pusese preț pe aceste lucruri – din contră, credea că era inutil să suferi după cineva, inutil să mori de frică pentru că nu ai găsit un om cu care să-ți împarți viața. Acum, când putea să scape de această teamă, nu mai știa ce-și dorea.

„Oare vreau cu adevărat să văd punctul luminos?"

Își aduse aminte de Mag – începu să creadă că avea dreptate și că Tradiția Soarelui era singurul mod corect de a da piept cu viața. Însă nu putea să se răzgândească acum; i se arătase un drum și trebuia să meargă până la capăt. Știa că, dacă ar fi renunțat, i-ar fi fost din ce în ce mai greu să facă o alegere în viață.

Într-o după-amiază, după o lecție lungă despre ritualurile practicate de vechile vrăjitoare pentru venirea ploii – și pe care Brida trebuia să le noteze în *Cartea Umbrelor*, chiar dacă nu le folosea niciodată –, Wicca o întrebă dacă purta toate hainele pe care le avea.

— Bineînțeles că nu, fusese răspunsul.

— Începând cu această săptămână, să porți tot ce ai în dulap.

Brida crezu că nu înțelesese bine.

— Tot ceea ce conține energia noastră trebuie să fie mereu în mișcare, spuse Wicca. Hainele pe care le-ai cumpărat fac parte din tine și reprezintă momente speciale. Momente în care ai ieșit din casă dispusă să-ți oferi un cadou pentru că erai mulțumită de lume. Momente în care cineva ți-a făcut rău, și aveai nevoie să compensezi. Momente în care ai crezut că era necesar să-ți schimbi viața. Hainele întotdeauna transformă emoția în materie. Este una dintre punțile între vizibil și invizibil. Unele haine îți pot face rău, pentru că au fost menite pentru altcineva și au ajuns în mâinile tale."

Brida înțelegea ce voia să-i spună. Erau lucruri pe care nu le putea purta; ori de câte ori le îmbrăca, îi mergea rău.

— Desparte-te de hainele care n-au fost făcute pentru tine, insistă Wicca, și folosește-le pe celelalte.

Este important ca Pământul să se rotească, valurile să facă spumă, iar emoția să se miște. Întreg Universul se mișcă: nu putem sta pe loc.

Când ajunse acasă, Brida puse pe pat tot ce găsi în șifonier. Se uită la fiecare haină – erau multe despre a căror existență nici nu-și mai aducea aminte; altele îi trezeau amintiri fericite, dar nu mai erau la modă. Brida le păstră însă, pentru că păreau că emană un fel de farmec – renunțând la ele, s-ar fi despărțit de lucrurile bune pe care le trăise atunci când le purta.

Se uită la hainele despre care credea că dețin „vibrații rele". Sperase că acele vibrații o să se schimbe într-o zi și o să poată să le folosească din nou, însă, de fiecare dată când se hotăra să facă un „test", avea probleme.

Își dădu seama că relația cu hainele era mai complicată decât părea. Și totuși, îi era greu să accepte ca Wicca să se amestece în ce avea ea mai intim și mai personal în viață: modul de a se îmbrăca. Anumite haine trebuiau păstrate pentru ocazii speciale și doar ea avea dreptul să decidă când puteau fi purtate. Altele nu erau potrivite pentru serviciu sau pentru ieșirile din weekend. De ce trebuia să se amestece Wicca în asta? Niciodată nu comentase vreun ordin de-al ei, dansa și aprindea lumânările, își băga pumnul în apă și învăța lucruri pe care nu avea să le folosească niciodată. Putea să accepte toate astea – făceau parte dintr-o Tradiție, o Tradiție pe care n-o înțelegea, dar care vorbea pesemne cu partea ei necunoscută. Totuși, în momentul în care se lega de haine, se lega și de modul ei de a fi în lume.

Cine știe, poate că Wicca nu mai cunoștea limitele puterii ei. Cine știe, poate că încerca să intervină în ceva care n-o privea.

Ce este afară e mai greu de schimbat decât ce este înăuntru.

Vorbise cineva. Cu o mișcare instinctivă, Brida privi speriată în jur. Însă era sigură că nu avea să vadă pe nimeni.

Era Vocea.

Vocea pe care Wicca voia s-o trezească.

Își stăpâni emoțiile și teama. Stătu liniștită, sperând să mai audă ceva, dar tot ce putea auzi era zgomotul de afară, sunetul unui televizor pornit la distanță și omniprezentul zgomot al lumii. Căută să rămână în aceeași poziție, se gândi la aceleași lucruri la care se gândise atunci. Totul se întâmplase atât de repede, că nici nu se avusese timp să se sperie, să se mire sau să se simtă mândră de sine.

Însă Vocea îi spusese ceva. Chiar dacă toți oamenii de pe lume i-ar fi dovedit că era victima propriei imaginații, chiar dacă vrăjitoarele ar începe să fie din nou vânate și ar trebui să înfrunte tribunalele și să moară în foc, era complet și absolut sigură că auzise o voce care nu era a ei.

„Ce este afară e mai greu de schimbat decât ce este înăuntru."

Vocea ar fi putut să-i spună ceva mai important, având în vedere că era prima dată când o auzea în această încarnare. Însă, dintr-odată, Brida se simți invadată de o imensă bucurie. Își dorea să-l sune pe Lorens, să-l viziteze pe Mag, să-i spună Wiccăi că Darul ei apăruse și că acum putea să facă parte din Tradiția Lunii. Merse dintr-o parte în alta a camerei, fumă câteva țigări, și abia după o jumătate de oră reuși să se calmeze suficient cât să se așeze din nou pe patul unde erau împrăștiate toate hainele.

Vocea avea dreptate. Brida își dăruise sufletul unei femei ciudate și – oricât de absurd ar fi putut părea – îi era mult mai ușor să renunțe la sufletul ei decât la modul în care se îmbrăca.

Abia acum înțelegea în ce măsură acele exerciții, aparent lipsite de sens, se amestecau cu viața ei. Abia acum, schimbându-se în afară, putea să înțeleagă cât de schimbată era pe dinăuntru.

Wicca dori să știe totul despre Voce, când se întâlni cu Brida – fiecare detaliu era notat în *Cartea Umbrelor*, iar Wicca se bucură.

— A cui este Vocea? întrebă Brida.

Wicca, totuși, avea să-i spună lucruri mai importante și nu găsi de cuviință să răspundă la veșnicele întrebări ale fetei.

— Până azi ți-am arătat cum să te întorci la drumul pe care sufletul tău îl parcurge în mai multe încarnări. Ți-am trezit această cunoaștere vorbind direct cu el – cu sufletul – prin ritualurile și simbolurile strămoșilor noștri. Tu te plângeai, însă sufletul tău era bucuros pentru că își regăsea misiunea. În timp ce tu te enervai din cauza exercițiilor, te plictisea ideea de a dansa, mureai de somn din cauza ritualurilor, latura ta ascunsă se adăpa din nou din înțelepciunea Timpului, își reamintea ce învățase cândva, iar sămânța creștea fără ca tu să știi cum. A venit, totuși, vremea să înveți lucruri noi. I se spune Inițiere pentru că așa începi să înveți cu adevărat lucrurile pe care trebuie să le știi în această viață. Vocea arată că ești pregătită. În Tradiția vrăjitoarelor, Inițierea se face mereu la echinocțiu, în acele momente dintr-un an când zilele și nopțile sunt absolut egale. Următorul este echinocțiul de

primăvară, pe 21 martie. Mi-ar plăcea ca asta să fie data inițierii tale, pentru că și eu am fost inițiată când era echinocțiul de primăvară. Tu știi deja să folosești instrumentele și cunoști ritualurile necesare pentru a menține mereu deschisă puntea dintre vizibil și invizibil. Sufletul tău continuă să-și amintească lecțiile vieților trecute – ori de câte ori realizezi un ritual pe care îl cunoști deja. Când ai auzit Vocea, ai adus în lumea vizibilă ceea ce se întâmpla în lumea invizibilă. Adică, ai înțeles că sufletul tău este pregătit pentru următorul pas. Primul mare obiectiv a fost atins.

Brida își aduse aminte că înainte își dorea să vadă și punctul luminos. Dar de când începuse să se gândească la căutarea dragostei, acest lucru își pierdea din importanță de la o săptămână la alta.

— Mai e nevoie de o singură probă ca să fii acceptată la Inițierea Primăverii. Dacă nu reușești acum, nu-ți face griji – sunt multe echinocții în viitorul tău, și într-o zi vei fi inițiată. Până acum te-ai ocupat de latura ta masculină: cunoașterea. Tu știi, ești capabilă să înțelegi ceea ce știi, dar încă nu ai descoperit marea forță feminină, or, aceasta e una dintre forțele fundamentale ale transformării. Iar cunoașterea fără transformare nu e înțelepciune. Această forță a fost întotdeauna Putere în Blestem – a vrăjitoarelor în general, și a femeilor în particular. Toată lumea cunoaște această forță. Se știe că noi, femeile, suntem păzitoarele secretelor. Din cauza acestei forțe am fost condamnate să rătăcim într-o lume periculoasă și ostilă, pentru că noi o trezeam și existau locuri unde era detestată. Cine se atinge de această forță, chiar fără să știe, este legat de ea pentru tot restul vieții. Poate fi stăpânul sau sclavul ei, o poate transforma

într-o forță magică sau o poate folosi tot restul vieții fără să-și dea seama vreodată de puterea ei imensă. Această forță se află în tot ceea ce ne înconjoară, este în lumea vizibilă a bărbaților și în lumea invizibilă a misticilor. Poate fi suprimată, umilită, ascunsă sau chiar negată. Poate dormi ani întregi, uitată într-un colț oarecare, poate fi tratată aproape în toate felurile, mai puțin unul: în momentul în care cineva cunoaște această forță, niciodată, în toată viața sa, n-o va putea uita.

— Și ce forță este aceasta?

— Nu-mi mai pune întrebări prostești, răspunse Wicca. Pentru că știu că tu o cunoști.

Brida știa.

Sexul.

Wicca trase perdeaua de un alb imaculat și îi arătă peisajul. Se vedeau râul, casele vechi și munții la orizont. Pe unul din acei munți trăia Magul.

— Ce este aceea? întrebă Wicca, arătând spre vârful unei biserici.

— O cruce. Simbolul creștinismului.

— Un roman n-ar fi intrat niciodată într-o clădire cu o cruce pe ea. Ar fi crezut că e o casă de suplicii, din moment ce simbolul de pe fațadă era unul dintre cele mai oribile instrumente de tortură inventate de om. Crucea e aceeași, însă semnificația ei s-a schimbat. La fel s-a întâmplat și cu sexul: când oamenii erau aproape de Dumnezeu, sexul era comuniunea simbolică cu unitatea divină. Sexul era reîntâlnirea cu sensul vieții.

— De ce oamenii care-l caută pe Dumnezeu în mod normal se îndepărtează de sex?

Wicca se enervă că fusese întreruptă. Însă se hotărî să răspundă.

— Când vorbesc despre forță, nu vorbesc numai de actul sexual. Unii folosesc această forță fără s-o înțeleagă. Totul depinde de drumul ales.

— Cunosc această forță, spuse Brida. Știu cum s-o folosesc.

Era timpul să se întoarcă la subiect.

— Poate că tu știi ce se întâmplă în pat. Asta nu înseamnă că-i cunoști forța. Și bărbatul, și femeia sunt absolut vulnerabili față de forța sexului, pentru că acolo plăcerea și teama au aceeași importanță.

— Și de ce plăcerea și teama merg împreună?

În sfârșit fata întrebase ceva la care merita să primească răspuns.

— Pentru că cine se împacă bine cu sexul știe că se află în fața unui lucru care se împlinește în toată intensitatea numai când se pierde controlul. Când suntem în pat cu cineva, îi permitem să intre în comuniune nu numai cu corpul nostru, ci și cu întreaga noastră personalitate. Forțele pure ale vieții comunică, independent de noi – și atunci nu putem să ascundem cine suntem. Nu contează imaginea pe care o avem despre noi înșine. Nu contează prefăcătoriile, răspunsurile rapide, ieșirile onorabile. În sex, este greu să-l păcălești pe celălalt – fiindcă acolo fiecare se arată așa cum e.

Wicca vorbea ca cineva care cunoștea bine acea forță. Ochii îi străluceau și se putea simți mândria în vocea ei. Poate că această forță era cea care o făcea așa de atrăgătoare. Era bine să înveți cu ea: într-o zi va ajunge să descopere secretul acelei încântări.

— Pentru ca Inițierea să poată fi făcută, trebuie să te întâlnești cu această forță. Restul, sexul vrăjitoarelor, aparține Marilor Mistere, și vei afla după ceremonie.

— Și atunci cum mă întâlnesc cu ea?

— Este o regulă simplă și, ca toate lucrurile simple, rezultatele sunt mult mai dificile decât toate ritualurile complicate pe care le-ai învățat până acum.

Wicca ajunsese destul de aproape de Brida: o prinse de umeri și se uită în adâncul ochilor ei.

— Regula este aceasta: folosește, tot timpul, cele cinci simțuri. Dacă se întâlnesc în momentul orgasmului, vei fi acceptată pentru Inițiere.

— Am venit să-mi cer scuze, spuse fata.

Se aflau în același loc în care se întâlniseră și data trecută, lângă stâncile din partea dreaptă a muntelui, de unde se putea vedea valea imensă.

— Câteodată mă gândesc la ceva și fac altceva, continuă ea. Dar dacă ai cunoscut vreodată dragostea, știi cât suferi din cauza ei.

— Da, știu, răspunse Magul.

Era prima dată când vorbea despre viața sa personală.

— Ai avut dreptate în privința punctului luminos. Viața își pierde puțin din farmec. Am descoperit că și căutarea poate fi la fel de interesantă precum găsirea.

— Atâta timp cât ne învingem teama.

— Este adevărat.

Iar Brida se bucura să vadă că și el, deși știa atâtea, continua să simtă teama.

Toată după-amiaza s-au plimbat prin pădurea acoperită de zăpadă. Au vorbit despre plante, despre peisaj și despre modurile în care păianjenii obișnuiau să-și întindă pânzele în acea regiune. La un moment dat, au întâlnit un păstor care se întorcea cu turma de oi.

— Bună, Santiago! îl salută Magul pe păstor.

Apoi se întoarse spre ea:

— Lui Dumnezeu îi plac mult păstorii. Sunt oameni obișnuiți cu natura, cu liniștea și cu răbdarea. Dețin toate virtuțile de care e nevoie pentru a intra în comuniune cu Universul.

Până atunci nu vorbiseră despre astfel de lucruri, iar Brida nu voia să se grăbească. Începu din nou să vorbească despre viața ei și despre ce se întâmpla în lume. Cel de-al șaselea simț o atenționă să evite numele lui Lorens – nu știa ce se întâmpla, nu știa de ce Magul îi acorda atâta atenție, însă trebuia să păstreze aprinsă această flacără. Putere în Blestem, spusese Wicca. Avea un țel, iar el era singurul care-o putea ajuta să-l atingă.

Trecură pe lângă niște miei care lăsau urme în zăpadă, ca o cărare. Nu aveau păstor, dar mieii păreau că știu pe unde să meargă și unde voiau să ajungă. Magul rămase timp îndelungat să privească animalele, ca și cum s-ar fi aflat în fața unui mare mister al Tradiției Soarelui, pe care Brida nu reușea să-l înțeleagă.

Pe măsură ce lumina zilei se stingea, dispărea și sentimentul de teamă amestecată cu respect care o cuprindea ori de câte ori se întâlnea cu acel bărbat; pentru prima dată era liniștită și încrezătoare lângă el. Poate fiindcă nu mai trebuia să-și demonstreze darurile – auzise deja Vocea, iar intrarea ei în lumea acelor oameni era doar o chestiune de timp. Și ea aparținea drumului misterelor și, de când auzise Vocea, bărbatul de lângă ea făcea parte din Universul ei.

Simți dorința de a-l prinde de mână și de a-l ruga să-i arate puțin din Tradiția Soarelui, la fel cum obișnuia să-i ceară lui Lorens să-i vorbească despre

stelele vechi. Era un fel de a spune că vedeau același lucru – din unghiuri diferite.

Ceva îi spunea că avea nevoie de asta, și nu era Vocea misterioasă a Tradiției Lunii, ci vocea neliniștită, câteodată prostuță, a inimii ei – o voce care nu obișnuia să asculte mult, dat fiind că întotdeauna o conducea pe drumuri pe care nu reușea să le înțeleagă.

Chiar și așa, emoțiile erau precum caii sălbatici, și cereau să fie ascultate. Brida le lăsă să alerge libere, ca să obosească. Emoțiile îi ziceau cât de plăcută ar fi fost acea după-amiază dacă ar fi fost îndrăgostită de el. Când se îndrăgostea, era în stare să învețe totul și să cunoască lucruri pe care nici nu îndrăznea să le gândească, fiindcă dragostea este cheia pentru înțelegerea tuturor misterelor.

Își imagină multe scene de dragoste până când preluă din nou controlul asupra propriilor emoții. Își spuse în sinea ei că niciodată n-ar putea iubi un bărbat ca acela. Pentru că el înțelegea Universul, și toate sentimentele omenești păreau mici atunci când erau privite de la distanță.

Ajunseră la ruinele unei biserici vechi. Magul se așeză pe una dintre grămezile de pietre de pe jos; Brida curăță zăpada de pe pervazul unei ferestre.

— Trebuie să fie bine să trăiești aici, să-ți petreci fiecare zi într-o pădure, iar noaptea să dormi într-o casă călduroasă, spuse ea.

— Da, e bine. Cunosc cântecul păsărilor, știu să citesc semnele lui Dumnezeu, am învățat Tradiția Soarelui și Tradiția Lunii.

„Dar sunt singur" își dori să spună. „Și nu te ajută cu nimic să înțelegi întreg Universul dacă ești singur."

Acolo, în fața lui, așezată pe pervazul unei ferestre, se afla Cealaltă Parte a sa. El putea să vadă punctul luminos de deasupra urmărului ei stâng și îi părea rău că învățase Tradițiile. Poate că acel punct îl făcuse să se îndrăgostească de ea.

„Este inteligentă. A presimțit pericolul și acum nu mai vrea să știe nimic despre punctele luminoase."

— Mi-am auzit Darul. Wicca este o Maestră excelentă.

Era prima dată când vorbea despre magie în acea după-amiază.

— Această Voce te va învăța misterele lumii, misterele care sunt prizoniere în timp, și care sunt transmise de vrăjitoare din generație în generație.

Vorbi fără să fie atent la propriile cuvinte. Încerca să-și amintească când își întâlnise pentru prima dată Cealaltă Parte. Oamenii singuri pierd sensul timpului, orele sunt lungi, iar zilele, interminabile. Dar știa că fuseseră împreună doar de două ori. Brida învăța foarte repede.

— Cunosc ritualurile și mă voi iniția în Marile Mistere când va veni echinocțiul.

Începea să simtă din nou acea încordare de care credea că scăpase.

— Există, totuși, un lucru pe care încă nu-l știu. Forța pe care toți o cunosc, pe care o tratează ca pe un mister.

Magul înțelese de ce venise ea în acea după-amiază. Nu voia doar să se plimbe printre copaci și să facă două poteci în zăpadă – cărări care se apropiau de la o clipă la alta.

Brida își puse gluga. Nu știa dacă făcea asta fiindcă frigul se simte mai tare când te oprești din mers sau pentru că voia să-și ascundă agitația.

— Vreau să învăț să trezesc forța sexului. Cele cinci simțuri, spuse într-un final. Wicca nu-mi vorbește despre asta. Spune că o să descopăr singură, așa cum am descoperit Vocea.

Rămaseră câteva minute în tăcere. Ea se întreba dacă era bine să vorbească despre sex chiar lângă ruinele unei biserici. Însă își aduse aminte că există multe feluri de a lucra cu acea forță. Călugării care au trăit acolo luptau cu abstinența – și ar înțelege ce voia ea să spună.

— Am încercat în toate felurile. Presimt că există un truc, ca acela cu telefonul, pe care ea l-a folosit pentru tarot. Ceva ce Wicca nu a vrut să-mi arate. Cred că ea a învățat mai greu și vrea ca eu să trec prin aceleași dificultăți.

— Pentru asta m-ai căutat? o întrerupse el.

Brida privi în adâncul ochilor lui.

— Da!

Speră că răspunsul îl convinsese. Însă, de când îl întâlnise, nu mai era așa de sigură. Drumul prin pădurea ninsă, lumina soarelui reflectată în zăpadă, conversația lejeră despre lucrurile lumii – toate acestea făcuseră ca emoțiile să-i galopeze precum caii sălbatici. Trebuia să se convingă din nou că era acolo cu un scop și că îl va atinge în orice fel. Pentru că Dumnezeu a avut chip feminin, înainte de a-l avea pe cel masculin.

Magul se ridică de pe grămada de pietre pe care se așezase și merse spre singurul perete care rămăsese întreg. În mijlocul acelui perete se aflase cândva o ușă, iar el se opri pe prag. Lumina după-amiezii îi bătea în spate, iar Brida nu reușea să-i vadă chipul.

— Wicca nu te-a învățat ceva, spuse Magul. Poate că a uitat. Sau poate a dorit să descoperi singură.

— Păi de-asta sunt aici. Ca să descopăr singură.

Și se întrebă dacă, în fond, nu ăsta era planul Wiccăi: s-o facă să se întâlnească cu acel bărbat.

— Te voi învăța, spuse el într-un târziu. Vino cu mine!

Merseră până într-un loc unde pomii erau mai înalți și mai puternici. Brida observă că pe unii din ei erau scări prinse de trunchiuri, iar sus era un fel de cabană.

„Aici trăiesc probabil pustnicii Tradiției Soarelui", se gândi ea.

Magul examină cu grijă fiecare cabană, alese una și îi ceru Bridei să urce cu el.

Ea începu să urce. La mijlocul drumului i se făcu teamă, fiindcă o cădere i-ar fi putut fi fatală. Dar se hotărî să meargă înainte; se afla într-un loc sfânt, protejat de spiritele pădurii. Magul nu le ceruse permisiunea, dar poate că în Tradiția Soarelui nu era nevoie.

Când ajunseră în vârf, ea suspină lung – își mai învinsese o teamă.

— Este un loc bun pentru a te învăța drumul, spuse el. Un loc de ambuscadă.

— Un loc de ambuscadă?

— Sunt cabane de vânători. Trebuie să fie înalte pentru ca animalele să nu simtă mirosul omului. Pe tot parcursul anului lasă mâncare aici. Obișnuiesc prada să vină mereu în acest loc, până când, într-o bună zi, o omoară.

Brida observă că erau niște cartușe goale pe jos. Era șocată.

— Uită-te în jos! spuse el.

Nu era spațiu suficient pentru două persoane, iar corpul ei aproape că-l atingea pe al lui. Se ridică și se uită în jos; copacul era cel mai înalt dintre toți, și putea să vadă coroanele celorlalți, valea, munții acoperiți de zăpadă în orizont. Era un loc frumos; nu avea dreptate să spună că era un loc de ambuscadă.

Magul înlătură acoperișul de prelată al cabanei și, dintr-odată, locul fu inundat de razele soarelui. Era frig, iar Bridei i se părea că se aflau într-un loc magic, în vârful lumii. Emoțiile sale voiau să pornească iar în galop, însă trebuia să le controleze.

— Nu era nevoie să te aduc până aici ca să-ți explic ce vrei să știi, spuse Magul. Dar am vrut să cunoști puțin mai bine această pădure. Iarna, când prada și vânătorul sunt departe, mă urc în acești copaci și privesc Pământul.

El chiar voia să-și împartă lumea cu ea. Sângele Bridei începu să curgă mai repede. Se simțea împăcată, dăruită unuia din acele momente ale vieții în care singura alternativă posibilă este să-ți pierzi controlul.

— Orice relație a omului cu lumea se face prin cele cinci simțuri. Să te cufunzi în lumea magiei înseamnă să descoperi simțurile necunoscute – iar sexul ne împinge către unele din aceste porți.

Avea o cu totul altă voce. Părea un afurisit de profesor care ținea un curs de biologie pentru un singur elev. „Poate că e mai bine așa", se gândi ea, fără să fie foarte convinsă.

— Nu contează dacă tu cauți înțelepciunea sau plăcerea în forța sexului; întotdeauna va fi o experiență completă, fiindcă este singura activitate a

omului care implică – sau ar trebui să implice – toate cele cinci simțuri în același timp. Toate canalele cu aproapele rămân legate. În momentul orgasmului, cele cinci simțuri se însumează și intri în lumea magiei; nu mai ești în stare să vezi, să asculți, să simți plăcerea, atingerea, mirosul. În timpul acelor lungi secunde totul dispare, și un extaz îi ia locul. Un extaz absolut identic cu cel pe care îl ating misticii după ani de renunțări și disciplină.

Brida își dorea să întrebe de ce misticii nu căutau asta prin orgasm. Însă își aduse aminte de descendenții îngerilor.

— Cele cinci simțuri sunt cele care împing omul către extaz. Cu cât sunt mai stimulate, cu atât mai mare va fi și puterea lor, iar extazul va fi cu atât mai profund. Înțelegi?

Sigur. Înțelegea perfect și dădu din cap că da. Însă această întrebare o lăsă și mai distantă. I-ar fi plăcut ca el să fie alături de ea, ca atunci când mergeau prin pădure.

— Asta e tot, spuse el.

— Dar știam toate astea, și totuși nu reușesc.

Brida nu putea să-i vorbească despre Lorens. Intuia că era periculos.

— Mi-ai spus că există un mod de a atinge asta!

Era tensionată. Emoțiile începeau să se dezlănțuie, iar ea își pierdea controlul.

Magul privi din nou pădurea, de la înălțime. Brida se întrebă dacă lupta și el împotriva emoțiilor. Dar nu voia și nici nu trebuia să creadă în ceea ce gândea.

Ea știa ce era Tradiția Soarelui. Știa că Maeștrii săi învățau prin intermediul spațiului, al momentului. Se gândise la asta înainte de a-l căuta. Își imagina că ar putea fi împreună, așa cum erau acum – fără

nimeni în preajmă. Așa erau Maeștrii Tradiției Soarelui – mereu învățau prin acțiune, și niciodată nu lăsau ca teoria să fie mai importantă. Se gândise la toate astea înainte să vină în pădure. Dar venise, pentru că acum drumul ei era mai important decât orice altceva. Trebuia să continue tradiția multelor sale vieți.

Numai că el se comporta ca Wicca, nu-i spunea mai nimic.

— Învață-mă! spuse ea încă o dată.

Magul privea fix coroanele desfrunzite și acoperite de zăpadă. În acel moment putea să uite că era un Maestru, și să fie doar un Mag, un bărbat ca toți ceilalți. Știa că Cealaltă Parte se afla în fața lui. Putea să vorbească despre lumina pe care o vedea, l-ar fi crezut, iar reîntâlnirea ar fi fost consumată. Chiar dacă ar fi ieșit plângând și ar fi fost revoltată, s-ar fi întors, pentru că el spunea adevărul – și așa cum el avea nevoie de ea, și ea avea nevoie de el. Aceasta era înțelepciunea Celorlalte Părți – niciodată una nu renunța să o recunoască pe cealaltă.

Însă el era un Maestru. Și într-o zi, într-un sat din Spania, făcuse un jurământ sfânt. Printre altele, acest jurământ spunea că nici un Maestru nu putea să determine pe cineva să facă o alegere. Făcuse această greșeală o dată, și din această cauză rămăsese atâția ani departe de lume. Acum era altfel, dar nu voia să riște. „Pot renunța la Magie pentru ea", se gândi el câteva clipe, și imediat își dădu seama de stângăcia gândului său. Nu de acest tip de renunțare avea Dragostea nevoie. Adevărata Dragoste permitea ca fiecare să-și urmeze propriul drum – știind că acest lucru niciodată nu va îndepărta Părțile.

Trebuia să aibă răbdare. Trebuia să continue să privească păstorii, știind că mai devreme sau mai târziu vor fi împreună. Așa era Legea. Crezuse în asta toată viața.

— Ceea ce vrei este simplu, spuse el într-un final.

Continua să fie stăpân pe el; disciplina învinsese.

— Atinge-l pe celălalt atunci când cele cinci simțuri deja funcționează, fiindcă sexul are viață proprie. Din momentul în care începi, nu-l mai controlezi – te controlează el pe tine. Și ce ai purtat tu pentru el – temerile sale, dorințele, sensibilitatea – va dăinui mereu. Din cauza asta devin oamenii impotenți. În sex, du în pat numai dragostea și cele cinci simțuri. Numai așa vei experimenta comuniunea cu Dumnezeu.

Brida privi cartușele împrăștiate pe jos. Nu arătă nimic din ce simțea. Până la urmă, aflase trucul. Și – își spuse în sinea ei – era singurul lucru care o interesa.

— Asta e tot ce pot să te învăț.

Ea continuă să rămână tăcută. Caii sălbatici se dresau prin liniște.

— Respiră liniștită de șapte ori, fă ca cele cinci simțuri ale tale să funcționeze înainte de contactul fizic. Dă-i timp timpului.

Era un Maestru al Tradiției Soarelui. Trecuse încă o probă. Cealaltă Parte a sa îl făcea și pe el să învețe multe lucruri.

— Ți-am arătat deja priveliștea de aici, de sus. Putem să coborâm.

Se uita distrată la copiii care se jucau în piață. Cineva îi spusese odată că orice oraș are un „loc magic", un loc unde e bine să mergem când avem nevoie să ne gândim serios la viață. Acea piață era „locul ei magic" din Dublin. Închiriase în apropiere primul apartament, când ajunsese în orașul mare, plină de vise și de așteptări. În acea perioadă, proiectul său de viață era să se înscrie la Trinity College și să devină profesoară de literatură. Stătea mult timp pe banca pe care se afla acum, scriind poezii și încercând să-i imite pe idolii săi literari.

Însă banii primiți de la tatăl ei nu-i ajungeau și a trebuit să găsească de lucru la firma de export. Nu-i părea rău; era mulțumită de ceea ce făcea, iar în acest moment serviciul era unul din lucrurile cele mai importante din viața ei – fiindcă umplea realitatea de sens, și asta o ajuta să nu înnebunească. Munca făcea posibil echilibrul precar între lumea vizibilă și cea invizibilă.

Copiii se jucau. Toți acei copii – ca și ea, odată, au ascultat povești cu zâne și vrăjitoare, în care vrăjitoarele se îmbracă în negru și le oferă mere otrăvite sărmanelor fete pierdute în pădure. Nici unul din acei copii nu putea să-și închipuie că o vrăjitoare în carne și oase era chiar acolo, lângă ei, privindu-i cum se joacă.

În acea după-amiază, Wicca îi ceru să facă un exercițiu care nu avea nici o legătură cu Tradiția Lunii; oricine l-ar fi putut face. Totuși, ea avea nevoie să-l execute pentru a păstra puntea dintre vizibil și invizibil.

Practica era simplă: trebuia să se culce, să se relaxeze și să se gândească la o stradă din oraș. Astfel, concentrată, să se uite la o vitrină de pe strada pe care și-o imagina, fără să ignore vreun detaliu – produse, prețuri, felul în care era expusă marfa. Apoi trebuia să meargă pe strada aceea și să verifice tot.

Stătea pe bancă și se uita la copii. Tocmai se întorsese de la magazin, unde produsele erau exact cum și le imaginase în timpul exercițiului. Se întreba dacă era într-adevăr un exercițiu pentru oameni obișnuiți sau lunile de pregătire ca vrăjitoare o ajutaseră să obțină rezultatul. Niciodată nu va ști răspunsul.

Însă strada din exercițiu era aproape de „locul ei magic". „Nimic nu este întâmplător", își spuse. Inima îi era tristă dintr-o cauză pentru care nu avea remediu: dragostea. Îl iubea pe Lorens, era sigură de asta. Știa că, atunci când va stăpâni bine Tradiția Lunii, o să vadă punctul luminos deasupra umărului său stâng. Într-una din după-amiezile în care au ieșit împreună ca să bea ciocolată caldă aproape de turnul care i-a servit drept inspirație lui James Joyce în *Ulise*, a putut să observe strălucirea din ochii lui.

Magul avea dreptate. Tradiția Soarelui e drumul tuturor oamenilor, și poate fi descifrată de oricine râvnește la învățăturile sale și știe să se roage, să aibă răbdare. Cu cât se cufunda mai mult în Tradiția Lunii, cu atât înțelegea și admira Tradiția Soarelui.

Magul. Se gândea din nou la el. Asta era problema care o adusese până la „locul ei magic". De la întâlnirea de la cabana vânătorilor se gândea mult la el. Își dorea să meargă acolo, să-i vorbească despre exercițiul pe care tocmai îl făcuse – dar știa că ar fi fost doar un pretext, în speranța că el o s-o invite din nou să se plimbe prin pădure. Era sigură că ar fi fost bine primită, și începea să aibă încredere în el și, dintr-un motiv misterios – la care nici nu îndrăznea să se gândească –, îi plăcea compania lui.

„Întotdeauna am avut această tendință de delir total", se gândi ea, încercând să și-l scoată din minte pe Mag. Însă știa că peste puțin timp el urma să se întoarcă.

Nu dorea să continue. Era femeie și cunoștea bine simptomele unei noi pasiuni; trebuia să evite asta cu orice preț. Îl iubea pe Lorens și își dorea ca lucrurile să continue așa. Lumea i se schimbase suficient.

Sâmbătă dimineață Lorens îi telefonă.

— Hai să mergem să ne plimbăm, spuse el. Mergem până la stânci.

Brida pregăti ceva de mâncare și merseră împreună aproape o oră într-un autobuz cu sistemul de încălzire defect. Pe la prânz ajunseră în localitate.

Brida era emoționată. În primul an de studenție citise mult despre poetul care a trăit acolo în secolul trecut. Era un bărbat misterios, mare cunoscător al Tradiției Lunii, care a făcut parte din societăți secrete și care lăsase în cărțile lui mesajul ocult al celor care caută drumul spiritual. Se numea W.B. Yeats. Își aduse aminte câteva versuri, versuri care păreau făcute pentru acea dimineață rece, cu pescărușii care survolau bărcile ancorate în micul port:

Mi-am semănat visele la picioarele tale;
Calcă ușor, pentru că tu calci pe visele mele.

Intrară în singurul bar din cătun, băură un whisky pentru a suporta mai bine frigul și plecară spre stânci. Străduța asfaltată făcu loc imediat unui deal, și după jumătate de oră, ajunseră la ceea ce localnicii numeau „faleze". Era un promontoriu stâncos, care se termina într-o prăpastie în fața mării. Un drum înconjura stâncile; mergând fără grabă, plimbarea pe faleze

nu le lua mai mult de patru ore; apoi trebuia doar să ia un autobuz și să se întoarcă la Dublin.

Brida era încântată de program; viața îi oferise destule emoții în acel an, dar tot greu suporta rutina iernii. Mergea la serviciu ziua, la facultate seara și la cinematograf în weekend. Executa mereu ritualurile la orele stabilite și dansa așa cum o învățase Wicca. Însă își dorea să fie în lume, să iasă din casă și să vadă natura.

Cerul era înnorat, norii erau joși, însă exercițiul fizic și paharul de whisky o ajutau să învingă frigul. Cărarea era prea îngustă ca să meargă amândoi unul lângă altul; Lorens mergea în față, iar Brida îl urma la câțiva metri în spate. Era greu să poarte o conversație în aceste condiții, dar din când în când schimbau câteva cuvinte, suficient cât să simtă că celălalt este aproape, parte din natura care îi înconjura.

Ea privea, cu o fascinație copilărească, peisajul din jur. La fel trebuie să fi fost și cu mii de ani în urmă, într-un timp în care nu existau orașe, nici porturi, nici poeți și nici fete care căutau Tradiția Lunii; pe atunci existau doar stâncile, marea care exploda acolo jos, pescărușii care zburau printre norii joși. Din când în când Brida se uita la hăul care se căsca la picioarele ei și simțea o ușoară amețeală. Marea spunea lucruri pe care nu le înțelegea, pescărușii făceau desene pe care nu reușea să le urmărească. Privea acea lume străveche ca și cum în ea ar fi fost păstrată, mai bine decât în toate cărțile pe care le citea sau în toate ritualurile pe care le practica, adevărata înțelepciune a Universului. Pe măsură ce se îndepărtau de port, toate celelalte își pierdeau din importanță – visele, rutina, căutarea sa. Rămânea numai ceea ce Wicca numea „semnătura lui Dumnezeu".

Rămânea doar acel moment primitiv, laolaltă cu forțele pure ale naturii – senzația de a fi vie, lângă un om pe care-l iubea.

După aproape două ore de drum, cărarea se lărgi și se hotărâră să se odihnească. Nu puteau sta mult; frigul avea să devină insuportabil în scurt timp, și erau nevoiți să se miște. Dar voia să stea măcar câteva minute lângă Lorens, privind norii și ascultând zgomotul mării.

Brida simți mirosul algelor și gustul sării în gură. Obrazul ei, lipit de jacheta lui Lorens, era cald. Era un moment intens, de existență deplină. Toate cele cinci simțuri îi funcționau.

Toate cele cinci simțuri îi funcționau.

Într-o fracțiune de secundă, se gândi la Mag și îl și uită. N-o interesau acum cele cinci simțuri. Trebuia să continue să funcționeze. Atunci era momentul.

— Vreau să vorbesc cu tine, Lorens!

Lorens murmură ceva, însă inimii lui îi era frică. În timp ce privea norii și prăpastia, înțelesese că acea femeie era cel mai important lucru din viața lui. Că ea era o explicație, singurul motiv pentru care existau acele stânci, acel cer, acea iarnă. Dacă n-ar fi fost acolo cu el, chiar dacă toți îngerii din cer ar fi coborât pentru a-l înveseli, Paradisul n-ar fi avut nici un sens.

— Vreau să-ți spun că te iubesc, spuse Brida cu multă căldură. Pentru că tu mi-ai arătat bucuria iubirii.

Se simțea deplină, completă, cu tot acel peisaj care îi pătrundea sufletul. El începu să-i mângâie părul. Iar ea avu siguranța că, dacă și-ar asuma riscuri, ar putea să trăiască o dragoste pe care n-o mai trăise niciodată.

Brida îl sărută. Simți gustul gurii lui, atingerea limbii lui. Era capabilă să înțeleagă orice mișcare,

și presimțea că același lucru se întâmpla și cu el – pentru că Tradiția Soarelui li se descoperă tuturor celor care privesc lumea ca și cum ar vedea-o pentru prima dată.

— Vreau să te iubesc aici, Lorens!

El, într-o fracțiune de secundă, se gândi că erau pe un drum public, pe care ar putea să treacă cineva, cineva suficient de nebun încât să meargă pe acolo în plină iarnă. Însă cine ar fi fost în stare de asta ar fi fost în stare să înțeleagă și anumite forțe care, atunci când sunt puse în mișcare, nu mai pot fi întrerupte.

Își puse mâinile sub puloverul ei și îi simți sânii. Brida se dărui complet – toate forțele din lume pătrundeau prin cele cinci simțuri ale sale și se transformau în energia care o apăra. Se culcară amândoi pe jos, între stâncă, prăpastie și mare, între viața pescărușilor de sus și moartea pietrelor de jos. Începură să se iubească fără teamă, fiindcă Dumnezeu îi protejează pe cei neprihăniți.

Nici nu mai simțeau frigul. Sângele li se înfierbântase atât de tare, că ea își scoase o parte din haine, iar el făcu la fel. Nu mai exista durere, genunchii și spatele se juleau de patul pietros, însă aceasta făcea parte din plăcere și o completa. Brida știa că orgasmul se apropia, însă era o senzație foarte îndepărtată, pentru că ea era complet legată de lume, corpurile lor se amestecau cu marea, cu pietrele, cu viața și cu moartea. Păstră această stare cât a fost posibil, în timp ce o altă parte din ea înțelegea, deși foarte vag, că făcea lucruri pe care nu le mai făcuse înainte. Însă era reîntâlnirea ei cu sensul vieții, era întoarcerea în grădina Edenului, era momentul în care Eva intra din nou în Adam și cele două Părți se transformau în Creație.

Dintr-odată nu mai putu să controleze lumea din jur, cele cinci simțuri păreau că vor să se dezlănțuie și nu avea puterea să le țină în frâu. Atinsă parcă de o rază sfântă, se eliberă, iar lumea, pescărușii, gustul de sare, pământul aspru, mirosul mării, totul dispăru complet – în locul lor apăru o imensă lumină aurie, care creștea, creștea, până reuși să atingă cea mai îndepărtată stea din galaxie.

Coborî încet din acea stare, iar marea și norii au reapărut. Însă totul era cufundat într-o vibrație de pace profundă, pacea unui univers care, chiar dacă existase doar pentru câteva clipe, are o explicație, pentru că ea comunica cu lumea. Descoperise încă o punte care lega vizibilul de invizibil, și niciodată nu avea să uite drumul către ea.

În ziua următoare îi telefonă Wiccăi. Îi povesti ce se întâmplase, iar cealaltă rămase un timp tăcută.

— Felicitări, spuse ea într-un târziu. Ai reușit.

O avertiză că forța sexului, începând din acel moment, urma să provoace transformări profunde în modul său de a vedea și de a simți lumea.

— Ești pregătită pentru serbarea echinocțiului. Mai ai nevoie de ceva.

— Încă ceva? Dar ai spus că era numai asta!

— Ceva ușor. Trebuie să visezi o rochie. Rochia pe care o vei purta în acea zi.

— Și dacă nu reușesc?

— Vei visa. Ai reușit să faci lucruri mai grele.

Și schimbă repede subiectul, așa cum obișnuia să facă mereu. Spuse că își cumpărase o mașină nouă, că voia să facă niște cumpărături. Voia să știe dacă Brida putea s-o însoțească.

Pe Brida o bucură invitația, și îi ceru voie șefului să plece mai repede de la serviciu. Era prima dată când Wicca îi arăta afecțiune – chiar dacă era doar vorba să meargă împreună la cumpărături. Era conștientă că multor altor discipole le-ar plăcea, în acel moment, să fie în locul ei.

Cine știe, în acea după-amiază, i-ar putea arăta Wiccăi cât de importantă o considera, și cum i-ar fi plăcut să-i fie prietenă. Era dificil pentru Brida să

separe prietenia de căutarea spirituală și îi părea rău că până atunci Maestra nu demonstrase nici un fel de interes față de viața ei. Discuțiile lor nu mergeau mai departe de strictul necesar pentru ca ea să poată face o treabă bună în Tradiția Lunii.

La ora stabilită, Wicca aștepta înăuntrul unei mașini MG decapotabile, roșie, cu capota ridicată. Mașina, un model clasic al industriei automobilistice britanice, era extrem de bine conservată, rezervorul strălucitor, iar panoul de lemn lucios. Brida nu îndrăzni să calculeze prețul. Ideea că o vrăjitoare putea să aibă o mașină atât de scumpă o speria puțin. Înainte de a cunoaște Tradiția Lunii, auzise în copilărie că vrăjitoarele făceau pact cu diavolul pentru bani și putere.

— Nu crezi că e puțin prea frig ca să mergem cu capota ridicată? întrebă ea în timp ce intra.

— Nu pot să aștept până la vară, răspunse Wicca. Pur și simplu nu pot. Mor de poftă să merg așa.

Ce bine! Măcar în privința asta era o persoană normală.

Au ieșit pe străzi, primind privirile admirative ale persoanelor mai în vârstă și câteva galanterii din partea bărbaților.

— Mă bucur că nu te obsedează faptul că trebuie să visezi rochia, spuse Wicca.

Brida deja uitase conversația de la telefon.

— Să nu renunți niciodată la îndoieli. Când dispar îndoielile înseamnă că te-ai oprit pe drum. Atunci vine Dumnezeu și demontează totul, pentru că așa își verifică el aleșii, făcându-i să parcurgă mereu, în întregime, drumul pe care-l au de parcurs.

El ne obligă să mergem mult atunci când ne oprim dintr-un anume motiv – comoditate, lene sau falsa senzație că deja știm tot. Dar ai grijă cu un lucru, niciodată să nu lași îndoielile să-ți paralizeze acțiunile. Ia întotdeauna deciziile pe care trebuie să le iei, chiar dacă nu ai siguranța că hotărăști bine. Nimeni nu greșește când acționează, dacă, atunci când ia o decizie, ține cont de un vechi proverb german, pe care Tradiția Lunii l-a adus până în ziua de azi. Iar proverbul e acesta: *diavolul își are sălașul în detalii.*

Wicca opri brusc la un service.

— Despre acest proverb se spune că ne apare în minte atunci când avem nevoie de el. Doar ce am cumpărat mașina, iar diavolul stă în detalii.

Ieși din mașină imediat ce se apropie mecanicul.

— Aveți capota stricată, doamnă?

Wicca nu se deranjă să-i răspundă. Îi ceru să facă o revizie completă. Pe partea cealaltă a străzii era un magazin de dulciuri; în timp ce mecanicul se uita la MG, merseră până acolo să bea o ciocolată caldă.

— Uită-te la mecanic, spuse Wicca, în timp ce priveau prin vitrina magazinului către service.

Mecanicul stătea nemișcat în fața motorului mașinii, fără să facă nici cel mai mic gest.

— Nu atinge nimic. Se uită doar. Are multă experiență și știe că mașina vorbește cu el într-o limbă aparte. Nu își folosește inteligența acum, ci sensibilitatea.

Brusc, mecanicul începu să umble la motor.

— A găsit defectul, continuă Wicca. Nu a pierdut nici un moment pentru că între el și mașină comunicarea este perfectă. Așa sunt toți mecanicii buni pe care îi cunosc eu.

„Și cei pe care-i cunosc eu", se gândi Brida. Până atunci crezuse că acționau așa pentru că nu știau de unde să înceapă. Niciodată nu-și dăduse seama că mereu începeau din locul potrivit.

— De ce acești oameni, care au înțelepciunea Soarelui în viața lor, niciodată nu încearcă să înțeleagă întrebările fundamentale ale Universului? De ce preferă să repare motoare sau să servească în baruri cafea?

— Și ce te face pe tine să crezi că noi, cu drumul și cu dăruirea noastră, înțelegem Universul mai bine decât alții? Am mulți discipoli. Sunt oameni absolut la fel ca toți ceilalți, care plâng la cinema și se alarmează când le întârzie copiii, chiar dacă știu că moartea nu există. Vrăjitoria este doar una din formele de a fi aproape de Înțelepciunea Supremă – dar orice face omul îl poate duce până acolo, atâta timp cât lucrează cu dragoste în inimă. Vrăjitoarele pot discuta cu Sufletul Lumii, pot vedea lumina de deasupra umărului stâng al Celeilalte Părți, pot vedea infinitul în strălucirea și tăcerea unei lumânări. Dar nu ne pricepem la motoarele mașinilor. Așa cum mecanicii au nevoie de noi, și noi avem nevoie de ei. Ei au puntea lor către invizibil în motorul unei mașini; al nostru e în Tradiția Lunii. Însă invizibilul este același. Fă-ți partea ta și nu-ți face griji pentru ceilalți. Să ai încredere că Dumnezeu le vorbește și lor, și că ei sunt la fel de dornici ca tine să descopere sensul acestei vieți.

— Mașina e-n regulă, spuse mecanicul, când se întoarseră de la magazinul de dulciuri.

— Dar ați evitat o mare problemă: un furtun era gata să explodeze.

Wicca făcu niște comentarii legate de preț, dar era bucuroasă că-și adusese aminte de proverb.

Merseră să facă cumpărături pe una din principalele străzi comerciale din Dublin – exact acea unde Brida își proiectase exercițiul cu vitrina. Ori de câte ori conversația ajungea la subiecte mai personale, Wicca scăpa cu răspunsuri vagi sau evazive. Dar vorbea cu mare entuziasm pe teme mărunte – prețuri, haine, proasta dispoziție a vânzătoarelor. Cheltui ceva bani în acea după-amiază, în general pe lucruri care arătau un bun-gust sofisticat.

Brida știa că nimeni nu întreabă de unde are cineva banii pe care-i cheltuie. Era așa de curioasă, că mai că-i venea să încalce cele mai elementare norme de conduită.

Încheiară după-amiaza în restaurantul japonez cel mai tradițional din oraș, în fața unui platou de sashimi.

— Dumnezeu să ne binecuvânteze mâncarea, spuse Wicca. Navigăm pe o mare necunoscută; fie ca El să ne ajute să ne păstrăm curajul de a accepta acest mister.

— Dar tu ești o Maestră a Tradiției Lunii, comentă Brida. Tu cunoști răspunsurile.

Wicca rămase un moment cu ochii la mâncare, cu o privire distantă.

— Știu să călătoresc între prezent și trecut, spuse ea după puțin timp. Cunosc lumea spiritelor și am intrat deja în comuniune totală cu forțe așa de uluitoare, încât cuvintele din toate limbile sunt insuficiente ca să le descrie. Pot spune că posed cunoașterea tăcută a drumului care a adus omenirea până în acest moment. Și pentru că știu toate acestea și sunt o Maestră, mai știu și că niciodată, dar niciodată, nu vom afla motivul ultim al existenței noastre. Vom putea ști cum, unde, când și în ce fel suntem aici. Însă întrebarea *pentru ce?* este și va fi mereu o întrebare fără răspuns. Obiectivul central al Marelui Arhitect al Universului este doar al Lui, și al nimănui altcuiva.

Tăcerea părea să fi acoperit tot ce era în jur.

— Acum, în timp ce stăm aici și mâncăm, nouăzeci și nouă la sută dintre oamenii de pe această planetă se confruntă, în felul lor, cu această întrebare. *Pentru ce* suntem aici? Mulți cred că au descoperit răspunsul în religiile lor sau în materialismul lor. Alții disperă și își irosesc viața și averea încercând să înțeleagă sensul vieții. Foarte puțini acceptă ca această întrebare să rămână în alb, trăind clipa, fără să-și facă griji pentru urmări și consecințe. Numai curajoșii și cei care cunosc Tradiția Soarelui și pe cea a Lunii cunosc singurul răspuns posibil la această întrebare: NU ȘTIU. La început, asta te poate speria și te poate face să te simți părăsit în fața lumii, a lucrurilor lumii, și chiar în fața sensului existenței tale. Totuși, după ce treci de prima sperietură, puțin câte puțin te obișnuiești cu singura soluție posibilă: să-ți

urmezi visurile. Să ai curaj să faci mereu pașii pe care ți-i dorești e singurul fel de a arăta că te încrezi în Dumnezeu. Odată ce acceptăm acest adevăr, viața capătă un sens sfânt și ne încearcă aceeași emoție pe care a simțit-o Fecioara Maria când, într-o după-amiază oarecare a existenței sale obișnuite, a apărut un străin și i-a făcut o ofertă. „Facă-se voia ta", i-a spus Fecioara. Pentru că ea a înțeles că cea mai înaltă formă de măreție pe care o ființă umană o poate trăi este acceptarea Misterului.

După un lung moment de tăcere, Wicca luă din nou tacâmurile și începu să mănânce. Brida o privi, mândră că se afla alături de ea. Nu se mai gândea la întrebările care îi dădeau târcoale înainte – cum câștiga bani sau dacă era îndrăgostită de cineva sau dacă era geloasă pe vreun bărbat. Se gândea la măreția sufletului adevăraților înțelepți, care-și petreceau toată viața căutând un răspuns ce nu exista și, atunci când își dădeau seama de asta, nu fabricau explicații. Trăiau, cu smerenie, într-un Univers pe care niciodată nu-l puteau înțelege. Însă puteau lua parte la el, iar singurul mod posibil era să-și urmeze propriile dorințe, propriile visuri – pentru că astfel se transformă omul într-un instrument al lui Dumnezeu.

— Atunci de ce merită să căutăm? întrebă ea.

— Nu căutăm. Acceptăm și așa viața devine mai intensă și mai strălucitoare, pentru că înțelegem că fiecare pas al nostru, în orice moment al vieții, are o semnificație mai mare decât noi înșine. Înțelegem că, într-un anumit punct din timp și din spațiu, această

întrebare are răspuns. Înțelegem că ne aflăm aici dintr-un motiv și asta este de ajuns. Ne cufundăm în Noaptea Întunecată cu credință, respectăm ceea ce vechii alchimiști numeau Legenda Personală și ne dăruim pe de-a-ntregul fiecărei clipe, știind că mereu există o mână care ne ghidează: nouă ne revine să o acceptăm sau nu.

În acea noapte, Brida ascultă muzică, dăruită în întregime miracolului de a fi vie. Își aminti de autorii săi preferați. Unul dintre ei, cu o simplă frază, îi dădu toată credința de care avea nevoie pentru a ieși în căutarea înțelepciunii. Era un poet englez, de acum multe secole, care se numea William Blake. El a scris:

Orice întrebare care poate fi concepută are un răspuns.

Era timpul să facă un ritual. Trebuia să se uite la flacăra lumânării timp de câteva minute, și se așeză în fața micului altar de la ea de acasă. Lumânarea o transportă în după-amiaza în care ea și Lorens făcuseră dragoste la stânci. Erau pescărușii care zburau la fel de sus ca norii și la fel de jos ca valurile.

Peștii probabil că se întrebau cum era posibil să zbori, pentru că din când în când niște creaturi misterioase se cufundau în lumea lor și dispăreau la fel cum intraseră.

Păsările probabil că se întrebau cum era posibil să respiri în apă, pentru că se hrăneau cu animale care trăiau pe sub valuri.

Existau păsări și existau pești. Erau universuri care din când în când comunicau, fără ca unul să poată răspunde la întrebările celuilalt. Totuși, și unul, și altul aveau întrebări. Iar întrebările aveau răspunsuri.

Brida privi lumânarea din fața ei, și o atmosferă magică începu să se creeze în jur. Așa se întâmpla tot timpul, însă în acea noapte avea o intensitate diferită.

Dacă ea era în stare să pună o întrebare era pentru că în alt Univers exista un răspuns. Cineva știa, chiar dacă ea nu va ști niciodată. Nu mai avea nevoie să înțeleagă semnificația vieții – era de ajuns să se întâlnească cu acel Cineva care știa. Și apoi să doarmă în brațele sale la fel cum doarme un copil, pentru că știe că cineva mai puternic decât ea o protejează de orice rău și de orice pericol.

Când termină ritualul, făcu o mică rugăciune de mulțumire pentru pașii pe care îi făcuse până atunci. Mulțumi pentru că prima persoană pe care o întrebase despre magie nu a încercat să-i explice Universul – din contră, a făcut-o să-și petreacă întreaga noapte în întunecimea pădurii.

Avea nevoie să meargă acolo, să-i mulțumească pentru tot ceea ce o învățase.

Ori de câte ori îl căuta pe acest bărbat, după ce afla ceea ce căutase, pleca, de multe ori fără să-și ia rămas-bun. Însă acel bărbat o dusese în fața ușii prin care dorea să treacă la următorul echinocțiu. Trebuia să-i spună măcar „mulțumesc".

Nu, nu-i era teamă că o să se îndrăgostească de el. Deja citise în ochii lui Lorens despre latura ascunsă a propriului său suflet.

Putea să aibă îndoieli despre visul cu rochia, dar în ce privea iubirea sa ei îi era clar.

— Mulțumesc că mi-ai acceptat invitația, îi spuse ea Magului după ce se așezară. Se aflau în singurul bar din localitate, în același loc în care ea înțelesese sclipirea stranie din ochii lui.

Magul nu spuse nimic. Observă că energia ei era complet schimbată; reușise să trezească Forța.

— Când am rămas singură în pădure, mi-am jurat c-o să mă întorc să-ți mulțumesc sau să te blestem. Am jurat că mă voi întoarce atunci când îmi voi fi aflat drumul. Între timp, n-am respectat nici una dintre promisiunile pe care le-am făcut; întotdeauna am căutat ajutor, iar tu niciodată nu m-ai lăsat singură atunci când am avut nevoie de tine. Poate că nu e decât o iluzie de-a mea, dar vreau să știi că ai fost unealta din mâna lui Dumnezeu. Și mi-ar plăcea să fii invitatul meu în această noapte.

Avea de gând să ceară două whisky-uri, ca de obicei, însă el se ridică, merse până la bar și se întoarse cu o sticlă de vin, una de apă minerală și două pahare.

— În Persia Antică, spuse, atunci când două persoane se întâlneau ca să bea împreună, una dintre ele, de regulă cel care invita, era ales Regele Nopții.

Nu știa dacă vocea îi suna ferm. Era un bărbat îndrăgostit, iar energia Bridei se schimbase.

Împinse spre ea vinul și apa minerală.

— Regelui Nopții îi revenea să decidă tonul conversației. Dacă punea în primul pahar mai multă apă decât vin, însemna că urmau să vorbească despre lucruri serioase. Dacă punea în cantități egale, vorbeau despre lucruri serioase și despre lucruri plăcute. În sfârșit, dacă umple paharul de vin și lasă să curgă doar câteva picături de apă, noaptea trebuia să fie relaxantă, plăcută.

Brida umplu paharele cu vârf și picură numai un strop de apă în fiecare.

— Am venit doar să-ți mulțumesc, repetă ea. M-ai învățat că viața este un act de credință și că eu sunt demnă de această căutare. Asta m-a ajutat mult în drumul pe care l-am ales.

Băură împreună, dintr-o sorbitură, primul pahar. El, pentru că era încordat. Ea, pentru că era relaxată.

— Subiecte ușoare, nu? repetă Brida.

Magul spuse că ea era Regele Nopții și că trebuia să aleagă subiectul conversației.

— Vreau să știu câte ceva despre viața ta personală. Vreau să știu dacă, vreodată, ai avut o poveste de dragoste cu Wicca.

El făcu semn din cap că da. Brida simți o gelozie inexplicabilă – dar nu știa dacă era geloasă pe el sau pe ea.

— Dar niciodată nu ne-am gândit să rămânem împreună, continuă el. Amândoi cunoșteam Tradițiile. Amândoi știam că nu întâlniserăm Cealaltă Parte.

„N-aș vrea să aflu secretul punctului luminos", se gândi Brida, deși știa că era inevitabil. Dragostea între vrăjitori avea lucruri de genul ăsta.

Mai bău încă puțin. Se apropia de obiectivul ei, mai era puțin până la echinocțiul de primăvară și putea să se relaxeze. De mult timp nu-și mai îngăduise să bea fără măsură. Acum nu mai trebuia decât să viseze o rochie.

Continuară să discute și să bea. Brida voia să se întoarcă din nou la subiect, însă trebuia ca și el să se simtă în largul lui. Avea grijă ca cele două pahare să fie tot timpul pline, iar prima sticlă se termină în mijlocul unei discuții despre greutățile de a trăi într-un sat mic ca acela. Pentru cei de acolo, Magul avea legături cu diavolul.

Brida se simțea importantă și se bucura: în mod evident, el era foarte singur. Poate că nimeni din acel sat nu-i adresa vreun alt cuvânt în afara formulelor de politețe. Deschiseră o altă sticlă, iar ea constată cu surprindere că și un Mag, un bărbat care-și petrecea ziua întreagă în păduri în căutarea comuniunii cu Dumnezeu, era în stare să bea și să se îmbete.

Când se termină și a doua sticlă, deja uitase că era acolo doar pentru a-i mulțumi bărbatului din fața ei. Relația sa cu el – înțelegea acum – era o provocare ascunsă. Nu îi plăcea să-l privească ca pe un bărbat obișnuit, și o amenința acest pericol. Prefera imaginea înțeleptului care a condus-o până la o cabană din vârful copacilor, care petrecea ore-n șir contemplând apusul de soare.

Începu să vorbească despre Wicca pentru a vedea dacă el reacționa în vreun fel. Îi spuse că este o Maestră excelentă, că o învățase tot ce avea nevoie să știe până în acel moment – însă într-o formă așa de subtilă, încât i se părea că știuse întotdeauna tot ce învăța.

— Dar tu întotdeauna ai știut, spuse Magul. Asta e Tradiția Soarelui.

„Nu poate recunoaște că Wicca este o bună Maestră", se gândi Brida. Bău încă un pahar de vin și continuă să vorbească despre Maestra sa. Magul nu mai reacționa.

— Vorbește-mi despre dragostea dintre voi, spuse ea, ca să vadă dacă reușea să-l provoace.

Nu voia să știe, de fapt, nu i-ar plăcea să știe. Dar era modul cel mai potrivit de a obține vreo reacție.

— Iubire de tineri. Făceam parte dintr-o generație care nu cunoștea limite, căreia îi plăceau Beatles și Rolling Stones.

Rămase surprinsă să audă asta. Băutura, în loc s-o relaxeze, o făcea să devină încordată. Mereu a vrut să pună aceste întrebări, iar acum își dădea seama că răspunsurile nu-i provocau nici o mulțumire.

— Atunci ne-am întâlnit, continuă el, fără să-i observe reacția. Amândoi ne căutam drumurile, iar ele s-au întâlnit când am mers să învățăm cu același Maestru. Împreună am cunoscut Tradiția Soarelui, Tradiția Lunii, și fiecare a devenit Maestru în felul său.

Brida se decise să cotinue subiectul. Două sticle de vin reușesc să transforme niște străini în prieteni din copilărie. Și dau curaj.

— De ce v-ați îndepărtat?

Fu rândul Magului să mai ceară o sticlă. Ea observă și deveni mai încordată. Nu i-ar plăcea deloc să afle că el încă mai era îndrăgostit de Wicca.

— Ne-am îndepărtat pentru că am aflat de Cealaltă Parte.

— Dacă nu ați fi știut despre punctele luminoase, și nici de sclipirea din ochi, ați mai fi împreună și azi?

— Nu știu. Știu doar că, dacă am fi rămas împreună, nu ar fi fost deloc bine pentru nici unul dintre

noi. Înțelegem viața și Universul abia atunci când ne întâlnim Cealaltă Parte.

Brida rămase un timp tăcută, neștiind ce să mai spună. Magul rupse tăcerea:

— Să ieșim, spuse el, după ce sorbi din cea de-a treia sticlă. Am nevoie de vânt și de aer rece.

„S-a îmbătat", se gândea Brida. „Și îi este teamă." Se simți mândră de ea – putea să reziste mai mult decât el la băutură și nu-i era deloc frică să piardă controlul. În acea seară ieșise ca să se distreze.

— Încă puțin. Eu sunt Regele Nopții.

Magul bău încă un pahar. Dar știa că ajunsese la limită.

— N-ai întrebat nimic despre mine, spuse ea, provocatoare. Nu ai nici o curiozitate sau poți „vedea" totul cu puterile tale?

Pentru o fracțiune de secundă, simți că mergea prea departe, dar nu mai conta. Observă numai că ochii magului se schimbaseră, aveau o strălucire complet diferită. Ceva în Brida păru că se deschide – sau, mai bine zis, avu senzația că zidul dintre ei se va prăbuși, și pe urmă totul va fi permis. Își aduse aminte de cealaltă întâlnire a lor, de dorința de a rămâne aproape de el și de răceala cu care o tratase. Acum înțelegea că nu era acolo, în acea noapte, pentru a-i mulțumi, ci pentru a se răzbuna. Pentru a-i spune că descoperise Forța cu un alt bărbat, un bărbat pe care-l iubea.

„De ce trebuie să mă răzbun pe el? De ce sunt furioasă pe el?"

Însă vinul nu o lăsa să-și răspundă.

Magul se uita la fată, iar dorința de a-și folosi Puterea îi dădea târcoale. Din cauza unei astfel de zile, cu mulți ani în urmă, întreaga viață i se schimbase. În acele timpuri, existau Beatles și Rolling Stones, da. Dar existau și oameni care căutau forțe necunoscute fără să creadă în ele, foloseau puteri magice pentru că se credeau mai puternici decât puterile înseși și erau siguri că puteau să părăsească Tradiția când credeau că au învățat destul. El a fost unul dintre aceștia. A intrat în lumea sfântă prin Tradiția Lunii, învățând ritualuri și traversând puntea care leagă vizibilul cu invizibilul.

Mai întâi s-a ocupat de aceste forțe singur, doar cu ajutorul cărților. Apoi l-a întâlnit pe Maestrul său. Chiar la prima întâlnire, Maestrul i-a spus că o să învețe mai bine Tradiția Soarelui – însă Magul nu voia. Tradiția Lunii era mai fascinantă, implica ritualurile antice și înțelepciunea timpului. Atunci, Maestrul l-a învățat Tradiția Lunii – explicându-i că poate acela era drumul pe care trebuia să-l facă ca să ajungă la Tradiția Soarelui.

Era sigur pe el, sigur pe viață, sigur de cuceririle sale. Avea o strălucită carieră profesională în față, și se gândea să folosească Tradiția Lunii pentru a-și atinge scopurile. Pentru a avea acest drept, vrăjitoria cerea să fie consacrat mai întâi ca Maestru. Și, în al

doilea rând, să respecte singura limită care le era impusă Maeștrilor Tradiției Lunii: să nu schimbe dorința celorlalți. Putea să-și deschidă drumul în această lume folosindu-și cunoștințele magice, însă nu putea să-i îndepărteze pe ceilalți de drumul lor, și nici să-i oblige să meargă alături de el. Aceasta era singura interdicție, singurul pom al cărui fruct nu se putea mânca.

Și totul a mers bine, până când s-a îndrăgostit de o discipolă a Maestrului său, și ea s-a îndrăgostit de el. Ambii cunoșteau Tradițiile; el știa că nu era bărbatul ei, iar ea știa că nu era femeia lui. Dar s-au dăruit unul altuia, lăsând în mâinile vieții responsabilitatea de a-i despărți atunci când va veni momentul. În loc să le domolească pasiunea, asta îi făcu să trăiască fiecare clipă ca și cum ar fi fost ultima, iar dragostea dintre ei a ajuns să aibă acea intensitate a lucrurilor care au devenit eterne pentru că știu că vor muri.

Până când ea a întâlnit un alt bărbat. Un bărbat care nu cunoștea Tradițiile și care nici nu avea punctul luminos pe umăr sau ochii cu strălucirea care dezvăluie Cealaltă Parte. Însă ea s-a îndrăgostit, căci dragostea nu respectă nici o lege; pentru ea, timpul său cu Magul ajunsese la final.

Au discutat, s-au certat, el a cerut și a implorat. S-a supus tuturor umilințelor la care se supun cei îndrăgostiți. A învățat lucruri pe care niciodată nu visase să le învețe prin dragoste: așteptarea, teama și acceptarea. „El nu are lumina pe umăr, mi-ai spus", încerca el s-o convingă. Însă pentru ea nu conta – înainte de a-și cunoaște Cealaltă Parte, voia să cunoască bărbații și lumea.

Magul stabili o limită pentru durerea sa. Când o va atinge, o va uita pe această femeie. Această

limită îl ajunse într-o zi, dintr-un motiv de care nu-și aducea aminte acum – dar, în loc s-o uite, a descoperit că Maestrul său avea dreptate – emoțiile sunt sălbatice și ai nevoie de înțelepciune pentru a le controla. Pasiunea lui era mai puternică decât toți anii petrecuți în studiul Tradiției Lunii, mai puternică decât autocontrolul mental învățat, decât disciplina rigidă la care trebuise să se supună pentru a ajunge unde a ajuns. Pasiunea era o forță oarbă și îi șoptea la ureche că nu putea s-o piardă pe acea femeie.

Nu putea să facă nimic împotriva ei; și ea era o maestră, la fel ca el, și își cunoștea destinul din multe încarnări, unele pline de recunoaștere și glorie, altele marcate de foc și suferință. Știa să se apere.

Totuși, în lupta furioasă a pasiunii sale, mai era și o a treia persoană. Un bărbat prins în misterioasa tramă a destinului, pânza de păianjen pe care nici măcar magii și vrăjitoarele nu sunt în stare să o înțeleagă. Un bărbat obișnuit, poate la fel de îndrăgostit ca și el de acea femeie, care voia s-o vadă fericită, dorind să-i ofere ce-i mai bun. Un bărbat obișnuit, pe care intențiile misterioase ale Providenței îl atrăseseră dintr-odată în mijlocul luptei furioase dintre un bărbat și o femeie care cunoșteau Tradiția Lunii.

Într-o noapte, când nu mai reușea să-și controleze durerea, a mâncat fructul din pomul interzis. Folosind puterile și cunoștințele învățate de la înțelepciunea Timpului, el îndepărtă pe acel bărbat de femeia pe care o iubea.

Nu știa nici până azi dacă ea aflase; poate se plictisise deja de noua ei cucerire, și nu acordase

prea multă importanță celor întâmplate. Însă Maestrul lui știa. Maestrul lui mereu știa totul, iar Tradiția Lunii era necruțătoare cu Inițiații săi care foloseau Magia Neagră pentru a se amesteca în cea mai importantă și mai vulnerabilă trăire a oamenilor: dragostea.

Confruntându-se cu Maestrul, înțelese că jurământul sfânt pe care-l făcuse era imposibil să fie rupt. A înțeles că forțele, pe care credea că le domină și le folosește, erau mult mai puternice decât el. A înțeles că se afla pe un drum pe care îl alesese, dar nu era un drum ca oricare altul; era imposibil să fie întrerupt. A înțeles că în această încarnare nu avea cum să se îndepărteze de el.

Greșise și trebuia să plătească un preț. Iar prețul a fost să bea cel mai crud venin – singurătatea – până când Dragostea o să înțeleagă că el era din nou Maestru. Atunci, aceeași Dragoste pe care o rănise avea să-l elibereze, arătându-i în sfârșit Cealaltă Parte.

— Nu ai întrebat nimic despre mine. Nu ai nici o curiozitate sau poți „vedea" totul cu puterile tale?

Toată viața îi trecu prin fața ochilor într-o fracțiune de secundă, destul cât să decidă dacă lăsa lucrurile să decurgă așa cum decurgeau în Tradiția Soarelui sau trebuia să vorbească despre punctul luminos și să intervină în destin.

Brida dorea să fie vrăjitoare, dar încă nu era. Își aduse aminte de cabana din vârful copacului, unde era să-i vorbească despre asta – acum, aceeași tentație se repeta, pentru că el își coborâse spada, uitase că diavolul sălășluiește în detalii. Oamenii sunt stăpânii propriului destin. Pot face mereu aceleași greșeli. Pot fugi oricând de ceea ce-și doresc și de ceea ce viața le pune în mod generos înainte.

Sau se pot dărui Providenței Divine, să prindă mâna lui Dumnezeu și să lupte pentru visurile lor, acceptând ca ele să ajungă mereu la ora potrivită.

— Să ieșim acum, repetă Magul.

Și Brida înțelese că vorbea serios.

Insistă să achite ea – doar era Regele Nopții. Se îmbrăcară și ieșiră în frig, dar frigul nu mai avea aceeași putere – mai erau câteva săptămâni până la venirea primăverii.

Merseră împreună până în stație. Era un autobuz gata să plece peste câteva minute. Frigul făcu ca

iritarea Bridei să fie înlocuită de o imensă confuzie, ceva ce nu putea să explice. Nu dorea să urce în acel autobuz – se simțea rău, întreaga seară părea compromisă, iar ea ar fi vrut să repare totul înainte să plece. Venise până acolo ca să-i mulțumească, și se purtase la fel ca la celelalte întâlniri.

Spuse că îi era greață, și nu se urcă în autobuz.

Trecură cincisprezece minute și veni alt autobuz.

— Nu vreau să merg acum, spuse ea. Nu pentru că mi-e rău de la băutură. Ci pentru că am stricat totul. Nu ți-am mulțumit cum trebuia.

— E ultimul autobuz din seara asta, spuse Magul.

— Iau un taxi mai târziu. Chiar dacă o să mă coste mult.

Când plecă autobuzul, Bridei îi păru rău că a rămas. Era confuză, habar n-avea ce-și dorea cu adevărat. „Sunt beată", se gândi.

— Să ne plimbăm puțin. Vreau să mă trezesc.

Merseră prin orășelul gol, cu felinarele aprinse și cu ferestrele stinse. „Nu e posibil. Am văzut strălucirea în ochii lui Lorens și totuși vreau să rămân aici cu acest bărbat." Era o femeie ordinară, schimbătoare, nedemnă de toate învățăturile și experiențele vrăjitoriei. Îi era rușine de ea însăși: câteva guri de vin și Lorens, Cealaltă Parte și tot ce învățase în Tradiția Lunii nu mai aveau importanță. Se gândi câteva clipe că poate se înșelase și strălucirea din ochii lui Lorens nu era chiar cea de care vorbea Tradiția Soarelui. Se păcălea singură: nimeni nu confundă scânteierea ochilor cu Cealaltă Parte.

Dacă ar vedea mai mulți bărbați într-o sală, iar Lorens ar fi unul dintre ei, fără să fi vorbit niciodată cu el până atunci, în momentul în care privirea ei s-ar intersecta cu a lui ar fi convinsă că se află în fața bărbatului vieții ei. Ar reuși să se apropie, el ar simți,

Celelalte Părți ajung mereu să se întâlnească. Înainte să audă despre asta, auzise deja de dragostea la prima vedere, pe care nimeni nu reușea s-o explice cum trebuie.

Oricine putea să recunoască acea strălucire, chiar și fără să trezească vreo forță magică. Ea cunoștea această strălucire înainte să afle de existența ei. Văzuse această strălucire, de exemplu, în ochii Magului, în după-amiaza în care au fost la bar pentru prima dată.

Se opri brusc.

„Sunt beată", se gândi ea din nou. Trebuia să uite totul repede. Trebuia să numere banii, să știe dacă avea destui pentru a se întoarce cu taxiul. Era foarte important.

Însă văzu strălucirea din ochii Magului. Strălucirea care arăta Cealaltă Parte a sa.

— Ești palidă, spuse Magul. Ai băut prea mult.

— O să treacă. Să ne așezăm puțin, că trece. Apoi merg acasă.

Se așezară pe o bancă, și ea răsturnă geanta ca să caute banii. Putea să se ridice de acolo, să ia un taxi și să plece pentru totdeauna; își cunoștea Maestra, știa care îi era drumul. Își cunoștea și Cealaltă Parte; dacă s-ar putea hotărî să se ridice de pe acea bancă și să plece, s-ar supune misiunii pe care Dumnezeu i-o destinase.

Dar avea 21 de ani. Și, la cei 21 de ani deja știa că era posibil să întâlnească două Alte Părți în aceeași încarnare, iar asta însemna durere și suferință.

Cum putea să fugă de asta?

— Nu merg acasă, spuse ea. O să rămân.

Ochii Magului străluciră și ceea ce era înainte speranță deveni acum certitudine.

S-au mai plimbat un timp. Magul văzu aura Bridei schimbându-și culoarea de multe ori, și se rugă ca ea să fie pe calea cea bună. Cunoștea tunetele și cutremurele care explodau în acel moment în sufletul Celeilalte Părți – așa era procesul de transformare. Așa se transformă pământul, stelele și oamenii.

Ieșiră din sat, și se aflau în plin câmp, mergând în direcția munților unde se întâlniseră mereu, când Brida îi ceru să se oprească.

— Să intrăm aici, spuse ea, îndreptându-se spre un drum care dădea în niște câmpuri semănate cu grâu.

Nu știa de ce se purta așa. Simțea că avea nevoie de forța naturii, de spiritele prietenoase care de la crearea lumii locuiau în toate locurile frumoase ale planetei. O lună imensă strălucea pe cer, luminând poteca și câmpul din jur.

Magul o urma fără să spună nimic. În străfundul inimii, îi mulțumea lui Dumnezeu că a crezut și pentru că nu-l lăsase să facă din nou aceeași greșeală, cum fusese tentat cu doar o clipă înainte de a primi ceea ce ceruse.

Intrară pe câmpul de grâu, pe care lumina lunii îl transforma într-o mare argintie. Brida mergea fără direcție, fără să aibă nici cea mai mică idee despre

următorul pas pe care avea să-l facă. Înăuntrul ei, o voce îi spunea că poate să meargă înainte, că era o femeie la fel de puternică ca și străbunele ei – și să nu-și facă griji, fiindcă ele erau acolo să-i călăuzească pașii și să o apere cu Înțelepciunea Timpului.

S-au oprit în mijlocul câmpului. Erau înconjurați de munți, iar pe unul din acești munți se afla stânca de unde se vedeau atât de bine apusul de soare, o cabană de vânător mai înaltă decât toate celelalte și un loc unde, într-o noapte, o fată se confruntase cu teroarea și întunericul.

„M-am dăruit", se gândi ea. „M-am dăruit și știu că sunt protejată." Se concentră asupra lumânării aprinse de acasă, sigiliul cu Tradiția Lunii.

— Aici e bine, spuse ea, oprindu-se.

Luă o crenguță și trasă un mare cerc pe jos, în timp ce rostea numele sfinte pe care le învățase de la Maestra sa. Nu avea pumnalul ritual, nu avea nici unul din obiectele sale sfinte, dar străbunele ei erau acolo, aducându-i aminte că, pentru a nu muri pe rug, își consacraseră ustensilele din bucătărie.

— Totul pe lume este sfânt, spuse.

Creanga devenise sacră.

— Da, confirmă Magul. Totul pe această lume este sfânt. Și un bob de nisip poate fi o punte către invizibil.

— Dar, în acest moment puntea către invizibil este Cealaltă Parte a mea, răspunse Brida.

Ochii i se umplură de lacrimi. Dumnezeu era drept.

Intrară amândoi în cerc, iar ea îl închise ritualic. Era un mod de apărare pe care magii și vrăjitoarele o utilizau din timpuri imemoriale.

— Ți-ai arătat generos lumea, spuse Brida. Fac asta acum, un ritual, pentru a arăta că eu îi aparțin.

Ea ridică brațele către lună și invocă forțele magice ale naturii. De multe ori își văzuse Maestra făcând asta, când mergeau în pădure – însă acum ea era cea care făcea invocația, sigură că nimic nu putea să iasă greșit. Forțele îi spuneau că nu avea nevoie să învețe nimic, era de ajuns să-și amintească de multele vremuri și de multele vieți ca vrăjitoare. Se rugă atunci ca recolta să fie bogată și ca acel câmp să fie mereu fertil. Acolo era ea, preoteasa care, în alte timpuri, unise cunoașterea pământului cu transformarea semințelor, rugându-se în timp ce bărbatul ei lucra pământul.

Magul o lăsă pe Brida să facă primii pași. Știa că, la un moment dat, trebuia să preia controlul; dar avea nevoie și să lase întipărit în spațiu și în timp că ea începuse. Maestrul său, care în acea clipă rătăcea așteptându-și următoarea viață, cu siguranță era prezent în câmpul de grâu, la fel cum fusese și în bar, la ultima sa încercare – și în mod sigur se bucura că învățase din suferință. Ascultă în liniște invocațiile Bridei, până când ea se opri.

— Nu știu de ce am făcut asta. Dar îmi îndeplinesc partea mea.

— Iar eu voi continua, spuse el.

Atunci se întoarse spre nord și imită cântecul păsărilor care acum existau numai în legende și mituri. Doar acest detaliu lipsea – Wicca era o bună Maestră și o învățase aproape totul, mai puțin finalul.

După invocarea pelicanului sfânt și a păsării phoenix, întregul cerc se umplu de lumină, o lumină misterioasă, care nu lumina nimic în jur, dar care, cu toate astea, era o lumină. Magul se uită la Cealaltă Parte a lui, și ea era acolo, strălucind intens în corpul ei etern, cu aura în întregime aurie și cu filamente

de lumină care-i ieșeau din buric și din cap. Știa că și ea vedea același lucru, și vedea și punctul luminos deasupra umărului său stâng, deși puțin neclar din cauza vinului pe care-l băuseră înainte.

— Cealaltă Parte a mea, spuse ea încet când observă punctul.

— Voi merge cu tine prin Tradiția Lunii, spuse Magul. Și imediat câmpul de grâu din jur se transformă într-un deșert cenușiu unde se afla un templu cu femei îmbrăcate în alb, care dansau în fața imensei uși de la intrare. Brida și Magul le priveau din vârful unei dune, iar ea nu știa dacă oamenii de jos puteau s-o vadă.

Brida îl simțea pe Mag alături, voia să-l întrebe ce însemna acea viziune, dar nu putea scoate nici un sunet. El recunoscu teama din privirea ei și se întoarseră la cercul de lumină din câmpul de grâu.

— Ce a fost asta? întrebă ea.

— Un dar pentru tine din partea mea. Este unul dintre cele unsprezece temple secrete ale Tradiției Lunii. Un dar făcut din dragoste, din bucuria că exiști, și pentru că eu am așteptat atâta timp ca să te întâlnesc.

— Ia-mă cu tine, spuse ea. Învață-mă să merg prin lumea ta.

Și amândoi călătoriră în timp, în spațiu, în Tradiții. Brida văzu câmpuri înflorite, animale pe care le cunoștea numai din cărți, castele misterioase și orașe care păreau că plutesc în nori de lumină. Cerul se ilumină în întregime, în timp ce Magul desena pentru ea, peste câmpul de grâu, simbolurile sfinte ale Tradiției. La un moment dat păreau că se află la unul din polii Pământului, totul era acoperit de gheață, dar era o cu totul altă planetă; alte ființe, mai

mici, cu degete mai lungi și ochi diferiți, lucrau într-o imensă navă spațială. Ori de câte ori încerca să-i vorbească, imaginile dispăreau și erau înlocuite de altele. Brida înțelese, cu sufletul ei de femeie, că acel bărbat îi arăta tot ce învățase el până atunci, învățături pe care le păstrase tot acest timp pentru a i le dărui. Însă el putea să i se dăruiască fără teamă, pentru că era Cealaltă Parte a ei. Putea să meargă cu el prin Câmpiile Elizee, unde se aflau sufletele iluminate și unde ajung din când în când sufletele care încă sunt în căutarea luminii, pentru a se hrăni cu speranță.

Nu știa să spună cât timp trecuse până când se văzu din nou cu ființa luminoasă înăuntrul cercului trasat de ea. Mai cunoscuse dragostea și alte dăți, dar până în acea noapte dragostea însemna și teamă. Această teamă, oricât de mică ar fi fost, era ca un văl – putea să vadă prin el aproape totul, mai puțin culorile. Și, în acel moment, cu Cealaltă Parte alături, înțelegea că dragostea era un sentiment strâns legat de culori – mii de curcurbee suprapuse.

„Câte lucruri am pierdut din teama de a pierde", se gândi ea, privind curcubeul.

Era culcată, ființa luminoasă deasupra ei, cu un punct luminos deasupra umărului său stâng, iar filamentele luminoase îi ieșeau din cap și din buric.

— Voiam să vorbesc cu tine și nu reușeam, spuse ea.

— Din cauza băuturii, răspunse el.

Pentru Brida asta era o amintire îndepărtată: bar, vin și senzația că era iritată de un sentiment ce nu mai avea răbdare.

— Îți mulțumesc pentru viziuni.

— N-au fost viziuni, spuse ființa luminoasă. Ai văzut înțelepciunea Pământului și a unei planete îndepărtate.

Brida nu voia să vorbească despre asta. Nu voia cursuri. Voia să păstreze ceea ce văzuse.

— Și eu sunt luminoasă?

— La fel ca mine. Aceeași culoare, aceeași lumină. Și aceleași fâșii de energie.

Acum culoarea era aurie, iar fâșiile de energie care ieșeau din buric și din cap aveau o culoare de un albastru deschis, strălucitor.

— Simt că eram pierduți și că acum suntem salvați, spuse Brida.

— Sunt obosit. Trebuie să ne întoarcem. Și eu am băut mult.

Brida știa că, undeva, exista o lume cu baruri, câmpuri de grâu și stații de autobuz. Dar nu voia să se întoarcă în ea – tot ce-și dorea era să rămână acolo pentru totdeauna. Auzi o voce îndepărtată făcând invocații, în timp ce lumina din jurul ei scădea – până se stinse în întregime. O lună enormă se aprinse din nou pe cer, luminând câmpul. Erau goi și îmbrățișați. Nu simțeau nici frig și nici rușine.

Magul îi ceru Bridei să închidă ritualul, fiindcă ea îl începuse. Brida pronunță cuvintele pe care le știa, iar el o ajută. Când formulele au fost spuse până la sfârșit, el deschise cercul magic. Se îmbrăcară și se așezară pe jos.

— Să plecăm de aici, spuse Brida, după un anumit timp. Magul se ridică și ea îl însoți. Nu știa ce să spună – nu avea chef de vorbă, și nici el. Își declaraseră dragostea și acum, ca orice cuplu care trece prin această experiență, nu reușeau să se privească în ochi.

Magul a fost cel care a spart tăcerea.

— Trebuie să te întorci în oraș. Știu unde găsim un taxi.

Brida nu știa dacă era dezamăgită sau ușurată. Senzația de euforie începea să fie înlocuită de greață și durere de cap. Era sigură că ar fi fost o companie foarte neplăcută în acea noapte.

— Bine, răspunse ea.

Schimbară încă o dată direcția și se întoarseră în oraș. El chemă un taxi de la o cabină telefonică. Apoi rămaseră așezați în drum, în timp ce așteptau mașina.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru această noapte, spuse ea.

El nu zise nimic.

— Nu știu dacă sărbătoarea echinocțiului este o sărbătoare numai pentru vrăjitoare. Dar va fi o zi importantă pentru mine.

— O sărbătoare e o sărbătoare.

— Atunci mi-ar plăcea să te invit.

El făcu un gest, ca și cum ar fi vrut să schimbe subiectul. Probabil că se gândea în acel moment la același lucru ca și ea – cât de greu e să te desparți de Cealaltă Parte, după ce o întâlnești. Și-l imagina ducându-se acasă, singur, întrebându-se când o va vedea din nou. Ea o să se întoarcă – pentru că așa îi poruncea inima. Totuși, singurătatea pădurilor este mai greu de suportat decât singurătatea orașelor.

— Nu știu dacă dragostea apare brusc, continuă Brida. Dar știu că sunt deschisă pentru ea. Sunt pregătită pentru ea.

Taxiul ajunse. Brida îl privi încă o dată pe Mag, și simți că el era cu câțiva ani mai tânăr.

— Și eu sunt pregătit pentru Dragoste – fu tot ce a spus.

Bucătăria era mare, iar razele soarelui intrau prin ferestrele imaculate.

— Ai dormit bine, draga mea?

Mama îi puse pe masă ciocolata caldă, pâinea prăjită și brânza. Apoi se întoarse la aragaz pentru a-i pregăti ouă cu șuncă.

— Am dormit. Vreau să știu dacă e gata rochia. Am nevoie de ea pentru petrecerea de poimâine.

Mama îi aduse ouăle cu șuncă și se așeză. Știa că ceva nu era în regulă cu fiica ei, dar nu putea să facă nimic. De ceva timp nu mai vorbea cu ea ca altădată. Era o lume nouă afară, pe care ea încă nu o cunoștea.

Își iubea fiica și se temea pentru ea, fiindcă era singură în această lume nouă.

— Rochia va fi gata, mami? insistă Brida.

— Înainte de prânz, răspunse ea.

Interesul Bridei o bucura. Cel puțin în anumite privințe lumea nu se schimbase. Mamele continuau să rezolve anumite probleme ale fiicelor.

Ezită puțin. Însă până la urmă întrebă.

— Cum merge cu Lorens, draga mea?

— Bine. Vine azi după-amiază să mă ia.

Rămase ușurată și tristă în același timp. Problemele inimii rănesc sufletul, iar ea îi mulțumi lui

Dumnezeu că fiica sa nu avea astfel de probleme. Dar, pe de altă parte, acesta era, poate, singurul lucru în care putea s-o ajute – dragostea s-a schimbat foarte puțin de-a lungul timpului.

Ieșiră să se plimbe puțin în orășelul în care Brida își petrecuse toată copilăria. Casele continuau să fie la fel, oamenii încă făceau aceleași lucruri. Fiica ei se întâlni cu niște prietene din liceu care acum lucrau la singura bancă din localitate sau la papetărie. Toți se cunoșteau acolo și o salutau pe Brida; unii se minunau cât de mult crescuse, alții țineau să-i spună că devenise o femeie frumoasă. Băură un ceai la zece dimineața, la același restaurant unde obișnuia să meargă sâmbăta, înainte să-și cunoască soțul – căutând o întâlnire, o pasiune neașteptată, ceva care să rupă brusc șirul zilelor care erau toate la fel.

Mama se uită din nou la fiica ei, în timp ce discutau despre noutățile din viețile persoanelor din oraș. Brida continua să fie interesată de asta, iar ea se bucură.

— Am nevoie de rochie azi, repetă Brida.

Părea tristă, dar nu din cauza rochiei. Știa că mama i-ar fi satisfăcut orice dorință.

Trebuia să riște din nou. Să pună întrebările pe care copiilor nu le place niciodată să le audă, pentru că sunt persoane independente, libere, capabile să-și rezolve treburile.

— Ai vreo problemă, draga mea?

— Ai iubit vreodată doi bărbați, mami?

Se simțea un ton provocator în vocea ei, ca și cum numai lumea ei ar fi fost presărată cu capcane.

Mama cufundă o madlenă în ceașca cu ceai și mâncă încet. Ochii săi căutau un timp aproape pierdut.

— Da. Am iubit.

Brida se opri și se uită la ea speriată.

Mama îi zâmbi și o invită să continue plimbarea.

— Tatăl tău a fost prima și cea mai mare dragoste a mea, spuse ea, când ieșiră din restaurant. Sunt fericită alături de el. Am avut tot ceea ce am visat când eram mult mai tânără decât tine. În acea vreme, și eu, și prietenele mele credeam că singura rațiune a vieții era dragostea. Cine nu reușea să găsească pe cineva nu putea spune că își realizase visurile.

— Întoarce-te la subiect, mami!

Brida era nerăbdătoare.

— Aveam mai multe visuri. De exemplu, visam să fac același lucru pe care l-ai făcut și tu: să merg într-un oraș mare, să cunosc lumea care se afla dincolo de limitele satului meu. Singurul mod de a face ca părinții să-mi accepte decizia era să spun că trebuia să studiez, să urmez un curs care nu exista în împrejurimi. N-am dormit nopți la rând, gândindu-mă la discuția cu ei. Plănuiam fiecare frază pe care urma s-o spun, ce aveau ei să răspundă și cum trebuia să argumentez apoi.

Mama ei nu-i vorbise niciodată despre asta. Brida ascultă înduioșată și simți o părere de rău. Poate că amândouă au trăit de multe ori aceleași lucruri, dar fiecare era prinsă în lumea ei și în valorile ei.

— Cu două zile înainte de discuția plănuită, l-am cunoscut pe tatăl tău. L-am privit în ochi și am văzut în ei o strălucire specială, ca și cum aș fi întâlnit omul

pe care îmi doream cel mai mult să-l întâlnesc în viață.

— Cunosc asta, mami.

— După ce l-am cunoscut pe tatăl tău, am înțeles că se terminase căutarea mea. Nu mai aveam nevoie de o explicație pentru lume, și nici nu mă mai simțeam frustrată că trăiam aici, printre aceleași persoane, și făcând aceleași lucruri. Fiecare zi a devenit diferită, din cauza imensei iubiri pe care o aveam unul față de celălalt. Ne-am logodit și ne-am căsătorit. Niciodată nu i-am vorbit despre visele mele de a locui într-un oraș mare. Pentru că, dintr-odată, lumea întreagă încăpea în satul meu. Dragostea explica viața mea.

— Ai spus ceva și de un alt bărbat, mamă.

— Vreau să-ți arăt ceva.

Merseră amândouă până la începutul unei scări care ducea la singura biserică catolică din acel loc, construită și distrusă în mai multe războaie religioase. Brida mergea acolo în fiecare duminică la slujbă, urca acele trepte – când era copil – și era un adevărat supliciu. La începutul fiecărei balustrade se afla o statuie a unui sfânt – Sfântul Pavel la stânga, apostolul Santiago la dreapta – destul de distruse de timp și de turiști. Pe jos erau frunze uscate, ca și cum, în acel loc, ar fi ajuns toamna, în locul primăverii.

Biserica se afla în vârful colinei, și nu se vedea de unde erau ele, din cauza copacilor. Mama se așeză pe prima treaptă și o invită pe Brida să facă același lucru.

— Aici a fost, spuse mama. Într-o zi, dintr-un motiv pe care nu reușesc să mi-l aduc aminte, am simțit nevoia să mă rog. Aveam nevoie să rămân singură, și am considerat că biserica ar fi locul cel mai potrivit. Când am ajuns aici, totuși, am întâlnit un bărbat. Stătea acolo unde stai tu, cu două valize lângă el, și părea pierdut – căutând disperat ceva într-o carte pe care o ținea în mână. Am crezut că era un turist care căuta un hotel și m-am hotărât să mă apropii. I-am vorbit. S-a speriat puțin la început,

dar s-a obișnuit imediat cu mine. Mi-a spus că nu se pierduse. Era arheolog și conducea mașina spre nord – unde găsiseră niște ruine – când i se oprise motorul. Un mecanic era deja pe drum, iar el profita de așteptare pentru a cunoaște biserica. Mi-a pus întrebări despre locuitorii de aici, despre satele din jur și despre monumentele istorice. Dintr-odată, problemele pe care le aveam în acea după-amiază au dispărut ca prin miracol. Mă simțeam utilă și am început să-i povestesc tot ce știam, înțelegând că anii pe care îi trăisem în această regiune aveau un sens. În fața mea se afla un bărbat care studia oamenii și popoarele, care era capabil să păstreze pentru totdeauna, pentru toate generațiile viitoare, tot ceea ce am auzit eu sau am descoperit de când eram copil. Acel bărbat de pe scară m-a făcut să înțeleg că eram importantă pentru lume și pentru istoria ținutului meu. Am simțit că aveam un rost pe lume, iar asta e una dintre cele mai plăcute senzații pe care un om o poate avea. Când am am terminat de vorbit despre biserică, am continuat să discutăm despre alte lucruri. Eu i-am spus cât mă mândream de orașul meu, iar el mi-a răspuns, cu fraza unui scriitor, al cărui nume nu mi-l aduc aminte, spunând că „satul tău îți dă puterea universală".

— Lev Tolstoi, spuse Brida.

Însă mama ei călătorea în timp; așa cum făcuse și ea într-o zi. Numai că nu avea nevoie de catedrale în spațiu, biblioteci subterane și cărți prăfuite; era de ajuns amintirea unei după-amiezi de primăvară și a unui bărbat cu valizele pe scări.

— Am stat de vorbă un timp. Aveam toată după-amiaza liberă, dar în orice moment putea să ajungă și mecanicul. M-am hotărât să profit din plin

de fiecare secundă. L-am întrebat despre lumea lui, despre săpături și despre provocarea de a trăi căutând trecutul în prezent. El mi-a vorbit despre războinicii, despre înțelepții și despre piratii care au locuit pe pământurile noastre. Când mi-am revenit, soarele era aproape la orizont, și niciodată, în toată viața mea, o după-amiază nu trecuse așa de repede. Am înțeles că el simțea același lucru. Mereu îmi punea întrebări, dorind să continue discuția, ca să nu-mi dea timp să spun că trebuia să plec. Vorbea fără să se oprească, povestea tot ce trăise până în acea zi și voia să știe tot despre mine. Am observat dorința în ochii lui, chiar dacă eu aveam, la acea vreme, aproape dublul vârstei pe care o ai tu acum. Era primăvară, în aer se simțea un miros plăcut de lucruri noi, și m-am simțit din nou tânără. Există aici o floare care apare numai toamna; ei bine, în acea după-amiază m-am simțit ca acea floare. Ca și cum, dintr-odată, în toamna vieții mele, când credeam că trăisem tot ce puteam trăi, a apărut acel bărbat de pe scări numai ca să-mi arate că nici un sentiment, nici dragostea, nu îmbătrânește odată cu corpul. Sentimentele fac parte dintr-o lume pe care eu n-o cunosc, dar e o lume în care nu există timp, nici spațiu și nici hotare.

Rămase tăcută un timp. Privirea ei era încă pierdută în depărtare, în acea primăvară.

— Acolo eram eu, ca o adolescentă de 38 de ani, simțindu-mă din nou dorită. El nu voia să plec. Până când, la un moment dat, s-a oprit din vorbit. S-a uitat în adâncul ochilor mei și a zâmbit. Ca și cum ar fi înțeles cu inima la ce mă gândeam eu și ar fi

dorit să-mi spună că da, într-adevăr, eram foarte importantă pentru el. Am rămas un timp tăcuți și apoi ne-am luat rămas-bun. Mecanicul nu venise. Multe zile m-am întrebat dacă acel bărbat chiar exista, sau era un înger pe care Dumnezeu mi-l trimisese ca să-mi arate lecțiile tainice ale vieții. Într-un târziu, am ajuns la concluzia că existase. Un bărbat care m-a iubit, chiar și pentru o după-amiază, iar în acea după-amiază mi-a dăruit tot ceea ce păstrase o viață întreagă – luptele sale, extazul, dificultățile și visurile lui. Și eu mă dăruisem cu totul în acea după-amiază – i-am fost însoțitoare, soție ascultătoare, amantă. În câteva ore, am putut să trăiesc dragostea unei vieți întregi.

Mama se uită la fiica ei. I-ar fi plăcut ca ea să înțeleagă totul. Însă, în fond, credea că Brida trăia într-o lume în care acest tip de dragoste nu-și mai avea locul.

— Niciodată nu am încetat să-l iubesc pe tatăl tău, nici măcar o zi, încheie ea. El întotdeauna mi-a fost alături, mi-a dat tot ce-a fost mai bun, iar eu vreau să fiu alături de el până la sfârșitul zilelor mele. Însă inima e un mister, iar eu niciodată nu voi înțelege ce s-a întâmplat. Ceea ce știu e că acea întâlnire m-a lăsat mai încrezătoare în mine însămi, arătându-mi că încă sunt în stare să iubesc și să fiu iubită, și m-a mai învățat ceva ce n-o să uit niciodată: când găsești un lucru important în viață, nu înseamnă că trebuie să renunți la toate celelalte. Din când în când îmi mai aduc aminte de el. Mi-ar plăcea să știu unde este, dacă a descoperit ce căuta în acea după-amiază, dacă trăiește sau dacă Dumnezeu a avut grijă de sufletul lui. Știu că n-o să-l mai văd niciodată – de-asta l-am iubit cu atâta forță și cu atâta certitudine. Pentru că nu puteam niciodată să-l pierd; mi s-a dăruit în totalitate în acea după-amiază.

Se ridică.

— Cred că trebuie să merg acasă și să-ți termin rochia, spuse ea.

— Mai rămân puțin aici, răspunse Brida.

Se apropie de fiica ei și o sărută cu toată afecțiunea.

— Mulțumesc că m-ai ascultat. A fost prima dată când am vorbit despre asta. Întotdeauna mi-a fost frică să nu mor cu povestea asta în mine, pentru că ar fi dispărut pentru totdeauna de pe fața pământului. Acum o vei păstra tu în locul meu.

Brida urcă scările și se opri în fața bisericii. Clădirea, mică și rotundă, era marea mândrie a regiunii; a fost unul din primele locuri sfinte ale creștinismului de pe acele pământuri și, în fiecare an, studenți și turiști veneau s-o viziteze. Nu mai exista nimic din construcția din secolul al V-lea, cu excepția unor bucăți din partea de jos; totuși, fiecare distrugere lăsa câte o parte intactă, iar vizitatorul putea să vadă istoria diverselor stiluri arhitectonice într-o singură construcție.

Înăuntru cânta orga, iar Brida rămase un timp să asculte muzica. În acea biserică lucrurile erau bine explicate, universul era exact în locul în care trebuia să fie, iar cine intra pe porțile ei nu avea de ce să-și mai facă griji pentru nimic. Acolo nu existau forțe misterioase care erau deasupra oamenilor, nopți întunecate în care trebuia să crezi fără să înțelegi. Nu se mai vorbea despre focuri, iar religiile din toată lumea conviețuiau ca și cum ar fi fost una, legându-l din nou pe om de Dumnezeu. Țara ei încă era o excepție în această conviețuire pașnică – în nord, oamenii se omorau în numele credinței. Dar avea să se termine peste câțiva ani; Dumnezeu era aproape explicat. El era un tată generos, toți erau salvați.

„Sunt o vrăjitoare", își spuse ea, luptând împotriva impulsului din ce în ce mai puternic de a intra. Tradiția Sa era acum diferită și, chiar dacă era același Dumnezeu, trecând pragul acelei uși ar fi profanat un loc și ar fi fost profanată de el.

Își aprinse o țigară și privi în zare, încercând să nu se mai gândească la asta. Încercă să se concentreze asupra mamei sale. Simțea dorința de a se întoarce în fugă acasă, să o ia în brațe și să-i povestească că peste două zile urma să fie inițiată în Marile Mistere ale vrăjitoriei. Că făcuse călătorii în timp, că acum cunoștea forța sexului, că era în stare să știe ce era în vitrina unui magazin, folosind numai tehnicile Tradiției Lunii. Voia dragoste și înțelegere, pentru că și ea avea povești pe care nu le putea povesti nimănui.

Orga se opri, iar Brida auzi din nou vocile orașului, cântecul păsărilor, vântul care sufla printre ramuri și anunța venirea primăverii. În spatele bisericii, o ușă se deschise și se închise – ieșise cineva. Pentru un moment, se văzu din nou într-o duminică oarecare din copilăria ei, în picioare, acolo unde stătea acum, plictisită că liturghia era lungă, iar duminica era singura zi în care putea să alerge pe câmpuri.

„Trebuie să intru." Poate că mama ei ar fi înțeles ce simțea; însă în acel moment ea era departe. Avea în fața ei o biserică goală. Niciodată n-o întrebase pe Wicca care este rolul creștinismului în tot ce se petrecea. Avea impresia că, dacă ar intra pe acea ușă, și-ar trăda surorile arse pe rug.

„Totuși, și eu am fost arsă pe rug", își spuse ea. Își aduse aminte de rugăciunea pe care Wicca o făcuse în ziua în care s-a comemorat martiriul vrăjitoarelor.

În acea rugăciune, i-a pomenit pe Isus și pe Fecioara Maria. Iubirea era mai presus de toate, iar iubirea nu avea ură – ci doar greșeli. Poate că într-o anumită epocă, bărbații au hotărât să fie reprezentanții lui Dumnezeu – și au făcut niște greșeli.

Însă Dumnezeu nu avea nimic de-a face cu asta.

Nu era nimeni acolo înăuntru, când în sfârșit intră. Câteva lumânări aprinse arătau că, în acea dimineață, cineva se îngrijise să își reînnoiască legământul cu o forță pe care doar o simțea – și, în acest fel, a trecut puntea dintre vizibil și invizibil. Își regretă gândurile dinainte: nici acolo nu era explicat nimic, iar oamenii trebuiau să riște, să se cufunde în Noaptea Întunecată a Credinței. În fața ei, cu brațele deschise pe cruce, se afla acel Dumnezeu care părea prea simplu.

Nu putea s-o ajute. Ea era singură în deciziile sale, și nimeni nu putea s-o ajute. Trebuia să învețe să-și asume riscuri. Nu avea aceleași certitudini că Isus își cunoștea misiunea, pentru că era fiul lui Dumnezeu. Niciodată nu a greșit. Nu a cunoscut dragostea omenească, ci numai dragostea față de Tatăl. Nu trebuia decât să-și arate înțelepciunea și să-i învețe din nou pe oameni care e drumul cerurilor.

Însă să fie doar asta? Își aduse aminte de o oră de catehеză, într-o duminică, când preotul era mai inspirat decât de obicei. În acea zi, studiau episodul în care Isus se ruga pentru Dumnezeu, transpirând sânge și cerând ca paharul pe care trebuia să-l bea să fie îndepărtat.

„Dar dacă știa deja că era fiul lui Dumnezeu, de ce a cerut asta?" l-a întrebat pe preot.

„Pentru că știa asta numai cu inima. Dacă ar fi fost sigur în totalitate, misiunea lui n-ar mai fi avut

sens, ar fi însemnat că nu era om pe de-a-ntregul. Să fii om înseamnă să ai îndoieli și, în pofida lor, să-ți continui drumul."

Se uită din nou la cruce, și pentru prima dată în viața sa, se simți mai aproape de ea; poate că acolo se afla un om singur și cu temeri, înfruntând moartea și întrebând: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce m-ai părăsit?" Dacă a spus asta a fost pentru că nici el nu era sigur de pașii săi. Făcuse un pariu – cufundându-se în Noaptea Întunecată cu toți oamenii, știind că va întâlni răspunsul numai la sfârșitul Nopții. Și el a trebuit să treacă prin chinul de a lua hotărâri, își părăsise tatăl, mama și orașul mic, pentru a merge în căutarea secretelor oamenilor, a misterelor Legii.

Dacă a trecut prin toate astea, a cunoscut și iubirea, chiar dacă Evangheliștii nu au scris niciodată despre asta – iubirea între oameni era mult mai greu de înțeles decât iubirea pentru o Ființă Supremă. Însă acum ea își amintea că, atunci când a înviat, prima persoană căreia i s-a arătat a fost o femeie care l-a însoțit până la sfârșit.

Imaginea tăcută părea să fie de acord cu ea. Încercase vinul, pâinea, sărbătorile, oamenii și frumusețile lumii. Era imposibil să nu fi cunoscut iubirea unei femei, și din această cauză a transpirat sânge pe Muntele Măslinilor, îi era foarte greu să părăsească pământul și să se dăruiască din iubire pentru toți oamenii, după ce cunoscuse iubirea unei singure creaturi.

A încercat tot ceea ce putea oferi lumea, dar și-a continuat drumul, știind că Noaptea Întunecată se poate sfârși pe o cruce, sau într-un foc.

— Noi toți ne aflăm pe lume pentru a ne asuma riscurile Nopții Întunecate, Doamne. Îmi este teamă de moarte, dar nu vreau să-mi pierd viața. Îmi este teamă de iubire, pentru că implică lucruri care sunt deasupra înțelegerii noastre; lumina ei este imensă, însă umbra ei mă sperie.

Își dădu seama că se ruga fără să știe. Dumnezeul acela aparent simplu se uita la ea; părea că-i înțelege cuvintele; și le lua în serios.

Rămase un timp în așteptarea unui răspuns din partea lui, însă nu auzi nici un sunet, și nu a perceput nici un semn. Răspunsul era acolo, în fața sa, în acel bărbat bătut în cuie pe o cruce. El își îndeplinise partea și a arătat lumii că, dacă fiecare și-ar îndeplini-o, nimeni n-ar mai fi trebuit să sufere.

Pentru că suferise deja pentru toți oamenii care au avut curajul de a lupta pentru visurile lor.

Brida a plâns puțin, fără să știe de ce.

Când se trezi dimineața, era înnorat, dar nu avea să plouă. Lorens locuia de mulți ani în acel oraș și deja îi înțelegea norii. Se ridică și merse în bucătărie ca să pregătească o cafea.

Brida intră înainte ca apa să înceapă să fiarbă.

— Te-ai culcat foarte târziu, spuse el.

Ea nu-i răspunse.

— Azi e ziua, continuă. Știu cât de important e. Mi-ar plăcea mult să fiu alături de tine.

— E o petrecere, răspunse Brida.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Este o petrecere. De când ne-am cunoscut, mereu am fost împreună la petreceri. Ești invitat.

Magul merse să vadă dacă ploaia din ziua trecută îi stricase bromeliile. Erau perfecte. Râse de sine însuși – până la urmă forțele naturii câteodată reușeau să se înțeleagă.

Se gândi la Wicca. Ea nu va observa punctele luminoase, pentru că numai Celelalte Părți pot vedea asta între ele; dar va observa energia razelor de lumină care vor circula între el și discipola ei. Vrăjitoarele erau, înainte de orice, femei.

Tradiția Lunii numea asta „Viziunea Dragostei", și chiar dacă se putea întâmpla între oameni care erau doar îndrăgostiți – fără vreo relație cu Cealaltă Parte – realiză că acea viziune o va înfuria. Furie feminină, furia mamei vitrege a Albei ca Zăpada, care nu admitea ca cineva să fie mai frumoasă decât ea.

Wicca, totuși, era o Maestră, și avea să înțeleagă imediat absurditatea sentimentului său. Însă atunci aura își va fi schimbat culoarea.

Se va apropia de ea, o va săruta pe obraz, și-i va spune că e geloasă. Ea va nega. El o s-o întrebe de ce s-a înfuriat.

Ea îi va răspunde că este femeie, și nu are de ce să dea satisfacție sentimentelor sale. El o va săruta încă o dată, pentru că spunea adevărul. Și-i va zice că i-a fost foarte dor de ea în timpul în care au fost

despărțiți și că încă o admira mai mult decât pe oricare altă femeie de pe lume – cu excepția Bridei, pentru că Brida era Cealaltă Parte a sa.

Wicca se va bucura. Pentru că este înțeleaptă.

„Sunt bătrân. Încep să-mi imaginez conversații."

Dar nu era din cauza vârstei – oamenii îndrăgostiți întotdeauna se poartă așa, se gândi el.

Wicca se bucură că ploaia se oprise, iar norii aveau să dispară înainte de căderea nopții. Natura trebuia să încuviințeze lucrările ființei umane.

Făcuseră tot ce trebuia, fiecare își îndeplinise rolul și nu lipsea nimic.

Merse până la altar și își invocă Maestrul. Îi ceru să fie prezent în acea noapte – trei noi vrăjitoare urmau să fie inițiate în Marile Mistere, iar responsabilitatea ei era enormă.

Apoi, merse în bucătărie să-și facă o cafea. Făcu suc de portocale, pâine prăjită și mâncă niște biscuiți dietetici. Avea grijă în continuare de înfățișarea ei – știa cât era de frumoasă. Nu avea nevoie să-și abandoneze frumusețea numai ca să demonstreze că era și inteligentă, și capabilă.

În timp ce amesteca distrată în cafea, își aduse aminte de o zi ca aceasta, de acum mulți ani, când Maestrul i-a sigilat destinul cu Marile Mistere. Preț de câteva clipe, încercă să-și imagineze cine era atunci, care erau visurile sale și ce-și dorea de la viață.

„Sunt bătrână. Îmi aduc aminte de trecut", spuse ea cu voce tare. Bău cafeaua repede și începu să se pregătească. Încă mai avea câte ceva de făcut.

Știa, totuși, că nu îmbătrânise. În lumea ei nu exista Timpul.

Brida fu surprinsă de numărul mare de mașini parcate pe marginea drumului. Norii grei de dimineață fură înlocuiți de un cer senin, pe care apusul își arăta ultimele raze; era frig, dar era prima zi de primăvară.

Invocă protecția spiritelor pădurii și apoi se uită la Lorens. El repetă aceleași cuvinte, puțin stânjenit, dar bucuros că se afla acolo. Pentru a continua să rămână uniți, trebuia ca fiecare să pășească, din când în când, în realitatea celuilalt. Și între ei doi se afla o punte între vizibil și invizibil. Magia era prezentă în toate acțiunile.

Merseră repede prin pădure, și imediat ajunseră în poiană. Brida se aștepta deja la ceva asemănător; bărbați și femei de toate vârstele – și probabil cu profesii foarte diverse, erau adunați în grupuri, vorbind între ei, încercând să facă totul să pară firesc. Dar erau toți la fel de surprinși ca și ei.

— Atâta lume?

Lorens nu se aștepta la așa ceva.

Brida răspunse că nu; unii erau invitați, la fel ca el. Nu știa exact cine va participa; totul va fi dezvăluit la momentul potrivit.

Au ales un colț, iar Lorens își puse sacoșa pe jos. Înăuntru erau rochia Bridei, trei sticle de vin – Wicca

recomandase ca fiecare persoană, participant sau invitat, să aducă o sticlă. Înainte să iasă din casă, Lorens întrebă care era cel de-al treilea invitat. Brida îi povesti despre Magul pe care obișnuia să-l viziteze în munți – iar el nu a acordat nici cea mai mică importanță.

— Imaginează-ți, zicea o femeie care vorbea alături. Imaginează-ți dacă prietenele mele ar afla că, în noaptea aceasta, sunt la un Sabat adevărat.

Sabatul vrăjitoarelor. Petrecerea care supraviețuise sângelui, rugurilor, Vârstei Rațiunii și uitării. Lorens încercă să se simtă în largul lui, spunându-și că se aflau acolo multe persoane în aceeași situație ca și el. Observă că mai multe trunchiuri de lemn uscat erau îngrămădite în centrul poienii, și simți un fior pe șira spinării.

Wicca se afla într-un colț, vorbind cu un grup. Când o văzu pe Brida, veni imediat s-o salute și o întrebă dacă totul era în ordine. Ea îi mulțumi pentru amabilitate și i-l prezentă pe Lorens.

— Am mai invitat pe cineva, spuse ea.

Wicca o privi surprinsă. Însă imediat zâmbi larg; Brida era sigură ca știa despre cine era vorba.

— Mă bucur, răspunse ea. Petrecerea e și a ta. Și a trecut ceva timp de când nu l-am văzut pe vrăjitorul ăla bătrân. Poate a mai învățat și el câte ceva.

Veni mai multă lume – Brida nu-și dădea seama cine era invitat și cine era participant. După o jumătate de oră, când cele aproape o sută de persoane conversau încet în poiană, Wicca le ceru să facă liniște.

— Este o ceremonie, spuse ea. Însă această ceremonie este și o petrecere. Vă rog, nici o petrecere nu începe înainte ca fiecare să aibă paharul plin.

Își desfăcu sticla și umplu paharul cuiva de lângă ea. Peste puțin timp, sticlele circulau, iar tonul vocilor crescu simțitor. Brida nu voia să bea; era încă vie amintirea unui bărbat, într-un lan de grâu, care i-a arătat templele secrete ale Tradiției Lunii. În afară de asta, invitatul pe care-l aștepta încă nu ajunsese.

Lorens, totuși, era mult mai relaxat, și începu să discute cu cei din jur.

— Este o petrecere! îi spuse Bridei râzând. Venise pregătit pentru lucruri din altă lume, și era doar o petrecere. De fapt, chiar mult mai plăcută decât petrecerile oamenilor de știință, pe care era obligat să le frecventeze.

La o oarecare distanță de grupul său, văzu un domn cu barba albă, pe care îl recunoscu fiindcă era profesor la Universitate. Un timp nu știu ce să facă, însă și domnul îl recunoscu și, de unde se afla, închină paharul spre el.

Lorens rămase mai ușurat – nu mai exista vânătoarea vrăjitoarelor și nici a simpatizanților acestora.

— Pare un picnic, auzi Brida pe cineva spunând.

Da, părea un picnic, iar asta îi displăcea. Se aștepta la ceva mai ritualic, mai aproape de Sabaturile care i-au inspirat pe Goya, Saint-Saëns, Picasso. Luă sticla de lângă ea și începu și ea să bea.

O petrecere. Să treci puntea dintre vizibil și invizibil printr-o petrecere. Brida își dorea mult să vadă cum putea ceva sacru să aibă loc într-un mediu așa de profan.

Noaptea cădea repede, iar persoanele beau fără oprire. Imediat ce întunericul amenința să acopere întreg locul, câțiva dintre bărbații prezenți – fără vreun ritual specific – aprinseră focul. Și în trecut era așa – focul, înainte de a fi un element magic

puternic, era doar o lumină. O lumină în jurul căreia femeile se adunau pentru a vorbi despre bărbații lor, despre experiențele lor magice, despre întâlnirile cu *succubus* și *incubus* – înspăimântătorii demoni sexuali ai Evului Mediu. Și în trecut era așa – o petrecere, o mare sărbătoare populară, sărbătorirea cu bucurie a venirii primăverii și a speranței, într-o epocă în care să fii bucuros însemna să sfidezi Legea, pentru că nimeni nu se putea distra într-o lume făcută numai pentru a-i încerca pe cei slabi. Proprietarii de pământuri, închiși în castelele întunecate, priveau focurile din păduri și se simțeau furați – acei țărani doreau să cunoască fericirea, iar cine cunoaște fericirea nu mai reușește să trăiască fără să se revolte în fața nefericirii. Țăranii puteau ajunge să-și dorească să fie fericiți pe tot parcursul anului, iar astfel întreg sistemul politic și religios ar fi fost amenințat.

Patru sau cinci persoane, deja puțin amețite, începură să danseze în jurul focului – cine știe, voind poate să imite o petrecere de vrăjitoare. Printre cei care dansau, Brida observă o Inițiată, pe care o cunoscuse când Wicca a comemorat martiriul surorilor. Rămase șocată de asta – își închipuia că persoanele din Tradiția Lunii aveau un comportament mai adecvat locului sacru pe care pășeau. Își aduse aminte de noaptea pe care o petrecuse cu Magul, și cum băutura încurcase comunicarea între ei în timpul plimbării astrale.

— Prietenii mei vor muri de invidie, auzi ea. Niciodată n-au să creadă că am fost aici.

Era destul. Avea nevoie să se îndepărteze puțin, să înțeleagă bine ce se întâmpla și să lupte împotriva dorinței puternice de a se întoarce acasă, de a fugi de acolo înainte să fie decepționată de tot ceea ce prețuise timp de un an. O căută pe Wicca cu privirea – ea râdea și se distra cu ceilalți invitați. Numărul de persoane din jurul focului se mărea din ce în ce mai mult, unii băteau din palme și cântau, acompaniați de alții care băteau cu crenguțe și chei în sticlele goale.

— Trebuie să mă plimb puțin, îi spuse ea lui Lorens.

El își formase deja un grup în jurul său, iar aceștia erau fascinați de poveștile lui despre stelele vechi și de miracolele fizicii moderne. Însă se opri imediat.

— Vrei să merg cu tine?

— Prefer să merg singură.

Se îndepărtă de grup și se îndreptă spre pădure. Vocile deveneau din ce în ce mai animate și mai tari, și totul – oamenii beți, comentariile, cei care glumeau pe seama vrăjitoriei în jurul focului – totul începea să se amestece în capul ei. Așteptase atâta timp această noapte, și era doar o petrecere – una asemănătoare cu cele de la asociațiile de binefacere, unde oamenii iau cina, se îmbată, povestesc întâmplări și apoi țin discursuri despre necesitatea de a ajuta indienii din emisfera sudică sau focile de la Polul Nord.

Începu să meargă prin pădure, păstrând mereu focul în câmpul său vizual. Urcă pe un drum care înconjura stânca, și care îi permitea să vadă totul de sus. Însă, chiar și de sus, priveliștea era dezolantă: Wicca trecea de la un grup la altul pentru a afla dacă era totul în ordine, persoanele dansau în jurul focului, iar câteva cupluri se aflau la primele sărutări alcoolizate. Lorens povestea ceva altor doi bărbați, vorbind poate despre lucruri care s-ar fi potrivit foarte bine cu o întâlnire în bar, dar nu la o petrecere ca aceea. Un întârziat venea prin pădure; un străin intrigat de toată gălăgia aia, care venea în căutare de puțină distracție.

Modul în care mergea îi era familiar.

Magul.

Brida se sperie și începu să alerge pe drumul de coborâre. Voia să-l întâlnească înainte ca el să ajungă la petrecere. Avea nevoie ca el s-o salveze, așa cum o făcuse de atâtea ori înainte. Avea nevoie să înțeleagă sensul tuturor acelor lucruri.

„Wicca știe să organizeze un Sabat", se gândi Magul pe măsură ce se apropia. El putea să vadă și să simtă energia oamenilor circulând liber. În această fază a ritualului Sabatul semăna cu oricare altă petrecere – trebuia ca toți invitații să intre în comuniune printr-o singură vibrație. La primul Sabat din viața lui, a fost foarte șocat de toate acele lucruri; își aduse aminte că și-a chemat Maestrul într-un colț, pentru a afla ce se întâmpla.

„Ai mai fost la vreo petrecere?" îl întrebase Maestrul, supărat că îi întrerupsese o conversație animată.

Magul răspunse că da.

„Și când e o petrecere reușită?"

„Când toți se distrează."

„Oamenii dau petreceri de când locuiau în peșteri", răspunsese Maestrul. „Sunt primele ritualuri colective despre care se știe, iar Tradiția Soarelui a avut grijă să le păstreze în viață până azi. O petrecere frumoasă curăță astralul tuturor celor care participă; însă este foarte greu să se întâmple – sunt de ajuns câteva persoane care să strice bucuria comună. Aceste persoane se cred mai importante decât celelalte, e greu să le faci pe plac, au impresia că se află acolo și își pierd timpul pentru că nu reușesc să comunice

cu ceilalți. Și ajung să experimenteze o dreptate misterioasă: în general, pleacă încărcați cu larvele astrale eliminate de cei care au știut să se unească cu ceilalți. Adu-ți aminte că primul drum direct până la Dumnezeu este rugăciunea. Cel de-al doilea drum direct este bucuria.

Mulți ani trecuseră de la acea conversație cu Maestrul său. Magul participase deja la mai multe Sabaturi de atunci, și știa că se afla în fața în fața unei petreceri rituale bine organizate; nivelul de energie colectivă creștea de la o clipă la alta.

O căută cu privirea pe Brida; era multă lume și nu era obișnuit cu mulțimile. Știa că trebuia să participe la energia colectivă și era dispus să facă asta, dar înainte de toate trebuia să se obișnuiască puțin. Ea putea să-l ajute. Se va simți mai în largul său când o va întâlni.

Era un Mag. Cunoștea viziunea punctului luminos. Trebuia doar să-și schimbe starea de conștiință, iar punctul va apărea, în mijlocul tuturor acelor persoane. Ani de zile căutase acel punct luminos – iar acum se afla la doar câteva zeci de metri de el.

Magul își schimbă starea de conștiință. Se întoarse și privi spre petrecere, de data aceasta cu percepția schimbată, și putea să vadă aure de culori cât mai diverse – dar, toate se apropiau de culoarea care trebuia să predomine în acea noapte. „Wicca e o mare Maestră, face totul foarte repede", se gândi el din nou. În scurt timp, aurele, vibrațiile de energie pe care toate persoanele le au în jurul corpului lor fizic, aveau să fie identice; apoi putea să înceapă cea de-a doua parte a ritualului.

Își mișcă ochii de la stânga la dreapta și în sfârșit localiză punctul de lumină. Se hotărî să-i facă o surpriză și ajunse aproape de ea fără să facă nici un zgomot.

— Brida, spuse el.

Cealaltă Parte a sa se întoarse.

— A plecat să se plimbe puțin, îi răspunse o voce politicoasă.

Pentru un moment care păru nesfârșit, îl privi pe bărbatul din fața lui.

— Tu trebuie să fii Magul despre care vorbește Brida așa de mult, spuse Lorens. Stai cu noi. Vine și ea imediat.

Dar Brida ajunsese deja. Era în fața lor, cu privirea speriată și respirând agitat.

Magul se simți privit de cineva care se afla de cealaltă parte a focului. Cunoștea acea privire, o privire care nu putea să vadă punctele luminoase, ținând cont că numai Celelalte Părți se recunosc între ele. Însă era o privire veche și profundă, care cunoștea Tradiția Lunii, dar și inima femeilor și a bărbaților.

Magul se întoarse și o înfruntă pe Wicca. Ea îi surâse de partea cealaltă a focului – într-o fracțiune de secundă înțelesese totul.

Ochii Bridei erau și ei fixați asupra Magului. Străluceau de mulțumire. Ajunsese.

— Vreau să-l cunoști pe Lorens, spuse ea.

Petrecerea era tot mai distractivă de la o oră la alta, nu mai avea nevoie de explicații.

Magul încă se afla în starea de conștiință schimbată. Văzu aura Bridei care-și schimbase repede culoarea, ajungând la tonul pe care-l alesese Wicca. Fata era fericită, bucuroasă pentru că el ajunsese și orice lucru pe care l-ar fi spus sau făcut putea să-i strice inițierea din acea noapte. Trebuia să se stăpânească cu orice preț.

— Îmi pare bine, îi spuse el lui Lorens.

— Ce zici, îmi oferi un pahar de vin?

Lorens zâmbi și îi întinse sticla.

— Bine ai venit în grup! spuse el. O să-ți placă petrecerea.

De cealaltă parte a focului, Wicca respiră ușurată – Brida nu observase nimic. Era o bună discipolă – nu i-ar fi plăcut s-o îndepărteze de inițiere în acea noapte pentru simplul fapt că nu reușise să facă cel mai simplu pas dintre toți: să comunice cu bucuria celorlalți.

„El o să știe ce să facă." Magul avea ani de muncă și disciplină în spate. Știa să domine un sentiment, cel puțin pentru un timp suficient cât să pună un alt sentiment în locul celuilalt. Îl respecta pentru munca și perseverența lui, și îi era oarecum teamă de imensa lui putere.

Vorbi și cu alți invitați, dar nu reuși să uite ce văzuse. Deci din cauza asta îi acordase atâta atenție acelei fete – care, până la urmă, era o vrăjitoare la fel ca toate celelalte care au trecut prin diverse încarnări învățând Tradiția Lunii.

Brida era Cealaltă Parte a sa.

„Intuiția mea feminină funcționează prost." Își imaginase tot, mai puțin lucrul cel mai evident. S-a consolat gândindu-se că rezultatul curiozității sale era pozitiv: era drumul ales de Dumnezeu pentru a-și reîntâlni discipola.

Magul văzu un cunoscut la distanță, se scuză și merse să stea de vorbă cu el. Brida era euforică, o încânta prezența lui alături de ea, dar consideră că e mai bine să-l lase să meargă. Intuiția îi spunea că nu era recomandat ca el și Lorens să stea mult timp împreună – puteau să devină prieteni, iar când doi bărbați sunt îndrăgostiți de aceeași femeie este mai bine să se urască decât să devină prieteni. Pentru că, în acest caz, ar ajunge să-i piardă pe amândoi.

Îi privi pe cei din jurul focului, și simți dorința să danseze și ea. Îl invită pe Lorens – el ezită o secundă, însă până la urmă prinse curaj. Toți se învârteau și băteau din palme, beau vin și băteau cu chei și crengi în sticlele goale. Ori de câte ori trecea prin fața Magului, îi zâmbea și închina paharul spre el. Era într-una din cele mai bune zile ale ei.

Wicca intră în horă; toți erau relaxați și bucuroși. Invitații, care înainte erau preocupați de ce aveau să afle, speriați de ce puteau să vadă, acum se integrau definitiv în Spiritul acelei nopți. Sosise primăvara și trebuiau să sărbătorească, să-și umple sufletul de credință în zilele cu soare, să uite cât mai repede după-amiezile cenușii și nopțile de singurătate din casă.

Palmele băteau și mai tare, iar acum Wicca impunea ritmul. Era un ritm sincopat, constant, și toți aveau ochii fixați asupra focului. Nimeni nu mai simțea frigul – părea că vara deja ajunsese acolo. Persoanele din jurul focului începură să-și scoată puloverele.

— Să cântăm! spuse Wicca.

Repetă de câteva ori o melodie simplă, cu numai două strofe; în scurt timp toți cântau împreună cu ea. Puțini știau că era mantra unei vrăjitoare, în care important era sunetul cuvintelor, și nu semnificația lor. Era un cântec de unire cu Dumnezeu, iar cei care aveau viziunea magică – ca Magul și ceilalți Maeștri prezenți – puteau să vadă firele luminoase care se uneau de la diverse persoane.

Lorens obosi de atâta dansat, și merse să-i ajute pe „muzicieni" cu sticlele. Alții au plecat de lângă foc – unii pentru că erau obosiți, alții pentru că Wicca le ceruse s-o ajute la ritm. Fără ca nimeni – în afară de Inițiați – să-și dea seama ce se întâmpla, petrecerea începea să pătrundă pe teritoriul sfânt. În scurt timp, rămaseră în jurul focului numai femeile Tradiției Lunii și vrăjitoarele care urmau să fie inițiate.

Nici chiar discipolii Wiccăi nu mai dansau; exista un alt ritual, la o altă dată, pentru Inițierea bărbaților. În acel moment, ceea ce se rotea în planul astral direct deasupra focului era energia feminină, energia transformării. Așa era din vremuri îndepărtate.

Brida începu să simtă foarte multă căldură. Nu putea să fie de la vin, pentru că nu băuse mult. Cu siguranță era de la flăcările focului. Avu un chef imens de a-și scoate bluza, dar îi era rușine – o rușine pe care o pierdea pe măsură ce cânta acea melodie simplă, bătea din palme și se învârtea în jurul focului. Ochii îi erau acum fixați asupra flăcării, iar lumea părea din ce în ce mai puțin importantă – o senzație foarte asemănătoare cu cea pe care o simțise când i s-au dezvăluit cărțile de tarot pentru prima dată.

„Intru în transă", se gândi ea. „Și ce? Îmi place petrecerea asta!"

„Ce muzică ciudată", își spuse Lorens, în timp ce ținea ritmul. Auzul lui, antrenat să-și asculte propriul corp, înțelegea că ritmul palmelor și sunetul cuvintelor vibrau exact în centrul pieptului, ca atunci când auzea tobe mai grave într-un concert de muzică clasică. Curios era că ritmul părea să stabilească și bătăile inimii. Pe măsură ce Wicca accelera, creștea și pulsul. Probabil că asta se întâmpla cu toată lumea.

„Creierul meu primește mai mult sânge", își explică el științific. Însă se afla la un ritual al vrăjitoarelor,

și nu era momentul să se gândească la asta; putea să stea de vorbă cu Brida mai târziu.

— Sunt la o petrecere, și vreau doar să mă distrez! spuse el cu voce tare.

Cineva de lângă el fu de acord, iar palmele Wiccăi crescură ritmul încă puțin.

„Sunt liberă. Sunt mândră de corpul meu, pentru că el e manifestarea lui Dumnezeu în lumea vizibilă." Căldura de la foc era insuportabilă. Lumea părea distantă, iar ea nu voia să se mai gândească la lucruri superficiale. Era vie, sângele îi curgea în vine, era dăruită pe deplin căutării sale. Să danseze în jurul acelui foc nu era ceva nou pentru ea, pentru că acele palme, acea muzică, acel ritm, trezeau amintiri adormite, din vremuri în care era Maestra Înțelepciunii Timpului. Nu era singură pentru că acea petrecere era o reîntâlnire, o reîntâlnire cu ea însăși și cu Tradiția pe care o purtase multe vieți. Simți un respect profund față de sine.

Se afla din nou într-un corp, și era un corp frumos, care a luptat timp de milioane de ani pentru a supraviețui într-o lume ostilă. A locuit în mare, s-a târât pe pământ, s-a urcat în copaci, a mers în patru labe, iar acum pășea, cu mândrie, cu două picioare pe pământ. Acel corp merita respect pentru lupta sa de atâta timp. Nu existau corpuri frumoase sau corpuri urâte, pentru că toți făcuseră același parcurs, toți erau partea vizibilă a sufletului care sălășluia în ei.

Era mândră, o mândrie profundă față de corpul său.

Își scoase bluza.

Nu purta sutien, dar asta nu conta. Era mândră de corpul ei, și nimeni nu putea s-o învinuiască din cauza asta; chiar dacă ar avea șaptezeci de ani, tot ar fi mândră de corpul ei, având în vedere că prin el putea sufletul să-și realizeze lucrările.

Celelalte femei din jurul focului făceau același lucru; nici asta nu conta.

Își scoase cureaua și rămase complet goală. În acel moment avu una din cele mai depline senzații de libertate din toată viața ei. Nu făcea nimic dintr-un motiv anume, ci pentru că nuditatea era singurul mod de a arăta cât de liber îi era sufletul în acel moment. Nu conta că erau și alte persoane prezente, îmbrăcate, care priveau – tot ceea ce-și dorea era ca ei să simtă pentru corpurile lor ceea ce simțea ea acum pentru al său. Putea să danseze liberă, și nimic nu-i mai împiedica mișcările. Fiecare atom din corpul ei atingea aerul, iar aerul era generos și aducea de foarte departe secrete și parfumuri ca să o atingă din cap și până-n picioare.

Cei care băteau în sticle observară că femeile din jurul focului erau goale. Băteau din palme, se țineau de mână și cântau când pe un ton suav, când pe unul frenetic. Nimeni nu știa cine dicta acel ritm – dacă erau sticlele, palmele sau muzica. Toți păreau conștienți de ceea ce se întâmpla, dar, dacă cineva ar fi vrut să iasă din ritm în acel moment, n-ar fi reușit. Una din cele mai mari responsabilități ale Maestrei, în acel moment al ritualului, era ca nimeni să nu-și dea seama că era în transă. Trebuiau să aibă impresia că se controlează, deși nu se controlau. Wicca nu încălca singura Lege pe care Tradiția o pedepsea cu multă asprime și care spunea: să nu intervii în voința celorlalți.

Toți cei care erau acolo știau că participau la un Sabat de vrăjitoare – iar pentru vrăjitoare viața înseamnă comuniunea cu Universul.

Mai târziu, când această noapte va fi doar o amintire, nimeni nu va vorbi despre ceea ce a văzut. Nu exista nici o interdicție, dar cei care se aflau acolo simțeau prezența unei forțe puternice, o forță misterioasă și sacră, intensă și implacabilă, pe care nici o ființă umană nu ar îndrăzni s-o sfideze.

— Învârtiți-vă! spuse singura femeie îmbrăcată cu o rochie neagră care-i ajungea până la picioare. Toate celelalte, goale, dansau, băteau din palme, iar acum se învârteau.

Un bărbat făcu lângă Wicca o grămadă din rochii. Trei dintre ele urmau să fie folosite pentru prima dată, iar două semănau foarte mult una cu cealaltă, ca stil. Erau persoane care aveau același Dar – Darul se materializa în modul de a-și închipui rochia.

Nu mai era nevoie să bată din palme – oamenii se purtau în continuare ca și cum ea încă comanda ritmul.

Îngenunche, își puse cele două degete mari pe frunte și Puterea începu să lucreze.

Puterea Tradiției Lunii, Înțelepciunea Timpului, era acolo. Era o putere foarte periculoasă, pe care vrăjitoarele reușesc s-o invoce numai după ce devin Maestre. Wicca știa cum s-o înfrunte, dar ceru ajutorul Maestrului său.

În acea putere sălășluia înțelepciunea timpului. Acolo era Șarpele, înțelept și stăpân. Numai Fecioara, ținând Șarpele sub călcâi, putea să-l învingă. Astfel, Wicca se rugă și Fecioarei Maria, cerându-i puritatea sufletului, fermitatea mâinii și protecția mantiei sale, ca să poată coborî acea Putere până la femeile din fața ei, fără ca Puterea să seducă sau să domine pe vreuna din ele.

Cu fața îndreptată spre cer, vocea fermă și sigură, recită cuvintele Apostolului Pavel:

De va strica cineva templul lui Dumnezeu
îl va strica Dumnezeu pe el,
Pentru că sfânt este templul lui Dumnezeu, care sunteți voi.
Nimeni să nu se amăgească.
Dacă i se pare cuiva, între voi, că este înțelept
în veacul acesta,
să se facă nebun, ca să fie înțelept.
Căci înțelepciunea lumii acesteia este nebunie
înaintea lui Dumnezeu,
pentru că scris este: „El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor."
Așa că nimeni să nu se laude cu oameni,
căci toate sunt ale voastre.

Wicca diminuă ritmul palmelor. Sticlele sunau mai încet, iar femeile începeau să se rotească cu o viteză din ce în ce mai mică. Wicca ținea Puterea sub control, și întreaga orchestră trebuia să funcționeze bine, de la trompeta cea mai stridentă și până la vioara cea mai suavă. Pentru asta, avea nevoie de ajutorul Puterii – fără ca, totuși, să i se dăruiască.

Bătu din palme și scoase sunetele necesare. Încet, încet, persoanele se opriră din cântat și din dansat. Vrăjitoarele se apropiară de Wicca și își luară rochiile – numai trei femei mai rămaseră goale. În acel moment, trecuse o oră și douăzeci și opt de minute de sunet continuu, iar starea de conștiență a tuturor celor prezenți era schimbată – fără ca vreunul dintre ei, cu excepția celor trei femei goale, să fi uitat unde se afla și ce făcea.

Cele trei femei goale, totuși, erau în transă totală. Wicca își întinse pumnalul ritual în față și îndreptă asupra lor toată energia concentrată.

Darurile lor urmau să se arate în câteva clipe. Acesta era modul lor de a servi lumea, după ce traversaseră cărări lungi și întortocheate pentru a ajunge acolo. Lumea le testase în toate felurile posibile; erau

demne de ceea ce cuceriseră. În viața de zi cu zi aveau să aibă în continuare slăbiciuni, resentimente, mici bunătăți și mici răutăți. Aveau să continue cu agonia și extazul, ca toți cei care participă la o lume care încă se află în transformare. Însă, la timpul potrivit, aveau să învețe că fiecare ființă umană are, înăuntrul său, ceva mult mai important decât ea însăși: Darul său. Fiindcă în mâinile fiecărui om Dumnezeu a pus un Dar – mijlocul pe care El îl folosea pentru a se manifesta în lume și pentru a ajuta omenirea. Dumnezeu alesese ca omul să fie brațul Său pe Pământ.

Unii își înțelegeau Darul prin Tradiția Soarelui, alții prin Tradiția Lunii. Însă toți ajungeau să învețe – chiar dacă aveau nevoie de mai multe reîncarnări.

Wicca rămase în fața marii stânci puse acolo de preoții celți. Vrăjitoarele, cu rochiile lor negre, formară un semicerc în jurul său.

Privi cele trei femei goale. Aveau ochii strălucitori.

— Veniți până aici.

Femeile se apropiară până la mijlocul semicercului. Wicca le ceru să se culce cu fața la pământ, cu brațele deschise în formă de cruce.

Magul o văzu pe Brida cum se culca pe jos. Încercă să se concentreze numai asupra aurei sale, dar era bărbat – iar un bărbat privește corpul unei femei.

Nu voia să-și aducă aminte. Nu voia să știe dacă suferă sau nu. Era conștient numai de un lucru – că misiunea Celeilalte Părți lângă el se încheiase.

„Păcat că am stat așa de puțin cu ea." Însă nu putea să gândească așa. Într-un anume punct din Timp au împărtășit același corp, au simțit aceleași dureri și au fost fericiți datorită acelorași bucurii. Au fost împreună în aceeași persoană, cine știe, poate au mers printr-o pădure asemănătoare cu aceasta, privind o noapte în care aceleași stele străluceau pe cer. Zâmbi gândindu-se la Maestrul său, care îl

făcuse să petreacă atâta timp în pădure, numai ca să-și poată înțelege întâlnirea cu Cealaltă Parte.

Așa e Tradiția Soarelui – te învață ceea ce trebuie să înveți, nu ceea ce îți dorești. Inima lui de bărbat avea să plângă mult timp – însă inima lui de Mag era plină de bucurie și îi mulțumea pădurii.

Wicca privi cele trei femei culcate pe pământ, și îi mulțumi lui Dumnezeu că a putut să continue aceeași muncă în atâtea vieți; Tradiția Lunii era inepuizabilă. Poiana din pădure a fost consacrată de druizi într-un timp deja uitat, iar din ritualurile lor rămăsese foarte puțin – ca, de exemplu, stânca ce se afla acum în spatele ei. Era o stâncă imensă, imposibil de transportat – însă Strămoșii știau cum s-o miște prin magie. Au construit piramide, hărți ale cerului, orașe în munții din America de Sud, folosind numai forțele pe care Tradiția Lunii le cunoștea. O asemenea cunoaștere nu-i mai era necesară omului, și fusese stinsă în Timp pentru a nu deveni distrugătoare. Și totuși, Wiccăi i-ar fi plăcut să știe, numai din curiozitate, cum făceau asta.

Câteva spirite ale vechilor celți erau prezente, iar ea le salută. Erau maeștri care nu se mai reîncarnau și care făceau parte din guvernul secret al Terrei; fără ele, fără forța înțelepciunii lor, planeta nu ar mai fi fost locuibilă de mult. Maeștrii celți pluteau în aer, deasupra copacilor din stânga poienii, cu corpul astral învăluit într-o lumină albă intensă. De-a lungul secolelor, veneau acolo la toate echinocțiile, pentru a ști dacă Tradiția era încă ținută. Da, spunea Wicca cu o anumită mândrie, echinocțiile continuau să fie sărbătorite chiar și după ce întreaga cultură

celtă dispăruse din istoria oficială a lumii. Fiindcă nimeni nu reușește să stingă Tradiția Lunii – cu excepția Mâinii lui Dumnezeu.

Pentru un timp rămase atentă la preoți. Ce ar crede ei despre bărbații de azi? Oare le era dor de timpul în care frecventau acel loc, când contactul cu Dumnezeu părea mai simplu și mai direct? Wicca credea că nu, iar instinctul său o confirma. Sentimentele umane erau cele care construiau grădina lui Dumnezeu, iar pentru asta era nevoie să trăiască mult, în multe epoci, cu multe obiceiuri diferite. La fel ca restul Universului, omul își urma drumul, iar fiecare zi era mai bună decât ziua anterioară; chiar dacă uita lecțiile din ajun, chiar dacă nu profita de ceea ce a învățat, chiar dacă se revolta, spunând că viața e nedreaptă.

Fiindcă Regatul Cerului este asemănător cu o sămânță pe care un om o aruncă pe câmp; el doarme și se trezește, ziua și noaptea, iar sămânța crește fără ca el să știe cum. Aceste lecții rămâneau înregistrate în Sufletul Lumii și de ele beneficia întreaga omenire. Important era să existe în continuare oameni ca cei care se aflau acolo în acea noapte, oameni care nu se temeau de Noaptea Întunecată a Sufletului, așa cum spunea bătrânul și înțeleptul Ioan al Crucii. Fiecare pas, fiecare act de credință, salva din nou întreaga rasă umană. Atâta timp cât existau oameni care știau că toată înțelepciunea omenească era nebunie în fața lui Dumnezeu, lumea își va continua drumul de lumină.

Era mândră de discipolele și discipolii săi, în stare să sacrifice confortul unei lumi deja explicate pentru provocarea de a descoperi o lume nouă.

Le privi din nou pe cele trei femei goale, culcate pe jos cu brațele deschise, și căută din nou să le îmbrace în culoarea aurei pe care o emanau. Ele mergeau prin Timp și se întâlneau cu multe Părți pierdute. Acele trei femei aveau să se cufunde, începând din acea noapte, în misiunea care le aștepta de când se născuseră. Una dintre ele avea peste șaizeci de ani; vârsta nu avea nici cea mai mică importanță. Important era că în sfârșit se aflau în fața destinului care le aștepta cu răbdare, iar începând din acea noapte aveau să-și folosească Darurile pentru a evita ca plante importante din grădina lui Dumnezeu să fie distruse. Fiecare din acele femei ajunsese până acolo din motive diferite – o dezamăgire în dragoste, plictiseala rutinei, căutarea Puterii. Înfruntaseră teama, lenea și multele decepții ale celor care urmează drumul magiei. Însă reușiseră, fiindcă Mâna lui Dumnezeu îi călăuzește pe cei care urmează drumul cu credință.

„Tradiția Lunii este fascinantă, cu Maeștrii și cu ritualurile sale. Însă există o altă Tradiție", se gândi Magul, cu ochii fixați asupra Bridei și cu o anumită invidie față de Wicca – ea avea să rămână aproape de Brida mult timp. Mult mai grea, pentru că era mai simplă, iar lucrurile simple par mereu mult prea complicate. Maeștrii săi se aflau în lume, și nu întotdeauna erau conștienți de măreția a ceea ce-i învățau pe alții – pentru că îi învățau dintr-un impuls care în general părea absurd. Erau tâmplari, poeți, matematicieni, oameni cu diferite profesii și obiceiuri, care locuiau în toate locurile de pe planetă. Oameni care la un moment dat au simțit nevoia de a vorbi

cu cineva, de a lămuri un sentiment pe care nu-l înțelegeau bine, însă pe care era imposibil să-l păstreze pentru ei înșiși – în felul ăsta Tradiția Soarelui se asigura că înțelepciunea sa nu se pierde. Impulsul Creației.

Pe oriunde pășea omul, exista o reminiscență a Tradiției Soarelui. Câteodată o sculptură, uneori o masă, iar altă dată fragmente dintr-o poezie transmisă din generație în generație de un anumit popor. Cei prin care vorbea Tradiția Soarelui erau la fel ca restul oamenilor, dar într-o dimineață – sau într-o seară – priviseră lumea și înțeleseseră prezența a ceva mai mare. S-au cufundat fără să vrea într-o mare necunoscută, și de cele mai multe ori refuzau să se întoarcă la ea. Orice om viu deținea, cel puțin o dată în fiecare încarnare, secretul Universului.

Se cufundau fără să vrea în Noaptea Întunecată. Păcat că aproape niciodată nu aveau încredere și refuzau să se întoarcă acolo. Iar Inima Sfântă, care-i oferea lumii iubirea, pacea și dăruirea sa completă, rămânea din nou înconjurată de spini.

Wicca se simțea recunoscătoare că era o Maestră a Tradiției Lunii. Toți cei care ajungeau până la ea voiau să învețe – în timp ce, în Tradiția Soarelui, majoritatea voia să fugă de ceea ce îi învăța viața.

„Asta nu mai are importanță", se gândi Wicca. Fiindcă vremea miracolelor se întorsese încă o dată, și nimeni nu putea să rămână străin de schimbările pe care lumea începea să le experimenteze de acum înainte. În câțiva ani, forța Tradiției Soarelui avea să se manifeste cu toată lumina sa. Toți cei care nu-și

vor urma drumul o să fie nemulțumiți de ei înșiși, vor fi obligați să aleagă.

Fie o să accepte o existență înconjurată de dezamăgire și durere, fie o să înțeleagă că toți oamenii s-au născut ca să fie fericiți. După alegerea făcută, nu mai aveau cum să se răzgândească; iar marea luptă, Jihadul, avea să se sfârșească.

Cu o mișcare perfectă a mâinii, Wicca trasă un cerc în aer, folosind pumnalul. În interiorul cercului invizibil, desenă o stea cu cinci colțuri, pe care vrăjitorii o numeau pentagramă. Pentagrama era simbolul elementelor care acționau în om – iar prin ea, femeile culcate pe pământ aveau acum să intre în contact cu lumea luminii.

— Închideți ochii, spuse Wicca.

Cele trei femei o ascultară.

Wicca făcu semnele rituale cu pumnalul, pe capul uneia dintre femei.

— Acum deschideți ochii sufletelor voastre.

Brida deschise ochii. Se afla într-un deșert, iar locul i se părea foarte cunoscut.

Își aminti că mai fusese acolo înainte. Cu Magul.

Îl căută cu privirea, însă nu reușea să-l găsească. Nu-i era frică; se simțea liniștită și fericită. Știa cine era, în ce oraș locuia, știa că în alt loc al timpului era o petrecere. Însă nimic din toate acestea nu avea importanță, fiindcă vedea ceva cu mult mai frumos: nisipurile, munții din capăt și o stâncă enormă în fața ei.

— Bine ai venit! îi spuse o voce.

Alături de ea se afla un domn îmbrăcat cu haine asemănătoare cu cele pe care le îmbrăcau bunicii ei.

— Sunt Maestrul Wiccăi. Când vei deveni Maestră, discipolele tale se vor întâlni cu Wicca aici. Și așa mai departe, până când Sufletul Lumii va reuși să se manifeste.

— Sunt la un ritual de vrăjitoare, spuse Brida. La un Sabat.

Maestrul începu să râdă.

— Tu ți-ai înfruntat Drumul. Puțini sunt cei care au curaj să facă asta. Preferă să urmeze un drum care nu e al lor. Toți dețin un Dar, și nu vor să-l observe. Tu l-ai acceptat – întâlnirea ta cu Darul este întâlnirea ta cu Lumea.

— De ce am nevoie de asta?

— Pentru a construi grădina lui Dumnezeu.

— Am o viață înainte, spuse Brida. Vreau s-o trăiesc așa cum o trăiesc toți. Vreau să pot greși. Vreau să pot fi egoistă. Să am căderi. Mă înțelegi?

Maestrul zâmbi. Din mâna sa dreaptă apăru o mantie albastră.

— Nu există o altă modalitate de a fi aproape de oameni fără să fii unul dintre ei.

Decorul din jurul său se schimbă. Nu mai era în deșert, ci într-un fel de lichid, unde înotau mai multe lucruri stranii.

— Așa e viața, spuse Maestrul. Există greșeli. Celulele se reproduceau exact la fel de milioane de ani, până când una din ele greșea. Și din cauza asta, ceva se schimba în acea repetiție nesfârșită.

Brida privea uimită marea. Nu întreba cum era capabilă să respire acolo înăuntru. Nu auzea decât vocea Maestrului, nu-și amintea decât că mai făcuse o călătorie foarte asemănătoare, care începuse într-un lan de grâu.

— Greșeala a fost cea care a pus lumea în mișcare, spuse Maestrul. Niciodată să nu-ți fie frică să greșești.

— Dar Adam și Eva au fost izgoniți din Paradis.

— Și se vor întoarce într-o zi. Cunoscând miracolul cerurilor și al lumilor. Dumnezeu știa ce făcea când le-a atras atenția celor doi asupra copacului Binelui și al Răului. Dacă n-ar fi vrut ca ei să mănânce, nu ar fi spus nimic.

— Atunci de ce le-a spus?

— Pentru a pune Universul în mișcare.

Decorul se schimbă – se găseau din nou în deșertul unde era o stâncă. Era dimineață, iar o lumină rozalie începea să inunde orizontul. Maestrul se apropie de ea cu mantia.

— Te consacru în acest moment. Darul tău este instrumentul lui Dumnezeu. Să reușești să fii un bun instrument.

Wicca ridică cu ambele mâini rochia ce aparținea celei mai tinere dintre cele trei femei. Făcu o ofertă simbolică preoților celți care asistau la tot, plutind cu corpurile lor astrale pe deasupra copacilor. Apoi se întoarse spre fată.

— Ridică-te, îi spuse ea.

Brida se ridică. Pe corpul ei gol dansau umbrele focului. Într-o zi, un alt corp îi fusese distrus chiar de aceste flăcări. Însă acel timp trecuse.

— Ridică brațele.

Fata ridică brațele. Wicca o îmbrăcă.

— Eram goală, îi spuse ea Maestrului, după ce acesta termină de aranjat mantia albastră. Și nu-mi era rușine.

— Dacă nu ar fi existat rușinea, Dumnezeu nu ar fi descoperit că Adam și Eva au mâncat mărul.

Maestrul privea răsăritul soarelui. Brida știa asta.

— Niciodată să nu-ți fie rușine, continuă el. Acceptă ceea ce-ți oferă viața, și caută să bei din paharele care se află în fața ta. Trebuie să bei din toate vinurile – din unele, doar o înghițitură; din altele, toată sticla.

— Cum pot să aflu?

— După gust. Cunoști vinul bun numai după ce ai încercat vinul amar.

Wicca o roti pe Brida și o așeză cu fața la foc, în timp ce trecea la următoarea Inițiată. Focul capta energia Darului său, ca să se poată manifesta definitiv în ea. În acel moment, Brida asista la răsăritul unui soare. Un soare care urma să-i ilumineze tot restul vieții.

— Acum trebuie să pleci, îi spuse Maestrul, după ce răsări soarele.

— Nu-mi este teamă de Darul meu, răspunse Brida. Știu unde merg, știu ce am de făcut. Știu că cineva m-a ajutat. Am mai fost aici înainte. Erau oameni care dansau și un templu secret al Tradiției Lunii.

Maestrul nu spuse nimic. Se întoarse spre ea și îi făcu un semn cu mâna dreaptă.

— Ai fost acceptată. Fie ca drumul tău să fie de Pace, în momentele de Pace. Și de Luptă, în momentele de Luptă. Niciodată să nu le confunzi.

Figura Maestrului începu să se evapore, împreună cu deșertul și cu stânca. Rămase numai soarele, însă soarele se amesteca acum cu cerul. Puțin câte puțin cerul deveni întunecat, iar soarele semăna mult cu flăcările unui foc.

Se întoarse. Își amintea totul: zgomotele, palmele, dansul, transa. Își amintea că și-a scos hainele în fața tuturor acelor persoane, iar acum se simțea jenată. Însă își aducea aminte și de întâlnirea cu Maestrul. Încercă să-și domine rușinea, teama și neliniștea – aveau s-o însoțească întotdeauna și trebuia să se obișnuiască.

Wicca ceru ca cele trei Inițiate să rămână în mijlocul semicercului format de femei. Vrăjitoarele își dădură mâinile și închiseră roata.

Cântară melodii pe care nimeni nu a mai îndrăznit să le acompanieze; sunetul curgea de pe buzele aproape închise, creând o vibrație ciudată, care devenea din ce în ce mai ascuțită, ca țipătul unei păsări nebune. În viitor și ea va ști cum să pronunțe aceste sunete. Va învăța mult mai multe lucruri, până va deveni și ea Maestră. Atunci, alte femei și alți bărbați vor fi inițiați de ea în Tradiția Lunii.

Toate acestea vor veni la vremea lor. Avea tot timpul din lume, acum, că-și reîntâlnise destinul și găsise pe cineva care s-o ajute. Eternitatea era a ei.

Oamenii aveau culori ciudate în jurul lor, iar Brida rămase puțin năucită. Îi plăcea lumea așa cum era înainte.

Vrăjitoarele terminară de cântat.

— Inițierea Lunii e făcută și încheiată, spuse Wicca. Acum lumea e ogorul, iar voi veți avea grijă ca recolta să fie bogată.

— Am o senzație stranie, spuse una dintre Inițiate. Nu reușesc să văd bine.

— Acum vedeți câmpul de energie din jurul oamenilor, aura, așa cum o numim noi. Este primul pas pe drumul Marilor Mistere. Această senzație va trece peste puțin timp, iar mai târziu vă voi învăța cum s-o treziți din nou.

Cu un gest rapid și agil, aruncă pumnalul ritual pe jos. Se înfipse în pământ, balansându-se de la forța impactului.

— Ceremonia s-a încheiat, spuse ea.

Brida merse până la Lorens. Ochii lui străluceau, iar ea știa că era mândru de ea și că o iubea. Puteau să crească împreună, să creeze împreună un nou mod de viață, să descopere întreg Universul care se afla înaintea lor, așteptându-i pe cei cu un dram de curaj.

Însă mai era un alt bărbat. În timp ce stătea de vorbă cu Maestrul, ea alesese. Pentru că acel bărbat știa cum s-o țină de mână în momentele grele și s-o conducă cu pricepere și cu dragoste prin Noaptea Întunecată a Credinței. Va învăța să-l iubească, iar dragostea îi va fi la fel de mare ca respectul pe care i-l purta. Amândoi mergeau pe același drum al cunoașterii, datorită lui ajunsese până acolo. Cu el, va ajunge să învețe, cândva, Tradiția Soarelui.

Acum știa că era o vrăjitoare. Secole întregi învățase arta vrăjitoriei, și era înapoi la locul său. Începând cu această noapte, înțelepciunea era lucrul cel mai important din viața ei.

— Putem să mergem, îi spuse ea lui Lorens imediat ce se apropie.

O privea cu admirație pe femeia îmbrăcată în negru; Brida, totuși, știa că Magul o vedea îmbrăcată în albastru.

Întinse sacoșa cu celelalte haine.

— Mergi și vezi poate găsești pe cineva să ne ducă. Trebuie să-i vorbesc cuiva.

Lorens luă sacoșa. Însă făcu numai câțiva pași spre drumul care traversa pădurea. Ritualul se terminase și se aflau din nou în lumea oamenilor, cu iubirile lor, geloziile și războaiele lor de cucerire.

Teama se întorsese și ea. Brida se purta ciudat.

— Nu știu dacă există Dumnezeu, spuse el copacilor din jurul său. Și nu pot să mă gândesc la asta acum, pentru că înfrunt și misterul.

Simți că vorbea într-un fel diferit, cu o siguranță ciudată, pe care niciodată nu se gândea că o are. Însă, în acel moment, era convins că arborii îl ascultau.

— Poate că oamenii de aici nu mă înțeleg, poate că-mi disprețuiesc eforturile, însă știu că am la fel de mult curaj ca și ei, fiindcă îl caut pe Dumnezeu fără să cred în el. Dacă el există, este Dumnezeul celor curajoși.

Lorens observă că mâinile îi tremurau puțin. Noaptea trecuse fără să poată înțelege ceva. Știa că s-a cufundat într-o transă – și asta era tot. Însă tremurul mâinilor nu era din cauza acestei cufundări în Noaptea Întunecată, așa cum obișnuia s-o numească Brida.

Privi spre cerul încă acoperit de nori joși. Dumnezeu era Dumnezeul celor curajoși. Și va ști să-l înțeleagă, căci curajoși sunt aceia care iau decizii cu teamă, care sunt chinuiți de demon la fiecare pas al drumului și sunt neliniștiți de tot ceea ce fac, întrebându-se dacă fac bine sau nu.

Și, chiar și așa, acționează. Acționează pentru că și ei cred în miracole, ca vrăjitoarele care dansau, în acea noapte, în jurul focului.

Poate că Dumnezeu încerca să se întoarcă la el prin acea femeie care acum se îndepărta, ducându-se spre un alt bărbat. Dacă ea ar pleca, El s-ar îndepărta, probabil pentru totdeauna. Brida era șansa lui – pentru că știa că cea mai potrivită modalitate de a te cufunda în Dumnezeu era prin dragoste. Nu voia să piardă șansa de a-l avea din nou.

Respiră adânc, simțind aerul rece și pur al pădurii, și își făcu o promisiune sfântă.

Dumnezeu era Dumnezeul celor curajoși.

Brida merse spre Mag. Se întâlniră aproape de foc. Cuvintele erau grele.

Fu ea cea care rupse liniștea.

— Avem același drum.

El făcu semn din cap că da.

— Atunci să-l urmăm împreună.

— Dar tu nu mă iubești, spuse Magul.

— Eu te iubesc. Încă nu cunosc dragostea față de tine – dar te iubesc. Tu ești Cealaltă Parte a mea.

Privirea Magului rămăsese, totuși, distantă. Își aducea aminte de Tradiția Soarelui, iar una din cele mai importante lecții din Tradiția Soarelui era Dragostea. Dragostea era singura punte dintre invizibil și vizibil pe care o cunoșteau toți. Era singurul limbaj eficient pentru a traduce lecțiile pe care Universul le dădea în fiecare zi oamenilor.

— Nu plec, spuse ea. Rămân cu tine.

— Prietenul tău te așteaptă, răspunse Magul. Eu voi binecuvânta dragostea voastră.

Brida îl privi fără să înțeleagă.

— Nimeni nu poate fi stăpânul unui apus de soare ca acela pe care l-am văzut împreună într-o

după-amiază, continuă el. Așa cum nimeni nu poate fi stăpânul unei după-amiezi în care ploaia bate în geam, nici al seninătății pe care un copil adormit o împrăștie în jurul său, nici al momentului magic când valurile se sparg de stânci. Nimeni nu poate să dețină ceea ce e mai frumos pe Pământ – însă putem să cunoaștem și să iubim. Prin aceste două momente, Dumnezeu li se arată oamenilor. Nu suntem stăpânii soarelui, nici ai după-amiezii, nici ai valurilor, și nici măcar ai viziunii lui Dumnezeu – pentru că nu putem să ne posedăm pe noi înșine.

Magul îi întinse mâna Bridei și îi oferi o floare.

— Când ne-am cunoscut – și se pare că eu mereu te-am cunoscut, pentru că nu reușesc să-mi aduc aminte cum era lumea înainte –, ți-am arătat Noaptea Întunecată. Voiam să văd cum îți înfruntai propriile limite. Știam deja că în fața mea se afla Cealaltă Parte, și că această Parte urma să mă învețe tot ceea ce mai aveam de învățat – pentru asta a făcut Dumnezeu bărbatul și femeia.

Brida atinse floarea. Era prima floare pe care o vedea după mai multe luni. Venise primăvara.

— Oamenii oferă flori pentru că în ele stă adevăratul sens al Dragostei. Cine va încerca să posede o floare îi va vedea frumusețea cum se veștejește. Însă cine se va uita la o floare pe câmp va rămâne cu ea pentru totdeauna. Pentru că ea devine una cu după-amiaza, cu apusul, cu mirosul pământului umed și cu norii de pe cer.

Brida privea floarea. Magul i-o luă și o înapoie pădurii.

Ochii Bridei se umplură de lacrimi. Era mândră de Cealaltă Parte a sa.

— Asta m-a învățat pădurea. Că tu niciodată nu vei fi a mea, și din cauza asta te voi avea pentru totdeauna. Tu ai fost speranța zilelor mele de singurătate, neliniștea momentelor mele de îndoială, siguranța clipelor mele de credință. Știind că Cealaltă Parte avea să vină într-o zi, m-am dedicat învățării Tradiției Soarelui. Numai pentru că am fost sigur de existența ei am continuat să exist. Și atunci ai venit tu și am înțeles tot. Tu ai venit ca să mă eliberezi din sclavia pe care eu însumi am creat-o, pentru a-mi spune că eram liber – pot să mă întorc la lume și la lucrurile din lume. Am înțeles tot ce trebuia să știu, și te iubesc mai presus decât pe toate femeile pe care le-am cunoscut în viața mea, mai mult decât am iubit femeia care m-a trimis, fără să vrea, în pădure. Îmi voi aminti mereu că dragostea înseamnă libertate. Mi-a luat mulți ani ca să învăț lecția asta. A fost lecția care m-a exilat, și acum tot ea mă eliberează.

Focul trosnea, și câțiva invitați întârziați începeau să-și ia la revedere. Însă Brida nu auzea decât vorbele Magului.

— Brida! auzi ea o voce îndepărtată.

— Se uită la tine, puștoaico, spuse Magul.

Era replica dintr-un film vechi care-i plăcuse. Era bucuros că mai întorsese încă o pagină importantă din Tradiția Soarelui. Simți prezența Maestrului său – și el alesese această noapte pentru noua sa inițiere.

— Toată viața îmi voi aduce aminte de tine, și tu îți vei aduce aminte de mine. Așa cum ne vom aduce aminte de apus, de ploaia care bate în geam, de

lucrurile pe care le vom avea întotdeauna tocmai pentru că nu putem să le posedăm.

— Brida! o strigă Lorens din nou.

— Mergi în pace, spuse Magul. Și șterge-ți lacrimile astea. Sau spune că sunt din cauza cenușii de la foc. Să nu mă uiți niciodată!

Știa că nu avea nevoie să spună asta. Și totuși o spusese.

Wicca observă că trei persoane își uitaseră sticlele goale. Trebuia să le dea telefon și să le zică să vină să le ia.

— Peste puțin timp focul se va stinge, spuse ea.

El continuă să tacă. Focul încă ardea, iar el avea privirea ațintită asupra lui.

— Nu-mi pare rău că am fost îndrăgostită de tine odată, continuă Wicca.

— Nici mie, răspunse Magul.

Ea simți o dorință puternică să vorbească despre puștoaică. Însă tăcu. Ochii bărbatului de lângă ea inspirau respect și înțelepciune.

— Păcat că nu sunt eu Cealaltă Parte a ta, se întoarse ea din nou la subiect. Am fi fost un cuplu grozav.

Însă Magul nu asculta ce spunea Wicca. Era o lume imensă înaintea lui și multe lucruri de făcut. Trebuia să ajute la construirea grădinii lui Dumnezeu, trebuia să-i învețe pe oameni să se învețe singuri. Va întâlni alte femei, se va îndrăgosti și va trăi intens această încarnare. În acea noapte încheia o etapă din existența sa, și o nouă Noapte Întunecată se arăta în fața lui. Dar avea să fie o etapă mai plină de bucurie și mai aproape de tot ceea ce visase. Știa asta din cauza florilor, a pădurilor, a unei fete care venise, condusă de mâna lui Dumnezeu, fără să știe că se află acolo pentru a face ca destinul să se împlinească. Știa asta datorită Tradiției Lunii și datorită Tradiției Soarelui.

O poveste emoționantă despre iubire, mister și curaj

paulo coelho

Brida*, a treia carte scrisă de Paulo Coelho după *Alchimistul

Brida este o tânără care crede că există o punte între vizibil și invizibil. În căutările ei, întâlnește un înțelept care-o învață să-și înfrângă temerile și o femeie care-o învață să danseze ascultând muzica tainică a lumii. Amândoi văd că ea are un Dar, însă știu că acest Dar nu are valoare decât dacă ea ajunge să-l descopere de una singură.

„Marele talent al lui Paulo Coelho pare a fi ușurința cu care li se adresează tuturor în același timp. El este un dascăl indulgent și totodată plin de empatie. Acesta este secretul succesului extraordinar al autorului ale cărui cărți s-au vândut în 100 000 000 de exemplare în lumea întreagă."

Dana Goodyear, *The New Yorker*

ISBN 978-973-50-2178-8

Foto copertă © Guliver/Maria Taglienti